ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

ΕΘΝΟΣ ΦΥΛΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ Ιούλιος 2006 α.τ. 128 3.70 ευρώ

Rudolf Hess
1894 - 1987

Λαϊκή Εθνικιστική Εφημερίδα

ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ
την πρώτη Πέμπτη
κάθε μήνα στα περίπτερα
όλης της Ελλάδος

ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

ΙΜΙΑ 1996 ΔΕΝ ΞΕΧΝΩ

ΕΘΝΙΚΙΣΤΕΣ ΕΝΩΜΕΝΟΙ

Ποτέ Νικημένοι!

ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

Ετοιμάζουν «πορτοκαλί» εξέγερση και στην Πατρίδα ΜΑΣ

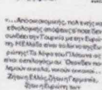
ΕΛΛΗΝΕΣ ΞΥΠΝΗΣΤΕ!

Και νέες διώξεις κατά της «ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ»;

ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ

Η επίσκεψη του ηγέτη του NPD κ. Ούντο Βόιτ στην Ελλάδα

Η καταδίκη του Ίρβινγκ

ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

ΕΘΝΟΣ ΦΥΛΗ
ΙΣΤΟΡΙΑ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ
15 Ιουλίου 2006
αριθμός τεύχους 128

περιοδικό ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ www.xrushaugh.org
Γράμματα - Επιστολές Τ.Θ. 8346 Τ.Κ. 100 10 Αθήνα

ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ν.Γ. Μιχαλολιάκος

ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ: Ι. Αλεξίου, Ι. Βουλδής, Θ. Γεωργίου, Μ. Γεωργιλάς, Γ. Δημητρούλιας, Ε. Ζαρούλια, Δ. Ζαφειρόπουλος, Ε. Καλομοίρη, Ν. Κωνσταντίνου, Ι. Αναγνώστου, Γ. Νικολόπουλος, Γ. Μάστορας, Η. Παναγιώταρος, Ε. Παππά, Χ. Παππάς, Κώστας Χ.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΛΑΟ

ΑΝΤΙΣΤΑΘΕΙΤΕ ΣΤΗΝ ΤΥΡΑΝΝΙΑ ΤΩΝ ΠΡΟΔΟΤΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΔΙΕΦΘΑΡΜΕΝΩΝ

**άρθρο του
Ν.Γ. Μιχαλολιάκου
Γ.Γ. του
Λαϊκού Συνδέσμου
ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ**

Μέσα στην Ελλάδα της μεταπολιτευτικής ψευτοδημοκρατίας την Ελλάδα του πολιτιστικού και εθνικού κατήφορου, μέσα σε μια πολιτεία σαπισμένη υψώσαμε ένα κάστρο Εθνικής Ελευθερίας, Τιμής και Αξιοπρέπειας. Το κάστρο αυτό που παραμένει ακόμη άπαρτο είναι η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ. Η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ που διώκεται και δοκιμάζεται σκληρά τους τελευταίους μήνες.

Από το έντυπο αυτό φίλε αναγνώστη, που αποτελεί την παλαιότερη φωνή του Κινήματός μας και το πλέον μακροχρόνιο εθνικιστικό έντυπο της Ελλάδος, έχουμε καθήκον όχι μόνον να σε ενημερώσουμε, αλλά και να καθορίσουμε την γραμμή μας.

Από το έντυπο αυτό φίλε αναγνώστη, που αποτελεί την παλαιότερη φωνή του Κινήματός μας και το πλέον μακροχρόνιο εθνικιστικό έντυπο της Ελλάδος, έχουμε καθήκον όχι μόνον να σε ενημερώσουμε, αλλά και να καθορίσουμε την γραμμή μας. Όπως γνωρίζετε, τον Νοέμβριο του 2005, έγινε μία εγκληματική επίθεση εναντίον μας. Μία επίθεση με την οποία κάποιοι επιχείρησαν από θύματα εγκληματιών να μας μετατρέψουν σε κατηγορούμενους. Βλέποντας την κατάσταση αυτή αποφάσισα την αναστολή της πολιτικής δράσεως του νομίμου πολιτικού σχηματισμού ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ. Απλά σας θυμίζω ένα απόσπασμα της σχετικής ανακοινώσεως από το φύλλο 597 της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ της 1ης Δεκεμβρίου 2005:

"Είναι προφανές ότι ζούμε σε ένα καθεστώς, που εις ό,τι αφορά τουλάχιστον εμάς τους Έλληνες Εθνικιστές δεν υπάρχει πολιτική ελευθερία...Κατόπιν όλων των ανωτέρω αποφασίζω την αναστολή κάθε πολιτικής δραστηριότητος του κόμματος "ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ - Λαϊκός Σύνδεσμος".

Στο ίδιο φύλλο, στο άρθρο που έχω την τιμή να υπογράφω και υπογράφω ακόμη στην τελευταία σελίδα της μηνιαίας πλέον εφημερίδος μας τόνιζα:

"Για όσους δεν το κατάλαβαν, η "ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ" βρίσκεται με ευθύνη κάποιων που παρανομούν συνειδητά "εκτός νόμου". Βρίσκεται εκτός των ελευθεριών, που παρέχει το Σύνταγμα στους Έλληνες και όχι ασφαλώς με δική της επιλογή. Μόνο μέσα στον τελευταίο χρόνο έγιναν τέσσερις εγκληματικές και τρομοκρατικές επιθέσεις εις βάρος γραφείων μας. Στην μία περίπτωση(Νοέμβριος 2004) οι δυνάμεις της Αστυνομίας ήλθαν στον χώρο της επιθέσεως για να... συλλάβουν αυτούς που είχαν δεχθεί την επίθεση! Στην δεύτερη περίπτωση μέρα-μεσημέρι στην καρδιά της Θεσσαλονίκης κάποιοι κατέστρεψαν, ενώ βρισκόντουσαν σχεδόν δίπλα τους αστυνομικές δυνάμεις, τα γραφεία του Κινήματός μας και ύστερα έφυγαν ανενόχλητοι και με αστυνομική συνοδεία ως το πανεπιστημιακό άσυλο... Τελευταίο επεισόδιο η εγκληματική και τρομοκρατική επίθεση κατά των γραφείων μας της 19ης Νοεμβρίου του 2005, που είχε σαν κατάληξη να μη συλλη-

φθεί κανένας από τους ενόχους και να ομιλούν κάποιοι για διώξεις κατά της ηγεσίας της "Χρυσής Αυγής"! Αυτό είναι πέρα για πέρα πρωτοφανές. Να δέχεσαι επίθεση και να βρίσκεσαι κατηγορούμενος…

Αυτό που ονομάζεται πολιτική ελευθερία και στο οποίο έχει δικαίωμα σε αυτή τη χώρα κάθε είδους αρνητής της Ελλάδος, κάθε είδους διεφθαρμένος και εκφυλισμένος, αυτό που ονομάζουν πολιτική ελευθερία φαίνεται πως για τους ισχυρούς αυτού του τόπου δεν πρέπει να το έχει η "ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ"…

Σε μια Ελλάδα σάπια και προσκυνημένη βγήκαμε στους δρόμους με τις Γαλανόλευκες και τα Εθνικιστικά Λάβαρα και απαιτήσαμε το δίκαιο και το Πεπρωμένο του Λαού μας. Αυτό δεν μας το συγχώρεσαν ποτέ!

Όμως ας γνωρίζουν ότι όσο χειρότερα πηγαίνουν τα πράγματα σε αυτήν την χώρα (και δυστυχώς θα πηγαίνουν…) δεν θα αργήσει η στιγμή που όλοι οι Έλληνες Πατριώτες, σε όσους στα στήθη θα έχει απομείνει μια καρδιά Ελληνική να κτυπά, δεν μπορούν παρά να γίνουν και αυτοί Χρυσαυγίτες, απόλυτοι, ασυμβίβαστοι, υπερήφανοι και απροσκύνητοι!"

Απ' όσα διαβάσατε παραπάνω είναι ξεκάθαρο ότι ποτέ μου δεν υποστήριξα την θέση ότι υποστέλλουμε την Σημαία του Αγώνος και παύουμε να υπάρχουμε. Απλά, ο τρόπος με τον οποίο δρούσαμε μέχρι τώρα, εκ των πραγμάτων δεν ήταν δυνατόν να συνεχιστεί για τον απλούστατο λόγο ότι οι σκοτεινοί παρακρατικοί μηχανισμοί που εξουσιάζουν την Πατρίδα μας σε συνεργασία με κάποιους ασύδοτους εγκληματίες, είχαν αποφασίσει την εξόντωσή μας και δεν είμασταν διατεθειμένοι να αντιδράσουμε κατά πως ήθελαν και να τους κάνουμε την χάρη να μας γονατίσουν. Την 1η Φεβρουαρίου του 2006 επανεκδόθη η εφημερίδα ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ και απαντώντας σε όλους αυτούς που είχαν κάτι να πουν εις βάρος μας δημοσιεύσαμε στην σελίδα 3 της εφημερίδος μας τον Μάιο του 2006 στο φύλλο με αύξοντα αριθμό 601 το παρακάτω:

"Τέλειωσε" η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ; Μία απάντηση προς εχθρούς και φίλους, εντός και εκτός εισαγωγικών: Οι τελευταίες εξελίξεις στο Κίνημά μας μετά την εγκληματική επίθεση εναντίον μας δημιούργησαν μία νέα κατάσταση. Επί του προκειμένου το ερώτημα είναι: Τέλειωσε η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ; Για κάποιους, που βλέπουν τα πράγματα ουσιαστικά και μόνον αυτή η εφημερίδα που κρατούν στα χέρια τους διαβάζοντας αυτές τις γραμμές θα αρκούσε σαν απάντηση. Επειδή όμως κάποιοι κάνουν πως δεν καταλαβαίνουν μετά πάσης ειλικρινείας θα τους πούμε:

α) Προς τους εχθρούς μας: Αντιλαμβανόμαστε και την οργή σας και το μίσος σας για την Ιδεολογία μας και τους Αγωνιστές της. Είναι απόλυτα φυσικό αφού σε μια χώρα προσκυνημένη και παραδομένη, είμαστε οι μόνοι που δεν κατορθώσατε να υποτάξετε. Γι' αυτό λοιπόν και δεν μας εκπλήσσουν οι νέες συκοφαντίες σας και οι νέες εκστρατείες λάσπης.

β) Προς τους "φίλους" εντός εισαγωγικών. Προς όλους αυτούς τους δήθεν ιδεολόγους, που παρουσιάζονται να μονοπωλούν πλέον τον εθνικισμό: Δεν κουραστήκατε να λέτε ότι τέλειωσε η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ; Πόσες φορές θα πρέπει να διαψευσθείτε από την ίδια την ζωή; Και το 1998 όταν οι κίτρινες "προοδευτικές" φυλλάδες μας είχαν βγάλει πρωτοσέλιδα εκτός νόμου, τα ίδια δεν λέγατε; Και τότε δεν πανηγυρίζατε; Στο κάτω-κάτω της γραφής είτε υπάρχει, είτε δεν υπάρχει η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ, τι σχέση μπορεί να έχει με εσάς; Είναι ποτέ δυνατόν να πιστεύετε ότι μπορείτε να αντικαταστήσετε κάτι, που ούτε με την φαντασία σας δεν μπορείτε να αγγίξετε;

γ) Προς τους φίλους μας εκτός εισαγωγικών, τους αληθινούς Συναγωνιστές και τις Συναγωνίστριές μας: Να μας έχετε εμπιστοσύνη! Δεν υποστείλαμε την Σημαία μας και ούτε ποτέ αυτό μπορεί να συμβεί. Η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ συνεχίζει τον Ιδεολογικό της αγώνα και θεωρεί ότι αυτό είναι που σήμερα έχει την μεγαλύτερη σημασία."

Με απλά λόγια δεν μας ενδιαφέρει η γνώμη του λαού, που θεωρούμε ότι δεν είναι άμοιρος των ευθυνών του, δεν μας ενδιαφέρουν οι "ψηφοφόροι", μας ενδιαφέρουν μόνον οι πραγματικοί Έλληνες, οι αληθινοί Αγωνιστές και Ιδεολόγοι. Όσο γι' αυτούς που έγραψαν τόσα και τόσα άρθρα τις τελευταίες ημέρες για "κατάληψη" της ΕΤ3 από Χρυσαυγίτες θα πρέπει να ξέρουν πως όσες βόμβες και εάν βάλουν στα γραφεία μας, όσες αναστολές πολιτικής δράσεως και εάν γίνουν, ό,τι και εάν κάνουν Χρυσαυγίτες σε αυτήν την χώρα θα υπάρχουν… Γιατί η σπορά έγινε και τώρα πια είναι γι' αυτούς πολύ αργά!

ειδήσεις σχόλια

Έκλεψαν αρχαία και από την Ακρόπολη! Έμεινε για 27 χρόνια μυστικό!

Με αφορμή την σύσκεψη, που έγινε στο Κεντρικό Αρχαιολογικό Συμβούλιο για την μεγάλη υπόθεση αρχαιοκαπηλίας, έγινε γνωστό ότι το 1979 χάθηκε μέσα από τον Παρθενώνα ένας από τους ανθεμωτούς ηγεμόνες, ενώ λίγα χρόνια πριν είχε επίσης "χαθεί" από την Ακρόπολη ένα μαρμάρινο Κορινθιακό κιονόκρανο ύψους 40 εκατοστών, που ασφαλώς πρόκειται για ένα πολύ βαρύ αντικείμενο, που δεν μπορεί κανείς να το βάλει στα ρούχα του...

Ωραία χώρα και ωραίο κράτος! Είναι δυνατόν να πιστέψει κανείς ότι δεν υπάρχει από υψηλά συνενοχή όταν συμβαίνουν τέτοια πράγματα; Για όσους δεν το ξέρουν, η αρχαιοκαπηλία αποτελεί μία μεγάλη πηγή εσόδων για πολλούς από τους "σπουδαίους" αυτής της χώρας, που μάλιστα παρουσιάζονται και σαν... αρχαιολάτρες!

Άγαλμα του Πραξιτέλους απέκτησε μουσείο στις ΗΠΑ

Όπως δημοσιεύθηκε στον διεθνή Τύπο το Μουσείο του Κλίβελαντ στο Οχάιο των ΗΠΑ ανακοίνωσε την αγορά ενός ορειχάλκινου αγάλματος σε φυσικό μέγεθος, Απόλλωνα σαυροκτόνου, που οι ειδικοί αποδίδουν στον μεγάλο γλύπτη της αρχαιότητας Πραξιτέλη. Το Μουσείο αγόρασε το ελληνικό άγαλμα από την ιδιωτική γκαλερί των λιβανέζων αδελφών Χιτσάμ και Αλί Αμπουτάαμ, "Phoenix ancient art gallery" που έχουν έδρα τη Γενεύη. Η είδηση προκάλεσε αναταραχή στην παγκόσμια κοινότητα των αρχαιολόγων, καθώς τα έργα του Πραξιτέλη θεωρούνται μοναδικά αριστουργήματα και η αγορά του Απόλλωνα θεωρείται ως η πιο σημαντική που έχει κάνει ποτέ αμερικανικό μουσείο από το τέλος του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου. Το Μουσείο του Κλίβελαντ τόνισε ότι η συναλλαγή ήταν απολύτως νόμιμη, καθώς το άγαλμα πριν έρθει στην κατοχή των αδελφών Αμπουτάαμ, ήταν από το 1935 στη συλλογή του γερμανού συλλέκτη Ερνστ Ούλριχτ Βάλτερ. Το 1997 ο Βάλτερ το πούλησε σε άγνωστους ολλανδούς αρχαιοπώλες κι από τους οποίους το πήραν οι Λιβανέζοι. Ο υποτιθέμενος νόμιμος γερμανός ιδιοκτήτης πέθανε μετά την πώληση του Απόλλωνα στους αδελφούς Αμπουτάαμ.

Είναι φανερό ότι πρόκειται για έναν ακόμη Ελληνικό θησαυρό, που κάποιοι έκλεψαν από την Πατρίδα μας. Οι Έλγιν δεν έχουν τελειώσει... Συνεχίζουν να υπάρχουν με συνενόχους τους (με το αζημίωτο) κάποιους "Έλληνες".

Ο Ιερός χώρος της Ελευσίνας και τα φουγάρα των εργοστασίων

Ένα από τα μεγαλύτερα εγκλήματα κατά του Ελληνικού Πολιτισμού και του Ελληνικού Περιβάλλοντος ήταν η καταστροφή της παραλιακής πεδινής περιοχής μεταξύ Αθηνών και Κορίνθου. Ανάμεσα στα θύματα της "βιομηχανοποιήσεως" και ο Ιερός Αρχαιολογικός χώρος της Ελευσίνας. Γι΄ αυτήν την καταστροφή είναι που έγραψε και ο Ν. Γκάτσος τον στίχο:

"Εκεί που άλλοτε ένωναν τα χέρια τους
οι μύστες, ευλαβικά
πριν μπουν στο θυσιαστήριο,
τώρα πετούν τα αποτσίγαρα
οι τουρίστες, πριν μπουν
να δουν το νέο διυλιστήριο".

Πράγματι εκεί που η θεά Δήμητρα ξανάσμιξε με την κόρη της Περσεφόνη και το λατρευτικό κέντρο που δημιουργήθηκε χρονολογείται από την μυκηναϊκή εποχή, εκεί όπου βρίσκονται τα Μικρά και τα Μεγάλα Προπύλαια, εκεί όπου συγκεντρώνονταν οι πιστοί στο Τελεστήριο των μυστικών ιερουργιών, εκεί όπου σύμφωνα με την παράδοση είχε φανεί ο θεός του Άδη, σήμερα, ο επισκέπτης μπορεί να δει τη θάλασσα με

τα αγκυροβολημένα τάνκερ και το ψηλά φουγάρα των εργοστασίων.

Κατακαϋμένη Επίδαυρος! Ελληνοτουρκική "φιλία" και στο Αρχαίο Θέατρο της Επιδαύρου!

Με θριαμβευτικό τρόπο παρουσίασαν τα ΜΜΕ της διαπλοκής το εξωφρενικό γεγονός μίας ελληνοτουρκικής παρουσιάσεως αρχαίας τραγωδίας στην Επίδαυρο. Από τα σχετικά δημοσιεύματα και το παρακάτω:
"Μορατόριουμ στην Επίδαυρο. Που συντελέστη αναιμάκτως και χωρίς καμιά συνάντηση της Ντόρας με τον Γκιουλ. Αν δεν ήταν πασίγνωστη η σχέση χρόνων του Θόδωρου Τερζόπουλου και της ομάδας του "Αττις" με το τουρκικό θέατρο, η παράσταση των "Περσών", με τήν οποία εγκαινιάζεται την Παρασκευή το φεστιβάλ της Επιδαύρου, θα είχε ακόμα πιο εντυπωσιακό και συμβολικό χαρακτήρα. Διότι πρόκειται για συμπαραγωγή του "Αττις" με το Διεθνές Φεστιβάλ Κωνσταντινούπολης, διότι είναι τρίγλωσση (ελληνικά, τουρκικά και αρχαία ελληνικά), διότι μοιράζονται ησύχως την ορ-

χήστρα του αρχαίου θεάτρου 5 έλληνες και 7 τούρκοι ηθοποιοί και διότι η παράσταση αρχίζει με ένα υπέροχο "αμάν, αμάν...".
Πως μπορούν τώρα να συνδυάζουν τα Αρχαία Ελληνικά με τα τούρκικα και την Αρχαία Τραγωδία με τους αμανέδες, μόνον οι αρρωστημένοι εγκέφαλοι αυτών που μιλούν για "μοντέρνα τέχνη" γνωρίζουν. Είναι σαφές πάντως ότι πίσω από αυτή την βεβήλωση βρίσκεται και πολιτικό μήνυμα.

Θράσος και αυθάδεια να πιστεύουμε ότι η Ελλάδα είναι το κέντρο του θεάτρου!
Τι άλλο θα ακούσουμε σε αυτόν τον τόπο;
Προσπαθώντας να δικαιολογήσει αυτήν την αλλοπρόσαλλη ελληνοτουρκική παράσταση στην Επίδαυρο, ο εκλεκτός της Ν.Δ. διευθυντής του Ελληνικού Φεστιβάλ Γ. Λούκος δήλωσε για τις "νέες" σκηνικές προτάσεις πάνω στο αρχαίο δράμα. "Δεν είναι η Ελλάδα κέντρο του θεάτρου, όπως ίσως πιστεύουν κάποιοι με θράσος και αυθάδεια. Να το αποδεχτούμε ότι σε μέρη που ούτε μπορούμε να τα φανταστούμε, στο Βελιγράδι, στα Σκόπια ή στη Σόφια, κάνουν εκπληκτική τέχνη. Πρέπει να βγουν, κοινό και θεατρική οικογένεια, από την εσωστρέφεια και την ομφαλοσκόπηση".
Σύμφωνα, λοιπόν, με τον Γ. Λούκο είναι θράσος και αυθάδεια να πιστεύουμε την Αλήθεια! Γιατί αλήθεια είναι ότι η Πατρίδα του Θεάτρου είναι η Ελλάς!

Εκτός από ελληνοτουρκική "φιέστα" και τραγωδία με μορφή "ποπ" συναυλίας στον Ιερό χώρο της Επιδαύρου!

Το σχετικό δελτίο Τύπου που απεστάλη στα ΜΜΕ έχει ως εξής:
"Όταν η ελληνική τραγωδία παίζει ντραμς: Τις Ικέτιδες του Ευριπίδη θα παρουσιάσουν σαν ποπ συναυλία στην Επίδαυρο. "Μια ελληνική τραγωδία ανεβασμένη σαν ποπ συναυλία, με όλη την ελαφρύτητα μιας αυτοσχεδιαστικής παράστασης σαν σε ένα σχολικό αυλόγυρο με ένα σύνολο τυμπάνων συγκροτήματος...", έγραψε η εφημερίδα NCR τον περασμένο Απρίλιο, όταν οι Ικέτιδες του Ευριπίδη, μια συμπαραγωγή του δικού μας

ειδήσεις σχόλια

Theseum Ensemble και του Veenfabriek που διευθύνει ο Πολ Κουκ, πρωτοπαρουσιάστηκαν στο Λάιντεν της Ολλανδίας. Τώρα που ήρθε η σειρά της Επιδαύρου, στις 7 και 8 του μηνός, ο Μιχαήλ Μαρμαρινός είναι σαφής: "Δεν θα έχετε δει ποτέ τέτοιο πράγμα"."
Είμαστε σίγουροι ότι δεν θα έχουν δει ποτέ τέτοιο πράγμα οι άτυχοι που θα πάνε να παρακολουθήσουν αυτή την κακόγουστη και βέβηλη παράσταση. Το ηθικό ζήτημα όμως που τίθεται είναι γιατί οι άνθρωποι του πολιτισμού (όσοι έχουν απομείνει) σιωπούν γι' αυτά τα αίσχη;

Το μυθιστόρημα ενός Τούρκου που κυκλοφόρησε στα Ελληνικά και ο αιμοβόρος αγριάνθρωπος Κολοκοτρώνης!!!

Κυκλοφόρησε στα ελληνικά από μεγάλο εκδοτικό οίκο το μυθιστόρημα του Μεχμέτ

Τζοράλ με τίτλο "ΠΟΛΛΕΣ ΖΩΕΣ ΣΤΗ ΣΜΥΡΝΗ". Μέσα από τις σελίδες αυτού του προκλητικά ανθελληνικού μυθιστορήματος μαθαίνουμε ότι δεν υπήρξε γενοκτονία των Αρμενίων, αλλά σκοτώθηκαν μόνον εκατό χιλιάδες Αρμένιοι σε μάχες! Ακόμη διαβάζουμε ότι ο ελευθερωτής της Ελλάδος Θεόδωρος Κολοκοτρώνης ήταν ένας αιμοβόρος αγριάνθρωπος και ότι ο Ελληνικός Στρατός έκανε φρικαλεότητες στην Μικρά Ασία! Όσο για την Σμύρνη δεν την έκαψαν οι Τούρκοι, αλλά οι Έλληνες! Όλα αυτά από έναν εκδοτικό οίκο των Αθηνών... Απ' ό,τι φαίνεται η ελληνοτουρκική "φιλία" πουλάει...

Ένα βιβλίο για τους εβραίους της Θεσσαλονίκης

Σε μεγάλη καθημερινή εφημερίδα παρουσιάστηκε το βιβλίο του Δ. Δώδου για τους εβραίους της Θεσσαλονίκης. Πως όμως παρουσιάστηκε; Σας παραθέτουμε ένα απόσπασμα:
"Η μελέτη του ελληνικού εβραϊσμού αλλά και γενικότερα η μελέτη των εθνο-πολιτισμικών και θρησκευτικών κοινοτήτων και μειονοτήτων στον ελληνικό χώρο έχει αποδώσει καρπούς τα τελευταία χρόνια. Η σχετική βιβλιογραφία όμως εμπλουτίζεται με μεγαλύτερη ταχύτητα στα πεδία που αφορούν πολιτισμικές, οικονομικές και κοινωνικές πραγματικότητες καθώς και εκπαιδευτικά ή νομικά ζητήματα. Η πολιτική πλευρά των σχετικών θεμάτων έχει διερευνηθεί σχετικά λιγότερο. Η μελέτη του Δημοσθένη Δώδου αποτελεί, από αυτή την άποψη, μια ευπρόσδεκτη συμβολή. Η μετατροπή της Θεσσαλονίκης, στα μάτια των Εβραίων κατοίκων της, από μια βαλκανική πρωτεύουσα σε μια μεθοριακή πόλη, στερημένη από την ενδοχώρα της, και με το λιμάνι της ευρισκόμενο πλέον μεταξύ άλλων ανταγωνιστικών στο εσωτερικό του ελληνικού κράτους,, εξηγεί το σχέδιο διεθνοποίησης της πόλης (σ. 90-92)."
Γιατί δεν μας λέει με απλά λόγια αυτό που με ευθύτητα γράφει το βιβλίο ότι οι εβραίοι της Θεσσαλονίκης ήταν αντίθετοι στο να γίνει η πόλη αυτή Ελληνική και ότι όταν έγινε με κάθε τρόπο προσπαθούσαν να ανακινήσουν θέματα;

ειδήσεις σχόλια

Για το ίδιο βιβλίο

Στην ίδια παρουσίαση του βιβλίου αναφερόμενη η εφημερίδα γραφεί και τα εξής: "Ιδιαίτερη σημασία έχει το γεγονός ότι ο Δώδος αποδίδει τα αντι-εβραϊκά πρωτοσέλιδα της "Μακεδονίας" σε μια προ-αποφασισμένη στρατηγική ερμηνείας της βενιζελικής ήττας που ενίσχυσε την αντι-εβραϊκή προπαγάνδα (σ. 142). Δεν είναι σαφές πώς τεκμηριώνεται αυτή η στρατηγική του προαποφασισμένου πρωτοσέλιδου, αλλά η αντιεβραϊκή προπαγάνδα σαφέστατα απέδωσε και ενισχύθηκε μετά την εγκατάσταση των προσφύγων και την έξαρση του εθνικισμού και του αντι-σημιτισμού... Ο εμπρησμός του "Κάμπελ": Η επιτυχία της Αριστεράς το 1926 προκάλεσε την αντίδραση και των σιωνιστών που επέρριψαν ευθύνες στις ελληνικές κυβερνήσεις για την εγκατάλειψη των οικονομικά ασθενέστερων Εβραίων (σ. 168). Παρά τις εσωτερικές διαφορές της κοινότητας όμως, η εικόνα της προς τους "άλλους" διαμορφώθηκε σταδιακά στο πλαίσιο της σύνδεσης του αντι-εβραϊσμού με τον αντι-κομμουνισμό, ενώ ο σχετικός λόγος προωθήθηκε και από την οργάνωση Εθνική Ενωσις "Η Ελλάς". Έφη Γαζή, επίκουρη καθηγήτρια Ιστορίας στο Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας."

Δεν μας τα λέει καλά ή μάλλον δεν μας τα λέει όλα η καθηγήτρια του Πανεπιστημίου της Θεσσαλίας, που έγραψε την σχετική παρουσίαση του βιβλίου στην εφημερίδα... Δεν μας λέει αυτά που λέει το ίδιο το βιβλίο! Ότι δηλαδή, όταν έγινε η Κυριακή αργία στην Θεσσαλονίκη, οι εβραίοι αντέδρασαν και προσέφυγαν στην κοινωνία των Εθνών. Δεν μας λέει ότι δημιούργησαν επεισόδια στους κινηματογράφους όταν παρουσιάστηκε η αμερικανική ταινία "Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΒΑΣΙΛΕΩΝ" που αναφέρεται στα Πάθη του Χριστού. Δεν μας λέει ακόμη ότι η επίθεση κατά του συνοικισμού Κάμπελ έγινε με αφορμή ψήφισμα των Μακαμπί της Θεσσαλονίκης στο οποίο συμπαρατάχθησαν με τους Βούλγαρους Μακαμπί για ανεξάρτητη Μακεδονία και Θράκη! Δεν μας τα λέει. Το βιβλίο όμως τα λέει...

Ντίνος Χριστιανόπουλος κατά "ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ"

Στην εφημερίδα "Ελευθεροτυπία" δημοσιεύθηκε συνέντευξη του γνωστού ποιητή Ντίνου Χρισιανόπουλου, στην οποία αναφερότανε: "Ο Ντίνος Χριστιανόπουλος είναι ένας ποιητής που πλήρωσε ακριβά τα ποιήματά του. Κυνηγήθηκε από τους παπάδες, τους μπάτσους, τους Χρυσαυγίτες και τους φιλολόγους".

"Γιατί πιστεύετε ότι προκαλούν τόσες αντιδράσεις τα γραπτά σας;

Η ηγεσία των κατηχητικών και η ηγεσία των μπάτσων ήταν δύο μόνο από τις ομάδες που τους ενοχλούσε η ύπαρξή μου. Υπάρχουν κι άλλοι. Πρώτα-πρώτα οι εθνικόφρονες... Εσείς δεν μπορείτε να φανταστείτε τι θα πει εθνικόφρονες.

Πως δεν μπορούμε! Υπάρχει μία οργάνωση, η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ. Την ξέρετε;

Βέβαια την ξέρω. Πολύ καλά παιδάκια... Περί τις τριάντα φορές με έχουν βρίσει πατόκορφα.

Οι Χρυσαυγίτες;

Βεβαίως! Φαρδιά-πλατιά με τις υπογραφές τους. Κι όχι ανώνυμα στελέχη, αλλά οι μεγάλοι...".

Δεν νομίζουμε ότι η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ κυνηγάει κανέναν. Αντίθετα, οι διάφοροι κουλτουριάρηδες είναι το κατεστημένο και αυτοί σήμερα δυστυχώς είναι που έχουν το πάνω χέρι στην Ελλάδα. Γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο και πολεμούν με κάθε τρόπο την ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ.

Μία πρόταση του καθηγητή Ενεπεκίδη

Την Δευτέρα 22 Μαΐου ο καθηγητής του

Πανεπιστημίου της Βιέννης κ. Πολυχρόνης Ενεπεκίδης έκανε μια πολύ ενδιαφέρουσα πρόταση: να γίνει στη Χίο το πρώτο διεθνές συνέδριο για τα ολοκαυτώματα, αφού εκεί συντελέστηκε το πρώτο ολοκαύτωμα το 1822. Μάλιστα στη Νέα Μονή της Χίου υπάρχουν ακόμα τα κρανία μικρών παιδιών και γυναικών, τρυπημένα από τουρκικές ξιφολόγχες.

Στην πρόταση του καθηγητή Ενεπεκίδη δεν απήντησε κανείς. Δεν είπε λέξη για την γενοκτονία, το ολοκαύτωμα του Ελληνισμού. Κάποιά άλλα "ολοκαυτώματα" τους ενδιαφέρουν. Γι' αυτά πληρώνονται...

Ο Μέτερνιχ ήθελε την Μεγάλη Ελλάδα

Ο κ. Πολυχρόνης Ενεπεκίδης στην ομιλία του με βάση τα μυστικά αρχεία της Βιέννης, του Βερολίνου και της Βέρνης παρουσίασε πλήθος καινούργιες πληροφορίες. Όπως π.χ. την άποψη του Μέτερνιχ που το 1839, υποστηρίζει σε επίσημο έγγραφο προς τον Αυστριακό πρεσβευτή του Πρόκες φον Όστεν ότι "η Αθήνα πρέπει να μεταφερθεί στην Κωνσταντινούπολη". Ακόμη, είναι γνωστό ότι όταν ιδρύθηκε το Ελληνικό κράτος, ο Μέτερνιχ, που κάποιοι τον θέλουν οπωσδήποτε μισέλληνα, γιατί έτσι βολεύει την αγγλική προπαγάνδα (την προπαγάνδα του κράτους, που υπήρξε πάντοτε προκλητικά φιλότουρκο), είχε πει ότι έτσι όπως έγινε η Ελλάδα, έγινε για να είναι ένα προτεκτοράτο και ότι θα έπρεπε να είχε μεγαλύτερη έκταση.

Την Γαλανόλευκη στην Αγιά Σοφιά ήθελε ο Γερμανός Στρατάρχης Χέλμουτ Μόλτκε

Στην ίδια ομιλία ο καθηγητής Ενεπεκίδης πρότεινε ακόμα να μεταφρασθεί στα ελληνικά το οκτάτομο έργο του στρατάρχη του Μπίσμαρκ, του Χέλμουτ Μόλσκε (που τιμάται με 6 ανδριάντες στο σημερινό Βερολίνο), του νικητή του πολέμου του 1870-1871 εναντίον των Γάλλων, όπου ο ένδοξος αυτός στρατάρχης, ενισχύοντας τη Μεγάλη Ιδέα, προτείνει να κυματίζει η Γαλανόλευκη στην Αγιά-Σοφιά, αντί της οθωμανικής ημισελήνου. Με το αιτιολογικό ότι: "Οι Έλληνες στα Στενά (εννοεί του Βοσπόρου) είναι συνηθισμένοι να υπερασπίζονται Θερμοπύλες".

Οι Βρετανοί "παζάρευαν" το 1943 τα Δωδεκάνησα με τους Τούρκους

Στο τελευταίο του βιβλίο ο Μανώλης Γλέζος καταγράφει μεταξύ πολλών άλλων τον ρόλο που έπαιξαν οι Βρετανοί την περίοδο 1940-1945 στην Ελλάδα για να ελέγξουν τις εξελίξεις, καθυστερώντας ακόμη και την απελευθέρωση περιοχών.

Από το φθινόπωρο του 1943 μπορούσαν τα Δωδεκάνησα - γράφει ο Μανώλης Γλέζος - να είναι ελεύθερα εάν άφηναν οι Βρετανοί να δράσει και ο ελληνικός στρατός.

"Προς το τέλος του Αυγούστου του 1943 αποφασίστηκε στη Μέση Ανατολή να γίνει επιχείρηση στο Αιγαίο και να καταληφθεί η Ρόδος. Για τον σκοπό αυτό διατέθηκε η 8η ινδική ταξιαρχία που συγκεντρώθηκε στο Σουέζ και ασχολήθηκε με δοκιμαστικές ασκήσεις αποβάσεως με τη συμμετοχή και ενός τμήματος του Ιερού Λόχου, το οποίο μεταφέρθηκε εκεί από την έδρα του. Η δύναμη επιβιβάστηκε στα πλοία και ήταν έτοιμη για αναχώρηση την 1η Σεπτεμβρίου 1943, αλλά η επιχείρηση ματαιώθηκε! Γιατί; Για ποιο λόγο;

"... Αλλά ακόμη και εάν υποθέσουμε ότι είτε από ολιγωρία είτε από πραγματική έλλειψη δυνάμεων ήταν αδύνατον να πραγματοποιηθεί η αποβίβαση βρετανικών στρατευμάτων στη Ρόδο, το ερώτημα παραμένει. Γιατί δεν χρησιμοποιήθηκαν ελληνικά στρα-

τεύματα; "Η Αγγλία όμως δεν ήθελε να χρησιμοποιήσει τα ελληνικά στρατεύματα για την απελευθέρωση της Δωδεκανήσου, γιατί χρησιμοποιούσε τα Δωδεκάνησα ως δόλωμα για την προσέλκυση της Τουρκίας ως αντάλλαγμα για να την κάνει σύμμαχο δικό της και πολέμιο της Γερμανίας."
Αυτοί ήταν οι "σύμμαχοί" μας Άγγλοι.

Κομμουνισμός και Μακεδονία (1)

Από την πρώτη στιγμή που ανδρώθηκε το κομμουνιστικό κίνημα στην Ελλάδα με πρωτοβουλία όπως γνωρίζουμε των εβραίων της Θεσσαλονίκης ("Φεντερασιόν", Αβραάμ ΜΠεναρόγια κλπ.), η στάση τους στο ζήτημα της Μακεδονίας μας ήταν σαφώς αντίθετη με τα εθνικά δίκαια στην προαιώνια αυτή ελληνική πατρίδα. Ιδού τι έγραφε ο "Ριζοσπάστης" στις 14 Δεκεμβρίου του 1924: "Για την άμυνα των καθημερινών συμφερόντων του εργαζόμενου λαού. Για το χτύπημα του φασισμού. Για την υπεράσπιση της Βουλγαρικής επαναστάσεως. Για τη Βαλκανική εργατοαγροτική επανάσταση και τη Βαλκανική ομοσπονδία. Ζήτω το ελληνικό προλεταριάτο! Κάτω ο φασισμός! Κάτω οι προετοιμαζόμενοι ιμπεριαλιστικοί πόλεμοι! Ζήτω η εργατοαγροτική επανάσταση της Βουλγαρίας! Ζήτω η εργατοαγροτική κυβέρνηση! Ζήτω η ανεξάρτητη Μακεδονία και Θράκη! Ζήτω η Ομοσπονδία των βαλκανικών εργατοαγροτικών δημοκρατιών! Ζήτω η παγκόσμιος προλεταριακή επανάσταση! Αθήναι 3 Δεκεμβρίου 1924 Το προεδρείο("Ριζοσπάστης", 14 του Δεκέμβρη 1924 - 40 ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ Κ.Κ.Ε.", σελίς 146"

Κομμουνισμός και Μακεδονία (2)

Εκτός από αυτό το δημοσίευμα, που φυσικά δεν είναι και το μοναδικό, υπάρχουν και επίσημα ντοκουμέντα του κομμουνιστικού κινήματος όπως αυτό που σας παραθέτουμε στην συνέχεια, που δεν αφήνουν καμμία αμφιβολία για την θέση της ηγεσίας των κομμουνιστών στο ζήτημα της Μακεδονίας:
5η ΟΛΟΜΕΛΕΙΑ ΤΗΣ Κ.Ε. ΤΟΥ ΚΚΕ - ΓΕΝΑΡΗΣ 1949
"Στη Βόρεια Ελλάδα ο μακεδονικός (σλαβομακεδόνικος) λαός τάδοσε όλα για τον αγώνα και πολεμά με μια ολοκλήρωση ηρωισμού και αυτοθυσίας που προκαλούν τον θαυμασμό. Δεν πρέπει να υπάρχει καμιά αμφιβολία ότι σαν αποτέλεσμα της νίκης του ΔΣΕ και της λαϊκής επανάστασης ο μακεδόνικος λαός θα βρει την πλήρη εθνική αποκατάστασή του έτσι όπως την θέλει ο ίδιος, προσφέροντας σήμερα το αίμα του για να την αποχτήσει.".

Μετανοημένο θέλουν κάποιοι τον Έζρα Πάουντ

Ο Έζρα Πάουντ υπήρξε ένας από τους μεγαλύτερους, εάν όχι ο μεγαλύτερος, ποιητής του 20ου αιώνος. Ήταν όμως και φασίστας. Και αντισιωνιστής. Αυτό δεν αρέσει στο κατεστημένο. Έτσι λοιπόν και αφού ο Έζρα Πάουντ έχει πεθάνει γιατί να μη γράφουν και να λένε ότι στο τέλος της ζωής του... μετανόησε; Μάλιστα, παρουσιάζουν και μία δήλωση, που δήθεν έκανε ο Έζρα Πάουντ στον Άλεν Γκίνσμπεργκ(που ήταν εβραίος) ότι ο αντισημιτισμός του ήταν μια ανόητη προκατάληψη... Ουδέποτε ελέχθη αυτό όταν ζούσε ο Έζρα Πάουντ. Ουδέποτε ο Έζρα Πάουντ έκανε δήλωση μετανοίας με οποιονδήποτε τρόπο. Τους δημοσιογράφους δε που τον περίμεναν στην Ιταλία μετά την φυλακή του στις ΗΠΑ τους χαιρέτισε φασιστικά.

ΓΙΑ ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΕΠΤΑ ΜΗΝΕΣ ΦΥΛΑΚΙΣΗ (ΓΙΑ ΤΟ ΑΔΙΚΗΜΑ ΤΗΣ ...ΟΠΛΟΦΟΡΙΑΣ!) ΣΕ 48 ΕΘΝΙΚΙΣΤΕΣ ΓΙΑΤΙ... ΚΡΑΤΟΥΣΑΝ ΚΟΝΤΑΡΙΑ ΜΕ ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΣΗΜΑΙΕΣ!

Οι αριστεροί συνηθίζουν να μας λένε για τα... σκληρά χρόνια της δεξιάς, όπου παρακρατικές συμμορίες οργάνωναν αντισυγκεντρώσεις κατά νομίμων συγκεντρώσεων. Σήμερα αυτές τις αντισυγκεντρώσεις τις κάνουν κάποιοι αριστεροί και όταν μάλιστα δεν κατορθώνουν τίποτε με τις αντισυγκεντρώσεις, αναλαμβάνουν τον ρόλο των... αντιφασιστών κατόπιν πολιτικών πιέσεων και κατόπιν "άνωθεν εντολών" οι αστυνομικές δυνάμεις.

Αυτό έγινε και στην Θεσσαλονίκη το Σάββατο 19 Ιουνίου 2006. Η Επιτροπή Εθνικής Μνήμης είχε αναγγείλει πριν 17 ολόκληρες ημέρες την συγκέντρωση αυτή. Για όσους δεν το ξέρουν, είχε αναγγελθεί στο φύλλο της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ της 1ης Ιουνίου 2006! Το εξώδικο για την συγκέντρωση αυτή που γίνεται επί δέκα συνεχή έτη είχε αποσταλεί πριν από την αναγγελία της "αντιρατσιστικής" συγκεντρώσεως... Την προηγούμενη ημέρα της συγκεντρώσεως τόσο οι αστυνομικές, όσο και οι δικαστικές αρχές είχαν καλέσει εκπρόσωπο των οργανωτών της συγκεντρώσεως των Εθνικιστών και του είχαν ζητήσει να την ματαιώσει για να μη γίνουν επεισόδια... Ζητήθηκε τότε από την Επιτροπή Εθνικής Μνήμης επίσημη απαγόρευση και η απάντηση που έλαβε ήταν ότι απαγόρευση δεν υπάρχει! Την επόμενη ημέρα όμως απαγόρευση υπήρχε. Ωραίο "κράτος" και ωραία "δημοκρατία"... Απαγόρευση χωρίς καμμία νόμιμη διαδικασία.

Στην συνέχεια είχαμε τα γεγονότα στην ΕΤ3 και την σύλληψη 48 Εθνικιστών. Το κλίμα που καλλιεργήθηκε από τα ΜΜΕ απόλυτα εχθρικό. Η Ελλάδα σίγουρα είναι το τελευταίο κράτος της Ευρώπης όπου οι κομμουνιστές έχουν τον πρώτο λόγο! Και οι πρώτοι που σπεύδουν να υποταχθούν στην κομμουνιστοκρατία είναι οι άνθρωποι της κυβερνήσεως της Νέας Δημοκρατίας, που θέλουν με κάθε τρόπο να πείσουν ότι δεν είναι δεξιοί, δεν έχουν καμμία σχέση με τον εθνικισμό. Δεν είναι άλλωστε η πρώτη φορά. Τους σκληρότερους διωγμούς τους γνώρισαν οι εθνικιστές πάντοτε επί κυβερνήσεων της Νέας Δημοκρατίας. Αλήθεια, πως αισθάνονται οι πολιτικοί προϊστάμενοι των αρχών ασφαλείας όταν παίρνουν συγχαρητήρια από το "Παρατηρητήριο του Ελσίνκι" του Δημητρά; Ιδού η σχετική απόδειξη:

"***Παρατηρητήριο: δελτίο τύπου,***
19 Ιουνίου 2006: Θεσσαλονίκη:
Γιορτή πολιτισμού κόντρα
σε γιορτές νεοναζιστικού μίσους: ...

Πρέπει να επισημανθεί ο άψογος τρόπος που η Αστυνομία περιφρούρησε τη συγκέντρωση, για την οποία είχε εξασφαλισθεί άδεια, απαγορεύ-

οντας την πρόσβαση στις ένοπλες ομάδες των νεοναζί και συλλαμβάνοντας 48 νεοναζί που το μεσημέρι της ίδιας μέρας έκαναν ένοπλη εισβολή στην ΕΤ3 για να εκφωνήσουν "διάγγελμα διαμαρτυρίας" για την απαγόρευση. Οι συλληφθέντες κρατήθηκαν μέχρι το μεσημέρι της 18 Ιουνίου οπότε οδηγήθηκαν στον εισαγγελέα, που άσκησε σε βάρος τους δίωξη για διατάραξη ειρήνης, παράνομη βία και οπλοφορία, φθορές και αντίσταση κατά της αρχής... Τώρα είναι η ώρα της δικαιοσύνης να τιμωρήσει χωρίς ελαφρυντικά τους δράστες, σε αυτή και σε άλλες εκκρεμείς δικογραφίες σε βάρος νεοναζί, όπως προβλέπουν ο ποινικός κώδικας και ο αντιρατσιστικός Ν. 927/79."

Συγχαρητήρια, λοιπόν, σε κυβέρνηση και αστυνομία από αυτούς που μιλούν για "τουρκική" και "μακεδονική" μειονότητα στην Ελλάδα, αυτούς που κατηγορούν σε κάθε ευκαιρία την Ελλάδα στους διεθνείς οργανισμούς, συγχαρητήρια για την δίωξη των Εθνικιστών! Και εις ανώτερα... Συγχαρητήρια στην Ν.Δ. από το "Παρατηρητήριο" του Δημητρά και από το σύνολο των "δημοκρατικών" δυνάμεων που ενώθηκαν σαν μια γροθιά κατά των Εθνικιστών. Των Εθνικιστών βέβαια που δεν είναι δυνατόν να σταματήσουν να αγωνίζονται επειδή έτσι το θέλει το μαρξιστικό αληταριό και οι υποτακτικοί του μιας δειλής ψευτοδεξιάς. Των Εθνικιστών που από την ανακοίνωσή τους που εξέδωσαν στην Θεσσαλονίκη σας παραθέτω το παρακάτω απόσπασμα, που δείχνει και το ηθικό και την αποφασιστικότητα των Αγωνιστών της Ελληνικής Ιδέας:

"48 αγωνιστές και αγωνίστριες συλλαμβάνονται και οδηγούνται για δύο ημέρες στα κρατητήρια. Ο ύμνος της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ αντηχούσε δυνατά μέσα από τις κλούβες από τα παιδιά που μόλις είχαν συλληφθεί. Έξω από τις κλούβες οι υπόλοιποι ένωσαν τη φωνή τους τραγουδώντας και αυτοί με όλη τους την δύναμη. Η οργή πραγματικά ξεχείλιζε. Κόσμος χειροκροτούσε. Για κάθε σημαία που έπεφτε στο έδαφος υψωνόταν μια γροθιά. Έξω από τα κρατητήρια συγκεντρώθηκε επίσης πολύς κόσμος για συμπαράσταση. Την ίδια στιγμή η αστυνομία απαγόρευσε αυθαίρετα και παράνομα σε 2 πούλμαν από την Αθήνα να συνεχίσουν προς την Θεσσαλονίκη, αναγκάζοντάς τα στα Μάλγαρα να γυρίσουν πίσω. Απαγγέλλονται πλέον πάρα πολλές και βαριές κατηγορίες και στους 48. Το Σάββατο 17 Ιουνίου, κράτος και παρακράτος έδρασαν σε έναν πλήρη συντονισμό καταστολής μιας εκδήλωσης εθνικής αντίστασης και υπερηφάνειας. Ότι δεν τέλειωσαν τα ΜΑΤ, το αποτέλειωσαν τα ξαμολημένα κοπρόσκυλα από τα πανεπιστημιακά άσυλα της "ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ"."

Επί της ουσίας: Παραβίασαν βάναυσα το Σύνταγμα και απαγόρευσαν μία νόμιμη πολιτική συγκέντρωση! Αυτά που λένε οι διάφοροι τηλε-καραγκιόζηδες περί δημοκρατικής ευαισθησίας, δεν έχουν ισχύ όταν πρόκειται για εθνικιστές; Υπάρχει κανένας να διαμαρτυρηθεί;

Από την μία πλευρά, λοιπόν, οι "δημοκρατικές" δυνάμεις, από τους Νεοδημοκράτες μέχρι τους αναρχικούς, που είχαν αναγγείλει ότι θα καταλάβουν τον χώρο, που είναι το άγαλμα του Μεγάλου Αλεξάνδρου και επειδή δεν τα κατάφεραν "καθάρισαν" γι' αυτούς τα... ΜΑΤ κατ' εντολήν φυσικά της πολιτικής ηγεσίας! Από την μία πλευρά όλοι αυτοί και από την άλλη ΕΜΕΙΣ οι απροσκύνητοι Εθνικιστές που δεν διαθέτουμε δηλώσεις μετανοίας.

Υ.Γ.: Σε επτά μήνες φυλάκιση καταδίκασε τελικά το Δικαστήριο της Θεσσαλονίκης για το αδίκημα της... οπλοφορίας(!) τους περισσότερους από τους 48 εθνικιστές που είχαν συλληφθεί το Σάββατο στην Θεσσαλονίκη και οι οποίοι μετά την έφεση αφέθηκαν ΕΛΕΥΘΕΡΟΙ. Ποια ήταν η "οπλοφορία"; Τα κοντάρια από τις Σημαίες! Όταν τα κοντάρια έχουν επάνω τους την Γαλανόλευκη είναι καθώς φαίνεται... όπλα! Όταν έχουν σφυροδρέπανα ή άλλα αντεθνικά σύμβολα δεν είναι.... Γιατί απ' ό,τι ξέρουμε σε κάθε διαδήλωση (όπως και σε αυτήν της Πέμπτης 22 Ιουνίου 2006!) υπάρχουν κοντάρια με κόκκινες και άλλες "σημαίες", αλλά κανένας δεν συνελήφθη ποτέ και ποτέ δεν έχουν θεωρηθεί όπλα. Ωραία "δημοκρατία"...

ΝΟΜΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΗ
ΕΝΑ ΧΑΜΕΝΟ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΟ

ΣΤΗΒΕΝ ΡΑΝΣΙΜΑΝ
"Ο ΠΛΗΘΩΝ ΟΡΑΜΑΤΙΖΟΤΑΝ ΜΙΑ ΕΘΝΙΚΙΣΤΙΚΗ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑ"

Στις 26 Ιουνίου του 1452 άφησε την τελευταία του πνοή στο Μυστρά ο έσχατος των Ελλήνων Φιλοσόφων Γεώργιος Πλήθων Γεμιστός. Την ίδια ημέρα ένας κατάσκοπος του Δεσπότη του Μυστρά Δημητρίου έφερε στην γυναίκα του, Θεοδώρα Ασάνη, που είχε καταγωγή από μία ελληνοβουλγαρική οικογένεια, ένα χειρόγραφο.

Η Θεοδώρα το διάβασε προσεχτικά και εύκολα κατάλαβε ότι το κείμενο αυτό βρισκότανε μακριά από τις αρχές του Χριστιανισμού.

Απέστειλε αμέσως το χειρόγραφο του Πλήθωνος στον σε δυσμένεια ευρισκόμενο τότε μοναχό Γεννάδιο Σχολάριο, που έμελλε να γίνει ο πρώτος Πατριάρχης της τουρκοκρατίας στην Κωνσταντινούπολη. Επειδή όλα έχουν την σημασία τους, πρέπει να πούμε ότι ο σύζυγος της Θεοδώρας Δημήτριος, ο τότε Δεσπότης του Μυστρά, το 1442 είχε προσπαθήσει να καταλάβει τον θρόνο με την βοήθεια των Τούρκων και είχε λεηλατήσει μάλιστα και τα προάστια της Κωνσταντινουπόλεως. Αργότερα έδωσε την κόρη του γυναίκα στον Μωάμεθ τον Β' και πέθανε στα 1471. Ο Σχολάριος μετά την πτώση της Κωνσταντινουπόλεως, έγινε ως γνωστόν, Πατριάρχης. Ένα από τα πρώτα έργα που έπραξε σαν Πατριάρχης ήταν να παραδώσει στην πυρά το έργο του Πλήθωνος του Γεμιστού. Όπως μάλιστα χαρακτηριστικά ο ίδιος αναφέρει για την πράξη του αυτή **"...δια ταύτα, τοίνυν, και ότι ου πατρόθεν τοιούτος ήν, αλλ' αποστάτης, και ότι πάνδεινος αγροικία το ημέτερον νυν έχει γένος, ουκ αφανισμού μόνον χάριν, αλλά ποινής είνεκα μάλιστα, δοθήναι πυρί πεποιήκαμεν το βιβλίον." Γεννάδιος Πατριάρχης (Περί του βιβλίου του Γεμιστού).**

Σχολιάζοντας την πράξη αυτή του Σχολαρίου, ο Κωστής Παλαμάς στον Δωδεκάλογο του Γύφτου (λόγος ΣΤ-Γύρω σε μια φωτιά) γράφει τον στίχο: "Άναβε φωτιές, καλόγερε,
Κάψε, κάψε, στα χαμένα καις
Απ' τη στάχτη της φωτιάς σου
Της Ιδέας ο χρυσαΐτός
Τις φτερούγες του τεντώνει πιο πλατιές
Προς τα ύψη, προς το φως".

Ποιος ήταν ο Πλήθων;

Ποιος ήταν όμως ο Γεώργιος Πλήθων Γεμιστός, που προκάλεσε τόσο μίσος, αλλά και τόση αγάπη και πίστη στην εποχή του; Ποιος ήταν αυτός ο φιλόσοφος, που γέννησε αισθήματα άφατης οργής στους δογματικούς, αλλά είχε θερμούς συμπαραστάτες του φωτισμένους άνδρες της τελευταίας αυτοκρατορίας των Ελλήνων και ανάμεσά τους και τον ίδιο τον Κωνσταντίνο Παλαιολόγο; Τι ήθελε να επιτύχει με το μεταρρυθμιστικό του έργο; Ο Πλήθων, στο έργο του "Νόμων Συγγραφή" από το οποίο σώζονται μόλις...

16 από τα 101 κεφάλαια(!) ήθελε να φτιάξει μια νέα θρησκεία, μια νέα πίστη, μια νέα πολιτεία για το Έθνος των Ελλήνων. Ήθελε να εμπνεύσει στους Έλληνες της παρηκμασμένης εποχής του με την λατρεία σε μια νέα θρησκευτική πίστη τον φανατισμό και την θέληση για επιβίωση. Ήθελε να γίνει ο Μωάμεθ των Ελλήνων και όπως ακριβώς ο Μωάμεθ δημιούργησε σαν προφήτης με το κήρυγμά του μια αυτοκρατορία για τους Άραβες, με το ίδιο ακριβώς πάθος ήθελε και ο Πλήθων να εμπνεύσει τους Έλληνες του καιρού του.

Προσωπικότητα αντιφατική για την οποία έχουν γραφεί ύμνοι, αλλά και κατάρες, υπήρξε ο τελευταίος φιλόσοφος του "Αρχαίου" Ελληνισμού, που έζησε στο τελευταίο κάστρο της Αυτοκρατορίας μας, στο Μυστρά, ο Γεώργιος Πλήθων Γεμιστός. Οι θρησκευτικές του αντιλήψεις προκάλεσαν όπως ήταν φυσικό την αντίδραση των κεφαλών της Εκκλησίας, που δεν μπορούσε να αποδεχθεί έναν αρνητή του δόγματος σε μια εποχή τόσο δογματική. Παρ' όλα αυτά για την ηθική του και την αρετή του και την ευρύτητα του πνεύματός του αναφέρονται με επαινετικούς χαρακτηρισμούς ακόμη και οι εχθροί του. Όπως ο πρώτος Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως των χρόνων της Τουρκοκρατίας, Σχολάριος.

Σημαντική ήταν η συμβολή του στην επίγνωση της εθνικής συνειδήσεως του γένους των Ελλήνων, που σύμφωνα με τους Τσάκωνα και Παπανούτσο υπήρξε δημιούργημα του πνευματικού κινήματος του Μυστρά. Μέχρι τον 10ο αιώνα, όπως γνωρίζουμε από την ιστορία, Έλληνες ονομαζόντουσαν μόνον οι κάτοικοι της περιοχής Μάνη της Πελοποννήσου γιατί κρατούσαν μέχρι εκείνη την εποχή την αρχαία θρησκεία των Ελλήνων και δεν είχαν γίνει Χριστιανοί. Ο πρώτος όμως, που εισήγαγε την λέξη Έλληνες και πάλι στην αυτοκρατορία μας, δεν ήταν ο Πλήθων, αλλά ο λόγιος (ΚΑΙ ορθόδοξος μοναχός...) Νικηφόρος Βλεμμύδης (1197-1272). Την πρότασή του υιοθέτησε ο μαθητής του Αυτοκράτορας της Νίκαιας Θεόδωρος Β' Λάσκαρης (1254-1258) και έτσι η λέξη Ρωμαίοι είχε αντικατασταθεί από την λέξη Έλληνες από εκείνη ακόμα την εποχή. Παρ' όλα αυτά, υπάρχουν σήμερα κάποιοι "προοδευτικοί" διανοούμενοι, που... φιλότιμα προσπαθούν να μας πουν πως Έλληνες δεν υπήρχαν και δημιουργήθηκαν τον 19ο αιώνα κάτω από την επίδραση του γαλλικού διαφωτισμού!

Ο Νόμος του Λυκούργου και η Πλατωνική Πολιτεία

Ας έλθουμε τώρα στις πολιτικές αντιλήψεις του Πλήθωνος, τις οποίες με άριστο τρόπο περιγράφει ο Στήβεν Ράνσιμαν, στο απόσπασμα που παραθέτουμε μετά το τέλος αυτού του κειμένου. Ο Πλήθων πιστεύει σε ένα μοναρχικό, αριστοκρατικό και συγκεντρωτικό κράτος. Ο ίδιος ο φιλόσοφος στα σωζόμενα αποσπάσματα του έργου του περιγράφει την πολιτεία που θέλει να δημιουργήσει ως εξής: ***"Πολιτείαν δε Λακωνικήν... προστιθεμένης δε της εν τοις άρχουσι μάλιστα φιλοσοφίας, του κρατίστου δη τούτου των Πλατωνικών πολιτευμάτων"***.

Η φυλετική καταγωγή αποτελεί απαραίτητη προϋπόθεση όχι μόνο για την ανάδειξη των αρχόντων, αλλά ακόμη και για το προνόμιο να είναι κανείς στρατιώτης. Ο άρχοντας πρέπει να έχει στα χέρια του την απόλυτη εξουσία, όμως πρέ-

πει να συμβουλεύεται ένα σώμα πολιτών, που θα προερχόταν από όλες τις κοινωνικές τάξεις. Μήπως αυτό θυμίζει σε κάποιους την συντεχνιακή βουλή του φασιστικού καθεστώτος; Σε θέματα δημοσιονομικά εκφράζει σκληρές, εθνικές θέσεις και περιορίζει την κυκλοφορία του νομίσματος κάθε ξένου κράτους μέσα στην επικράτεια, ενώ καταργεί το ελεύθερο εμπόριο και θεσμοθετεί αυστηρό έλεγχο στις εισαγωγές και τις εξαγωγές. Η ιδιοκτησία απαγορεύεται και κατά το Πλατωνικό σύστημα, οι πολίτες του κράτους χωρίζονται σε τρία γένη. Σε αυτούς που θα παράγουν τα αγροτικά και κτηνοτροφικά προϊόντα και που πρέπει να κατέχουν τόση γη, όση μπορούν να καλλιεργήσουν. Σε αυτούς που "διακονούν" (μεταποιητές, μεταπράτες διανομείς) και στο περίφημον ΑΡΧΙΚΟΝ, στο οποίο συμπεριλαμβάνει τον ηγεμόνα, τους άρχοντες, τους φύλακες (στρατιώτες) και τους δικαστές. Απαγορεύει ακόμη αυστηρά σε όσους ανήκουν εις το γένος το "ΑΡΧΙΚΟΝ" να έχουν την οποιαδήποτε οικονομική δραστηριότητα.

Αυτές ήταν με λίγα λόγια οι πολιτικές αντιλήψεις του Πλήθωνος Γεμιστού και αν κάποιος θελήσει με τα δεδομένα της σημερινής εποχής να την χαρακτηρίσει σίγουρα θα μπορούσε να πει ότι ήσαν Φυλετικές, Εθνικιστικές, Σοσιαλιστικές και Συγκεντρωτικές.

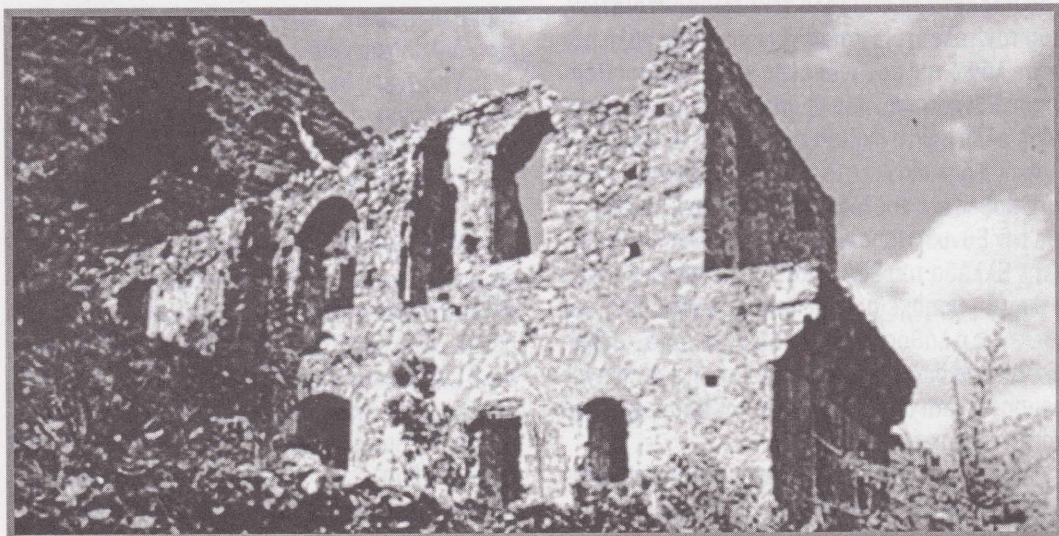
Ο Πλήθων Γεμιστός, πέρα από νεότερος Ιουλιανός όπως τον απεκάλεσαν κάποιοι εκκλησιαστικοί συγγραφείς, πέρα από φιλόσοφος, ήταν και πολιτικός. Οι πολιτικές του όμως αντιλήψεις σίγουρα δεν θα άρεσαν σε κάποιους ελευθεριάζοντες νεοπαγανιστές, που τον θαυμάζουν. Δεν ήταν υπέρ των διασκεδάσεων και της ηθικής ελευθερίας, αλλά αντίθετα σκληρός και αυταρχικός στη σκέψη του. Για του λόγου το αληθές σας παραθέτουμε το παρακάτω απόσπασμα από το βιβλίο "ΜΥΣΤΡΑΣ", ΣΕΛ.129, ενός εκ των μεγαλυτέρων βυζαντινολόγων του κόσμου, του Στήβεν Ράνσιμαν:

"Οι πολιτικές ιδέες του Πλήθωνα βασίζονταν σε αυτές του Πλάτωνα, αλλά επεδίωκε να είναι λειτουργικές και σύγχρονες. Ήταν τρομαγμένος από την ανομία των τοπικών αρχόντων και τη καταδυνάστευση των φτωχών που συνήθιζαν. Έπρεπε να υπάρχει μια ισχυρή συγκεντρωτική μοναρχία. Ο δεσπότης έπρεπε να έχει πλήρεις υπέρτατες εξουσίες, αλλά και να συμβουλεύεται ένα συμβούλιο ανδρών που θα προέρχονταν από όλες τις κοινωνικές τάξεις και θα επιλέγονταν για την ευθυκρισία τους, τη μετριοπάθειά τους και την αφοσίωσή τους. Έπρεπε να έχουν μέτρια εισοδήματα. Πέρα από αυτούς η κοινωνία θα ήταν διαιρεμένη σε δύο τάξεις. Θα ήσαν οι στρατιώτες όλοι από την ελληνική φυλή, καθώς δεν έπρεπε να έχει κανείς εμπιστοσύνη στους ξένους μισθοφό-

ρους που έπαιρναν καλούς μισθούς και δεν πλήρωναν φόρους. Μετά θα υπήρχαν αυτοί που πλήρωναν φόρο - οι έμποροι, οι αγρότες και οι χωρικοί - και αυτοί οι φόροι, όλοι πληρωμένοι σε είδος, θα συντηρούσαν τη στρατιωτική τάξη. Η κυριότητα κτηματικής περιουσίας θα έπρεπε να καταργηθεί. Όλα τα κτήματα θα ανήκαν στο Κράτος. Αλλά ο κάθε αγρότης και χωρικός θα είχε τη δυνατότητα να καλλιεργεί τόση ακριβώς γη όση θα μπορούσε να καλλιεργήσει δουλεύοντας μαζί με την οικογένειά του, στέλνοντας το ένα τρίτο της σοδειάς του να πουληθεί προς όφελος της διοίκησης. Θα μπορούσε να κτίσει εκεί και να καλλιεργήσει ό,τι σιτηρά ήθελε. Ειδικά κίνητρα θα δίνονταν σε αυτούς που θα καλλιεργούσαν χέρσα γη. Το νομισματικό σύστημα θα έπρεπε να αναμορφωθεί. Και θα υπήρχαν αυστηροί έλεγχοι στις εισαγωγές και εξαγωγές. Θα έπρεπε επίσης να γίνουν ποινικές μεταρρυθμίσεις. Ο ακρωτηριασμός θα έπρεπε να καταργηθεί, αλλά η θανατική ποινή θα έπρεπε να διατηρηθεί. Και σε ένα μεταγενέστερο έργο απαιτεί να καίγεται δια πυράς οποιοσδήποτε είναι ένοχος σεξουαλικής παρέκκλισης ή μοιχείας. Φαίνεται ότι παρέβλεψε τη δουλεία. Στο δεσπότη και τους υπουργούς του θα επιτρεπόταν ένας περιορισμένος αριθμός ειλώτων. Αποδοκίμασε το μοναχισμό καθώς δεν συνέβαλε καθόλου στο γενικό καλό.

Ο Πλήθων αντιλήφθηκε ότι, σύμφωνα με τα ίδια του τα λόγια, "η πολιτική αποκατάσταση εξαρτάται από τη συνταγματική μεταρρύθμιση". Αλλά οι μεταρρυθμίσεις που πρότεινε, καθώς ήσαν γεμάτες από ασάφειες και μερικές φορές από αντιφάσεις, ήσαν εντελώς ανεφάρμοστες. Κανένας κυβερνήτης δεν θα μπορούσε να τις επιβάλει στην Πελοπόννησο εκείνη την εποχή. Πρέπει να θαυμάσουμε την πρωτοτυπία του και το κουράγιο του αλλά μια εθνικιστική σοσιαλιστική δικτατορία σαν αυτή που οραματιζόταν, θα ήταν δίκαια απεχθής στους περισσότερους από τους Έλληνες. Ο αυτοκράτορας και ο δεσπότης, αν και παρέμειναν αφοσιωμένοι στο φιλόσοφο φίλο τους, έδιναν πολύ λίγη προσοχή στις συμβουλές του".

"Απεχθής" πιστεύει πως θα ήταν για τους Έλληνες εκείνης της εποχής η "εθνικιστική σοσιαλιστική δικτατορία" που πρότεινε ο Πλήθων. Δική του άποψη και μάλιστα άποψη αυθαίρετη αφού κρίνει με τα δεδομένα του "πολιτικά ορθού" της εποχής μας μιαν άλλη εποχή. Αυτό πάντως που γνωρίζουμε από την εξέλιξη της ιστορίας είναι ότι οι Έλληνες που δεν ακολούθησαν τα όσα συμβούλευε ο Πλήθων πολύ σύντομα γνώρισαν τον όλεθρο, την καταστροφή και την δουλεία!

από τον **Λαόνικο Χ.**

Η ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΟ ΚΡΑΤΟΣ

Ένα θέμα που προκαλεί συζητήσεις, αντιπαλότητες και αντιθέσεις είναι το ζήτημα της Αρχαίας Ελληνικής Θρησκείας και του Χριστιανισμού. Έχουμε την γνώμη ότι όλα τα έχει πει ο Κωστής Παλαμάς στον Δωδεκάλογο του Γύφτου, που θα μπορούσαμε να πούμε ότι είναι ένας υπέροχος μέσω της Τέχνης συγκερασμός του σημερινού Ελληνισμού με τα όποια στοιχεία αυτός φέρει με την Αρχαιότητα.

Σε άρθρο που δημοσιεύθηκε προ εβδομάδων στην εφημερίδα "Καθημερινή", άρθρο που ήταν ένα οδοιπορικό στην Τεχεράνη, διαβάζουμε μεταξύ άλλων ότι μέσα στην σημερινή πρωτεύουσα της Περσίας είναι πανταχού παρόντα τα σύμβολο των Ζωροαστριστών, που τον τελευταίο καιρό γνωρίζουν μεγάλη πέραση λόγω της αυξανόμενης γοητείας του Περσικού Εθνικισμού, που βρίσκεται σε μία συμβιωτική, αλλά πάντα ανήσυχη σχέση με το Ισλάμ.

Ακόμη δηλαδή και στο σκληρό θεοκρατικό Ισλαμικό καθεστώς του Ιράν υπάρχει ανοχή και χώρος για την Εθνική Θρησκεία των Περσών! Αντίθετα, στην Ελλάδα του 2006 (και όχι μόνον) η Αρχαία Ελληνική Θρησκεία με τις όποιες εκφράσεις της (σωστές ή λάθος είναι μια άλλη ιστορία...) βρίσκεται υπό διωγμόν. Χαρακτηριστική ήταν η αγόρευση της επί των Θρησκευμάτων υπουργού στο κοινοβούλιο στις 25 Μαΐου 2006:

"Μαριέττα Γιαννάκου (Υπουργός Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων): Κύριε Πρόεδρε, επειδή πήρα το λόγο και επειδή εγώ πρέπει να αποχωρήσω, αλλά θα μείνει ο κ. Ταλιαδούρος -έχω ήδη συνεννοηθεί και με τον κ. Λοβέρδο- θέλω να απαντήσω επί των διακομματικών τροπολογιών. Υπάρχουν δυο διακομματικές τροπολογίες. Η μια αφορά στον προσηλυτισμό και η άλλη αφορά στον τρόπο ανέγερσης ναό και κτιρίων οίκων ετεροδόξων, δηλαδή μη χριστιανών ορθοδόξων...

...Υπάρχει η δεύτερη τροπολογία που αφορά στη ναοδομία, στην ανέγερση ευκτήριου οίκου ή ναού. Τα ζητήματα αυτά τα καθορίζει ο αναγκαστικός νόμος 38 και εν συνεχεία το Βασιλικό Διάταγμα.

Το Υπουργείο Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων δεν έχει αρμοδιότητα να δώσει έγκριση ανέγερσης ναού στην Ορθόδοξη Ελληνική Εκκλησία που έχει σχέση με την επικρατούσα θρησκεία. Αυτό είναι ζήτημα που αφορά στο ΠΕΧΩΔΕ και στη ναοδομία της Εκκλησίας και γνωρίζω ότι σε νόμο, περί οικοδομικών αδειών, τον οποίον έχει δώσει προς διαβούλευση ο Υπουργός ΠΕΧΩΔΕ, θα υπάρξει ανάλογη ρύθμιση. Θα έρθει μετά το Σε-

πτέμβριο και αυτά θα τα συζητήσουμε εκεί. Εμείς δεν έχουμε αρμοδιότητα σ' αυτό.

Έχουμε, όμως, αρμοδιότητα στην άδεια ίδρυσης και λειτουργίας ευκτήριων οίκων και ναών άλλων δογμάτων, που είναι περίπου εξήντα πέντε. Σε εξήντα πέντε έχει δώσει το Υπουργείο Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων άδεια. Κατά τη διάρκεια δε της τελευταίας διετίας, ουδέποτε αρνηθήκαμε να δώσουμε άδεια σε γνωστές θρησκείες και δόγματα.

Έχουμε μία εκκρεμότητα με το δωδεκάθεο, στην οποία θα απαντήσουμε. Βεβαίως άλλη εκκρεμότητα δεν υπάρχει. Συζητούμε αυτή τη στιγμή για την υπόθεση της ίδρυσης τζαμιού και συζητούμε και με τις θρησκευτικές κοινότητες.

Τώρα εκεί, μεταξύ των τριών θεμάτων που θίγονται, υπάρχει το ζήτημα της γνώμης του οικείου Μητροπολίτου της Ορθοδόξου Εκκλησίας. Ο αναγκαστικός νόμος θεωρούσε απολύτως απαραίτητη τη γνώμη του Μητροπολίτου, αποφασιστικής σημασίας. Εν συνεχεία, τέσσερις αποφάσεις του Συμβουλίου της Επικρατείας έκριναν ότι αυτό είχε γνωμοδοτικό χαρακτήρα. Εν τη πράξη, η Εκκλησία συνήθως απαντά αρνητικά, δίνει μία γνώμη αρνητική. Το Υπουργείο -και θα το ξέρει και ο πρώην Πρόεδρος αυτό- δεν έχει λάβει ποτέ υπόψη του αυτή την άποψη, παρά μόνο αν συνάδει με άλλους λόγους, που δεν πρέπει να δοθεί η άδεια. **Εν πάση περιπτώσει εμείς στη διετία έχουμε δώσει όλες τις άδειες, όπως είπα, πλην του δωδεκαθέου."**

Όπως είπε, λοιπόν, η ίδια επί των Θρησκευμάτων υπουργός, τα τελευταία δύο χρόνια, αγνοώντας την γνώμη των Μητροπολιτών, έδωσε άδεια να γίνουν 65 ναοί διαφόρων θρησκειών (που ανάμεσα σε αυτές σίγουρα υπάρχουν ανθελληνικά δόγματα και επικίνδυνες θρησκευτικές δοξασίες...) πλην μίας περιπτώσεως: Των Δωδεκαθεϊστών!

Αφήνοντας κατά μέρος το γεγονός ότι αρκετοί από τους λεγόμενους Δωδεκαθεϊστές είναι πράγματι γραφικοί έως και εθνικά ύποπτοι (αυτό είναι μια άλλη ιστορία...), αφήνοντας κατά μέρος αυτό το γεγονός, γιατί το νεοελληνικό κράτος να δίνει άδεια να έχουν ναούς οι Ιεχωβάδες, που αρνούνται την έννοια του Έθνους και όχι οι Δωδεκαθεϊστές που εκπροσωπούν την Εθνική Θρησκεία των Ελλήνων;

Βεβαίως και υπάρχει η άποψη ότι η Εθνική Θρησκεία των Ελλήνων είναι η Ορθοδοξία. Πιθανώς να ήταν... Εάν είχαμε έναν Ντοστογιέφσκι, που έλεγε ότι η Ρωσσία είναι ευλογημένη από τον Θεό και ότι η Δευτέρα Παρουσία θα γίνει στην Αγία Πετρούπολη! Πιθανώς να ήταν και έτσι, εάν είχαν γίνει Άγιοι ο Κωνσταντίνος Παλαιολόγος και ο Αθανάσιος Διάκος. Αυτά όμως δυστυχώς δεν ισχύουν. Βεβαίως πολλοί φωτισμένοι Ορθόδοξοι είδαν την Πίστη τους σαν συνέχεια της Αρχαίας Ελληνικής Θρησκείας και πράγματα κατά ένα μέρος είναι, αφού η Θεολογία της Ορθοδοξίας δεν είναι άλλη από την Πλατωνική Θεολογία. Χαρακτηριστικό είναι και αυτό που εγράφη τελευταία για εικόνες αρχαίων Ελλήνων φιλοσόφων, αλλά και της Σιβύλλας στον Άγιον Όρος:

"Σπαράγματα αγαλμάτων, ενεπίγραφες στήλες, τοιχογραφίες με φιλοσόφους, νομίσματα και χειρόγραφα αρχαιοελληνικών κειμένων στις μονές.

Πολλαπλάσια ερωτήματα γεννούν στον ανίδεο επισκέπτη της μοναστικής πολιτείας η παράσταση του ζωδιακού κύκλου των αστερισμών, στην Ιερά Μονή Δοχειαρίου του Αγίου Όρους και οι δώδεκα ολόσωμες μορφές φιλοσόφων (Πυθαγόρας, Σωκράτης, Όμηρος, Αριστοτέλης, Σίβυλλα, Πλάτων, Πλούταρχος κ.ά.) εκατέρωθεν του Ιεσσαί σε τοιχογραφία που φιλοτέχνησε μεταξύ 1535 και 1541 ο Κρητικός ζωγράφος Θεοφάνης στην τράπεζα της Ιεράς Μονής Μεγίστης Λαύρας."

Έχει μία λογική το να δεχθούμε ότι ο Πλάτων και ο Αριστοτέλης υπήρξαν οι ηθικοί προπομποί του Χριστιανισμού, εξ ού και η Αγιογράφησή τους. Η Σιβύλλα όμως; Για όσους δεν το ξέρουν, Σιβύλλα ονομαζόταν κάθε γυναίκα που καταλαμβανόταν από το ιερό πνεύμα του Απόλλωνος και έδιδε χρησμούς. Στην σχετική μάλιστα Αγιογραφία η Σιβύλλα φέρεται να κρατά έναν χρησμό σύμφωνα με τον οποίο προφητεύει ότι θα έλθει από τον Ουρανό ένας βασιλεύς των αιώνων, που θα κρίνει τα πάντα. Εάν καταλάβαμε καλά, μία ιέρεια του Απόλλωνος εμπνευσμένη κατά χάριν από τον αρχαίο Θεό προφητεύει τον ερχομό του Χριστιανισμού. Αυτό εάν μη τι άλλο Θεολογικά πάσχει, αλλά δείχνει και την αγωνία του Ελληνισμού για επιβίωση εις τους αιώνες των αιώνων.

της **Ε.Χ.Π.**

Ο ΗΡΩΑΣ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΣΥΝΕΝΝΟΗΣΗΣ

Rudolf Hess

65 ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗ ΠΤΗΣΗ ΤΟΥ ΣΤΗΝ Μ.ΒΡΕΤΑΝΙΑ

Ένα Μέσερσμιτ 110 πλησιάζει τον ουρανό της Σκοτίας τη νύχτα της 10ης Μαΐου 1941. Την ίδια ώρα, πεντακόσιοι τόνοι εκρηκτικών ρίπτονται από τα γερμανικά βομβαρδιστικά πάνω από το Λονδίνο στην μεγαλύτερη επιχείρηση των γερμανικών δυνάμεων εναντίον της Μεγάλης Βρετανίας.

Στο κέντρο ελέγχου της βρετανικής αεροπορίας, διαπιστώνουν την προσέγγιση ενός αγνώστου αεροσκάφους στον εναέριο χώρο της Σκοτίας το οποίο κινείται δυτικά. Ο αξιωματικός υπηρεσίας φωνάζει : "Για όνομα του θεού! Πείτε τους να μην το καταρρίψουν!". Δύο Χάρικέιν απογειώνονται από τη Σκοτία σ τα ίχνη του μυστηριώδους αεροσκάφους., με τη διαταγή να το αναγκάσουν να προσγειωθεί αλλά να μην βάλλουν εναντίον του για κανένα λόγο. Στον πίνακα επιχειρήσεων τα κόκκινα φώτα αναβοσβήνουν ακολουθώντας την πορεία του άγνωστου αεροσκάφους. Οι αξιωματικοί κοιτούν απορροφημένοι ξεχνώντας για λίγο τα γερμανικά βομβαρδιστικά που περνούν τη Μάγχη κάθε δεκαπέντε λεπτά. Κοντά στο χωριό Πάισλυ, στις δυτικές ακτές, τα φώτα σταματούν να αναβοσβήνουν. "Τα κατάφερε!", ξεφυσά ικανοποιημένος ο διοικητής. "Δόξα τω Θεώ, προσγειώθηκε".

Στο Λανκασάιρ της Σκοτίας, στο μεταξύ, ένας γεωργός, ο Ντέιβιντ Μακ Λην, βλέπει ένα αλεξίπτωτο να προσγειώνεται στο χωράφι του. Παίρνει το δικράνι του στο χέρι και στέκεται από πάνω του καθώς ο άγνωστος προσπαθεί να ελευθερωθεί από το αλεξίπτωτο. "Είσαι ναζί, εχθρός ή δικός μας;", ρωτά ο χωρικός. "Όχι Ναζί εχθρός. Βρετανός φίλος", απαντά ο ξένος που φαίνεται να πονάει καθώς έχει τραυματιστεί στον αστράγαλο.

Ο χωρικός τον βοηθά να φθάσει ως το σπίτι του. Εκεί ο ξένος συστήνεται ως Αλφρεντ Χορν, και ζητά να τον οδηγήσουν στον Δούκα του Χάμιλτον στον οποίο πρέπει να μεταφέρει ένα σημαντικό μήνυμα.

Δέκα τέσσερα μίλια νοτιοδυτικά από το σημείο όπου έπεσε το αλεξίπτωτό του, κοντά στη Γλασκώβη, βρίσκεται το αρχοντικό του Δούκα, με το ιδιωτικό διάδρομο προσγείωσης όπου σκόπευε να προσγειωθεί ο επισκέπτης. Οι δυο τους είχαν συναντηθεί στους Ολυμπιακούς Αγώνες του Βερολίνου, πέντε χρόνια πριν, και από τότε διατήρησαν μεταξύ τους τακτική επικοινωνία. Ο Δούκας είναι τώρα εν ενεργεία αξιωματικός της Βασιλικής Αεροπορίας, και βουλευτής των Συντηρητικών στη Βουλή των Λόρδων.

Πράκτορες των Μυστικών Υπηρεσιών και του Στρατού, αναλαμβάνουν την ανάκριση και τη φρούρησή του. Όταν βρίσκεται ενώπιον του Δούκα, και φανερώνει την ταυτότητά του, ("είμαι ο Ρούντολφ Ες. Ήρθα να σώσω την ανθρωπότητα", λέει), αυτός αρνείται ότι τον γνωρίζει, σε μια προσπάθεια να περισώσει την πολιτική και κοινωνική του θέση και σταδιοδρομία. Ο Ες οδηγείται στο στρατιωτικό νοσοκομείο και στη συνέχεια και μέχρι τον Οκτώβριο του 1945 κρατείται στη Βρετανία ως αιχμάλωτος πολέμου.

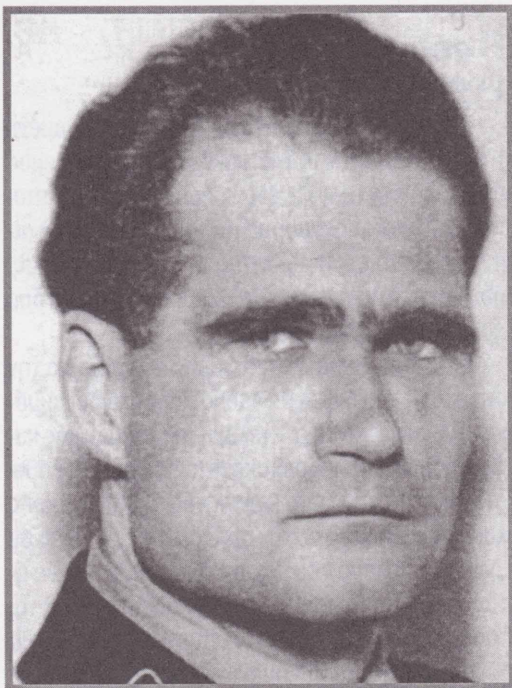
Θεωρίες συνομωσίας

Το οξύμωρο της φυλάκισης του Ρούντολφ Ες, ενός ανθρώπου που η Ιστορία θα θυμάται ως πρέσβη της ειρήνης, με την κατηγορία των "εγκλημάτων κατά της ειρήνης", έχει δώσει τροφή σε πολλές θεωρίες που επιχειρούν να διαλευκάνουν το μυστήριο της αποστολής του. Οι θεωρίες γύρω από τη μυστηριώδη πτήση του πλέκουν έναν ιστό που συνδυάζει το ρομαντικό μυστήριο της εξαφάνισης του συγγραφέα του "Μικρού Πρίγκιπα" Σαιντ Εξυπερύ και τις πολιτικές ίντριγκες της δολοφονίας του Προέδρου των Η.Π.Α. Τζων Κέννεντυ.

Μια θεωρία υποστηρίζει ότι ο Ες δεν απογειώθηκε ποτέ από τη Γερμανία με το συγκεκριμένο αεροσκάφος, και μια άλλη ότι σκοτώθηκε σε αεροπορικό δυστύχημα κατά τη μεταφορά του από τη Σκωτία, και ότι αντικαταστάθηκε από σωσία.

Ο γιατρός που τον εξήτασε στο Βρετανικό στρατιωτικό Νοσοκομείο το 1973, υποστηρίζει ότι ο έγκλειστος του Σπαντάου δεν ήταν ο Ες αφού στο στέρνο του δεν βρίσκονταν σημάδια από τις πληγές που είχε δεχθεί στον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο.

Άλλη θεωρία λέγει ότι στην πτήση αυτή ο Ες συνοδεύτηκε από τον Διοικητή της Βοημίας, Χάυντριχ, που εκτελέστηκε αργότερα στη Νυρεμβέργη. Και μια άλλη υποστηρίζει ότι ο ίδιος ο Γκαίρινγκ έδωσε διαταγή να καταρριφθεί το αεροπλάνο του Ες.

Άλλοι αναρωτιούνται αν είναι δυνατόν ο Ες, ένας κατά βάσην ερασιτέχνης πιλότος, να πραγματοποιήσει πτήση πέντε ωρών και εννιακοσίων μιλίων, να προσγειωθεί και μάλιστα με σχετική ακρίβεια στον προορισμό του, μέσα στη νύχτα, επιχειρώντας μάλιστα για πρώτη φορά στη ζωή του πτώση με αλεξίπτωτο σε πραγματικές συνθήκες.

Πολύ μελάνι έχει δαπανηθεί για να απαντηθεί το ερώτημα: Ήταν ενήμερος του εγχειρήματος ο Αδόλφος Χίτλερ; Και, ήταν πράγματι ψυχικά διαταραγμένος ο Νο 3 της ναζιστικής ιεραρχίας, όπως υποστήριξε επισήμως το Ράιχ;

Ο θάνατός του προσέθεσε ένα ακόμη μυστήριο στην ήδη φορτισμένη με μύθους ζωή του. Επισήμως ο Ρούντολφ Ες, ο κρατούμενος υπ' αριθμόν 7, όπως τον αποκαλούσαν στις φυλακές του Σπαντάου, αυτοκτόνησε στις 17 Ιουλίου 1987 σε ηλικία 93 ετών. Τα σημάδια όμως που βρέθηκαν στο λαιμό του κατά τη νεκροψία παραπέμπουν μάλλον σε στραγκαλισμό. Δεν είναι λίγοι αυτοί που ανοικτά πλέον υποστηρίζουν ότι ο Ες δολοφονήθηκε από Βρετανούς Πράκτορες

Η σημασία των γερμανικών προτάσεων

Στις αρχές του 1941 η Γερμανία είχε στραμμένη την προσοχή της στη Σοβιετική Ένωση. Ο πόλεμος στη Δύση δεν είχε κανένα νόημα, αντιθέτως αποτελούσε άσκοπη αιμορραγία του Ευρωπαϊκού αίματος. Ο Χίτλερ, θαυμαστής της Αγγλίας ο ίδιος, ήθελε να σταματήσει ο πόλεμος ανάμεσα σε δυο αδελφά Γερμανικά έθνη.

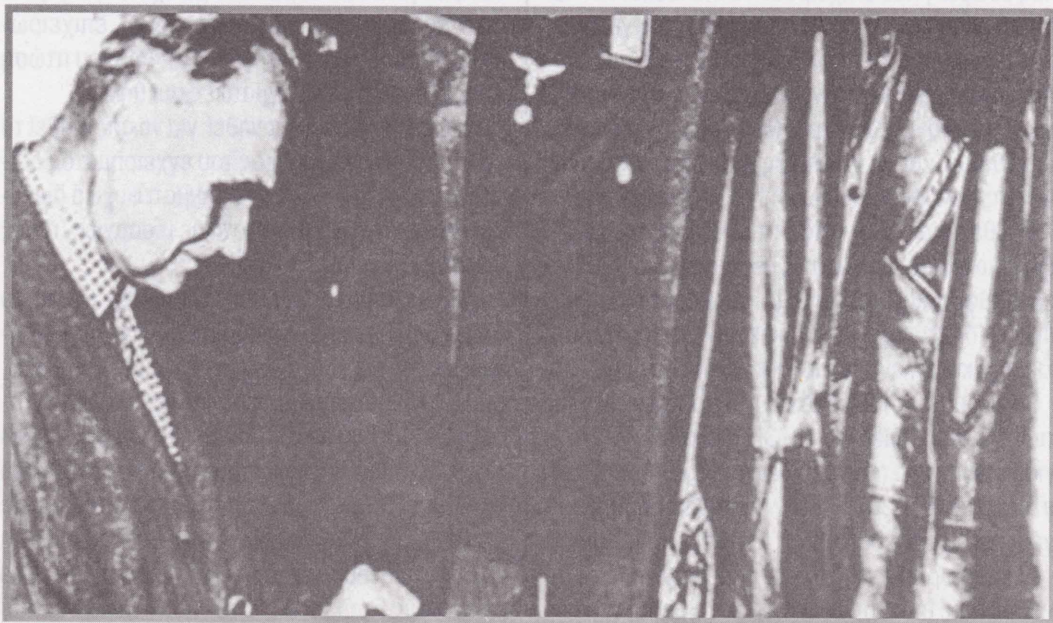
Είναι πλέον βέβαιο ότι ο Φύρερ γνώριζε για την αποστολή του Ες, τη θεωρούσε παρακινδυνευμένη, αλλά και αναγκαία. Στελέχη της γερμανικής κυβερνήσεως και προσωπικότητες είχαν ήδη έρθει σε επαφή με Άγγλους ειρηνιστές, συντηρητικούς και διαφωνούντες με την εμπλοκή της Αγγλίας σε έναν νέο πόλεμο που δεν την αφορούσε. Όμως ήταν αναγκαίο να βρεθεί ένα πρόσωπο αξιόπιστο, τόσο σημαντικό που να μην υπήρχε αμφιβολία για τη σοβαρότητα των Γερμανικών προτάσεων. Ο Ες, μεγαλωμένος στην Αλεξάνδρεια, κοσμοπολίτης, άριστος γνώστης της αγγλικής γλώσσας, φάνταζε η καλύτερη δυνατή επιλογή. Αν δεν μπορούσε ο Ες, δεν μπορούσε κανείς να φέρει την ειρήνη μεταξύ των δυο κρατών.

Οι βρετανικές μυστικές υπηρεσίες όμως, είχαν, σύμφωνα με μια ακόμη θεωρία, παρεμβληθεί στην επικοινωνία μεταξύ Γερμανών και Άγγλων, και στην πραγματικότητα έστησαν τη σύλληψη του Ες, την οποία ανέμεναν.

Οι προτάσεις που κόμιζε ο Ες στη Βρετανία περιελάμβαναν την άμεση και ολική κατάπαυση του πυρός στο Δυτικό μέτωπο, την αποχώρηση των γερμανικών στρατευμάτων από την Ολλανδία, το Βέλγιο τη Νορβηγία και τη Δανία. Η Γερμανία θα αποκτούσε τον έλεγχο της Αλσατίας και της Λοραίνης και θα διατηρούσε ως ξεχωριστό κράτος, το Λουξεμβούργο. Επίσης τα Γερμανικά στρατεύματα θα αποσύρονταν άμεσα από τη Γιουγκοσλαβία και την Ελλάδα.

Σε αντάλλαγμα, η Βρετανία θα κρατούσε μια στάση ευνοϊκής ουδετερότητας, η οποία θα επέτρεπε στη Γερμανία να επιλύσει το πρόβλημα της Σοβιετικής Ένωσης. Ο Ες επιχειρηματολογώντας υποστήριξε ότι μόνο με τη συνεργασία της Γερμανίας θα μπορούσε η Βρετανία να διατηρήσει την Αυτοκρατορία της και ότι ένας πόλεμος μεταξύ Γερμανίας και Βρετανίας θα ήταν καταστροφικός για το σύνολο του Ευρωπαϊκού πολιτισμού.

Οι Βρετανοί πολιτικοί όμως, αδυνατούσαν να αντιληφθούν τη νέα γεωπολιτική κατάσταση που δημιουργείτο στον κόσμο. Παγιδευμένοι στα στερεότυπα του 19ου αιώνα, δεν αντιλήφθηκαν ότι δεν υπονόμευε η Γερμανία τη Βρετανική κυριαρχία, αλλά οι Ηνωμένες Πολιτείες που θεωρούσαν πλέον τον εαυτό τους κληρονόμο της Βρετανικής Αυ-

τοκρατορίας.

Οι μετέπειτα εξελίξεις δικαίωσαν τις απόψεις του Ες και απέδειξαν πόσο τραγικά σωστές ήσαν οι εκτιμήσει του για το μέλλον της Ευρώπης.

Η στάση των Βρετανών

Η στάση των Βρετανικών κυβερνήσεων παραμένει μέχρι και σήμερα δηλωτική της διακαούς επιθυμίας τους να συγκαλύψουν την υπόθεση Ες. Η βρετανική κυβέρνηση, σε μια πρωτοφανή κίνηση, κρατά σφραγισμένα δεκάδες έγγραφα που αφορούν την υπόθεση Ες και τα οποία αναμένεται να δοθούν στη δημοσιότητα το 2017.

Σε ό,τι αφορά τη στάση του Τσώρτσιλ είναι προφανές ότι φοβόταν πως η δημοσιοποίηση των Γερμανικών προτάσεων για ειρήνευση, θα διεύρυνε το ρεύμα της φιλειρηνικής κινήσεως στη Βρετανία και πιθανότατα θα τον έπρεπε από την εξουσία.

Είναι πλέον σχεδόν βέβαιοι, ότι οι Βρετανοί γνώριζαν για το ταξίδι του Ες. Φαίνεται ότι οι Μυστικές Υπηρεσίες είχαν συλλέξει πληροφορίες, και, όπως ορισμένοι ερευνητές υποστηρίζουν, είχαν πλαστογραφήσει τις επιστολές του Χάμιλτον και άλλων Άγγλων ειρηνιστών, παγιδεύοντας τους Γερμανούς. Αυτό εξηγεί την άμεση παρέμβαση των Βρετανικών μυστικών υπηρεσιών στη Σκωτία τη νύχτα της πτώσης του Ες καθώς και τη φύλαξή του από τον τακτικό στρατό.

Αξίζει εδώ να σημειωθεί ότι το φιλειρηνικό λόμπυ στη Βρετανία ήταν ισχυρό και, παρά το μύθο της δημοφιλίας του Τσώρτσιλ που κυριάρχησε μετά τον πόλεμο, η αλήθεια είναι ότι ο Τσώρτσιλ βασιζόταν πολύ στη στενή προσωπική του σχέση με τον Αμερικανό Πρόεδρο Ρούσβελτ.

Στο λόμπυ των φιλειρηνιστών συμμετείχαν προσωπικότητες της Βρετανικής πολιτικής ζωής με απήχηση στο λαό, όπως ο πρώην Πρωθυπουργός Λλόυδ Τζώρτζ, ο οποίος είχε μάλιστα επισκεφθεί ο ίδιος τον Αδόλφο Χίτλερ, ο Λόρδος Χάλιφαξ, πρώην Αντιβασιλέας των Ινδιών και Υπουργός Εξωτερικών, ο Σερ Νέβιλ Χέντερσον, Πρέσβυς της Βρετανίας στο Βερολίνο μεταξύ 1937 και 1938, γνωστός στη Βρετανία και ως "ο Ναζιστής Πρέσβυς μας στη Γερμανία" λόγω της εκπεφρασμένης συμπάθειάς του προς τον Εθνικοσοσιαλισμό, και ο Σερ Σάμιουελ Χοάρι, πρώην Υπουργός Εξωτερικών και εμπνευστής μαζί με τον γάλλο ομόλογό του Λαβάλ, του σχεδίου παραχώρησης τμήματος στης Αιθιοπίας στην Ιταλία του Μπενίτο Μουσολίνι.

Ο Τσώρτσιλ, αρνήθηκε να δει τον Ες, ούτε του επέτρεψε να συναντηθεί με τον Βασιλέα Γεώργιο Ε'. Υπολογίζοντας στην Αμερικανική υποστήριξη, απέρριψε τις προτάσεις του, θεωρώντας ότι ήταν αφελής και ότι στην πραγματικότητα δεν αντιπροσώπευε τη Γερμανική ηγεσία.

Αφού έμαθε με εγκάθετούς του υποτιθέμενους φίλους της Γερμανίας, τις πληροφορίες που χρειαζόταν σχετικά με τα σχέδια και τις προτάσεις του Χίτλερ, αγνόησε παντελώς τον Ες για το υπόλοιπο του Πολέμου. Χρησιμοποίησε όμως την αποστολή του για να καταπνίξει τους αντιπάλους του και το φιλειρηνικό λόμπυ, χαρακτηρίζοντάς τους "Πέμπτη Φάλαγγα", και να εδραιώσει περεταίρω την εξουσία του.

Αυτό που ο Ες και οι Γερμανοί αδυνατούσαν να αντιληφθούν, ήταν ότι οι Βρετανοί δεν εκτιμούσαν το ευθύ Γερμανικό πνεύμα, και την αμεσότητα των γερμανικών προτάσεων. Θεωρώντας ότι η ισχύς τους έδινε το δικαίωμα να διοικούν την Υφήλιο, δεν διανοούντο να μοιραστούν το δικαίωμα αυτό με τους Γερμανούς.

Η ζωή του

Ο Βάλτερ Ρίχαρντ Ρούντολφ Ες γεννήθηκε στην Αλεξάνδρεια της Αιγύπτου στις 26 Απριλίου 1894. Στη Γερμανία εγκαθίσταται ως εσωτερικός μαθητής το Σεπτέμβριο του 1908. Στον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο κατατάσσεται και υπηρετεί ως εθελοντής στο ίδιο σύνταγμα με τον Αδόλφο Χίτλερ.

Την 1η Ιουλίου 1920 γίνεται το υπ' αριθμόν 16 μέλος του Εθνικοσοσιαλιστικού Κόμματος των Γερμανών Εργατών (NSDAP). Συμμετέχει στο "Κίνημα της Μπυραρίας" στις 8 Νοεμβρίου 1923 και καταδικάζεται σε δυόμισι χρόνια φυλάκιση στο φρούριο του Λάντσμπεργκ όπου είναι επίσης έγκλειστος ο Αδόλφος Χίτλερ, ποινή που εκτίει ως την 31η Δεκεμβρίου 1924.

Στις 20 Δεκεμβρίου 1927 νυμφεύεται την Ιλζε Προλ, μια από τις πρώτες γυναίκες μέλη του NSDAP, με την οποία θα αποκτήσει τον μοναχογιό του Ρολφ, το Νοέμβριο του 1937.

Την 21η Απριλίου 1933 ο Χίτλερ τον ορίζει υπαρχηγό του NSDAP, και την 1η Δεκεμβρίου του ιδίου έτους χρίζεται Υπουργός Άνευ Χαρτοφυλακίου α-

πό τον Γερμανό Πρόεδρο Χίντενμπουργκ.

Στις 10 Μαΐου 1941 προσγειώνεται με το αεροπλάνο του στη Σκοτία.

Την 1η Οκτωβρίου 1946 το "Διεθνές Στρατιωτικό Δικαστήριο" της Νυρεμβέργης (το αντίστοιχο του σημερινού διεθνούς δικαστηρίου της Χάγης...) τον καταδικάζει σε ισόβια δεσμά, και στις 18 Ιουλίου 1947 εγκλείεται στη Συμμαχική Στρατιωτική Φυλακή του Σπαντάου στο Βερολίνο όπου παραμένει ο μόνος έγκλειστος από το 1966 οπότε απελευθερώθηκαν οι Σπέερ και Φον Σίραχ.

Την 17η Αυγούστου 1987 το σώμα του βρίσκεται νεκρό στο σπιτάκι του κηπουρού της φυλακής και μεταφέρεται στο Αγγλικό Στρατιωτικό Νοσοκομείο του Βερολίνου, απ' όπου ως αιτία θανάτου του δίδεται η "ασφυξία". Οι δυτικοί Σύμμαχοι ισχυρίζονται ότι αυτοκτόνησε. Όλες όμως οι ενδείξεις της νεκροτομής και οι μαρτυρίες συγκλίνουν στο ότι ο υπέργηρος, πλέον, Ες δεν κρεμάστηκε ως τραγικός αυτόχειρ, σαράντα χρόνια μετά τον εγκλεισμό του, αλλά στραγκαλίστηκε.

Ο Ρούντολφ Ες ως προσωπικότητα

Όσα πριν συζητήσαμε αποκτούν μεγαλύτερο ενδιαφέρον, αν εξετάσουμε την προσωπικότητα του ανθρώπου Ες. **Ο Ρούντολφ Ες ήταν η συνείδηση του Ράιχ.**

Πιστός στον Φύρερ Αδόλφο Χίτλερ μέχρι τέλους, προσωπικός του γραμματέας και Πρόεδρος της Κεντρικής Πολιτικής Επιτροπής του Εθνικοσοσιαλιστικού Κόμματος των Γερμανών Εργατών, ονομάστηκε στις 21 Απριλίου 1933, Υπαρχηγός του Φύρερ και διάδοχός του μετά τον Γκαίρινγκ.. Παρά το βαρυσήμαντο του τίτλου, Ο Ες επιφορτίσθηκε με τυπικές εξουσίες που συνεπάγονταν την παρουσία του σε δημόσιες εκδηλώσεις και τελετές αντί του Αδόλφου Χίτλερ.

Στοχαστικός, σχεδόν ντροπαλός, με έντονες μεταφυσικές ανησυχίες, ένας μύστης τη νέας θρησκείας του Εθνικοσοσιαλισμού, ο Ες απεχθανόταν τις ίντριγκες της πολιτικής και τις κομματικές μικρότητες. Γι' αυτό και προς το τέλος της παρουσίας του στο Ράιχ, είχε παραγκωνισθεί από τον φιλόδοξο Μάρτιν Μπόρμαν. Να ήταν άραγε η απογοήτευση, όπως ισχυρίζονται κάποιοι, που οδήγησε τον Ες στο παράτολμο εγχείρημά του;

Την απάντηση δίνει ο ίδιος σε δήλωσή του, δηλωτική επίσης του χαρακτήρα του, στον βρετανό πολιτικό Σερ Τζών Σάιμον, στις 10 Ιουνίου 1941, ένα μήνα μετά την μοιραία πτήση.

"Ο ερχομός μου στην Αγγλία κατ' αυτόν τον τρόπο, είναι, το αντιλαμβάνομαι, τόσο ασυνήθιστος που κανείς δεν θα μπορέσει εύκολα να τον καταλάβει. Ήμουν αντιμέτωπος με μια δύσκολη απόφαση. Δεν νομίζω ότι θα έφθανα στην τελική μου επιλογή αν δεν είχα συνεχώς κρατήσει προ οφθαλμών το όραμα μιας ατέλειωτης σειράς από παιδικά φέρετρα με μάνες να κλαίνε πίσω τους, και Αγγλίδες και Γερμανίδες, και μιας άλλης σειράς από φέρετρα με μανάδες, και παιδιά να θρηνούν".

Ως άνθρωπος ήταν φύση αριστοκρατικός, ιδιαίτερα αυστηρός αλλά και ευγενής, λιτοδίαιτος, χορτοφάγος, δεν κάπνιζε, δεν έπινε οινοπνευματώδη. Στα ενδιαφέροντά του περιλαμβάνονταν τα βιβλία και η κλασική μουσική, ιδιαιτέρως η μουσική δωματίου. Από το 1933 και μετά, όταν αντιμετώπισε προβλήματα υγείας, το ενδιαφέρον του στράφηκε σε εναλλακτικές μορφές ιατρικής που μελέτησε με ιδιαίτερο ενδιαφέρον.

Στα νεανικά του χρόνια διετέλεσε μέλος της Εταιρείας της Θούλης (Thule-Gesellschaft), μέλη της οποίας ήσαν επίσης ο Ντήτριχ Εκαρτ, στον οποίο ο Αδόλφος Χίτλερ έχει αφιερώσει τον "Αγώνα", και ο Αλφρεντ Ρόζενμπεργκ.

Στο πανεπιστήμιο του Μονάχου όπου εισήλθε το 1920, ένας από τους καθηγητές του στο μάθημα της Γεωπολιτικής ήταν ο Καρλ Χαουσχόφερ, ο οποίος μάλιστα θα του προτείνει και τη θέση του βοηθού του στο Πανεπιστήμιο, θέση που ο Ες θα αρνηθεί επιλέγοντας τον πολιτικό αγώνα. Ο Χαουσχόφερ, εισηγητής της θεωρίας του ζωτικού χώρου, ήταν υπέρμαχος της συνεννόησης των Λευκών λαών, και πίστευε μεταξύ άλλων ότι είχε έρθει ο καιρός να σταματήσουν οι εμφύλιες ενδοευρωπαϊκές διαμάχες ώστε οι ευρωπαϊκές χώρες να προσανατολιστούν στη δημιουργία μιας ενωμένης, κυρίαρχης Ευρώπης. Ιδιαίτερα δημοφιλής μεταξύ των φοιτητών του, σε μια περίοδο γενικής αμφισβήτησης, ο Χαουσχόφερ, διάνθιζε συχνά τις παραδόσεις του με αναφορές στη μεταφυσική πλευρά της Ευρωπαϊκής Ιστορίας.

Ο Ες ως στενός συνεργάτης του Χίτλερ και ως γραμματέας του, κατά την περίοδο του εγκλεισμού τους στο Λάνσμπεργκ και μέχρι το 1932, είναι βέ-

βαιον ότι επηρέασε τον Χίτλερ και τον "Αγώνα" που του υπαγόρευσε την περίοδο εκείνη. Άλλωστε και ο ίδιος ο Χαουσχόφερ είναι γνωστό ότι επισκεπτόταν συχνά τους εγκλείστους στο Λάνσμπεργκ.

Για την αποστολή του στη Βρετανία και για την μέχρι τέλους αφοσίωσή του στον Αδόλφο Χίτλερ, δεν μετάνιωσε ποτέ, παρ' ότι του στοίχησαν τον εγκλεισμό του στη φυλακή για τα μισά χρόνια της ζωής του, και μάλιστα σε απάνθρωπη απομόνωση. Χωρίς εγωισμό ή έπαρση, αισθανόταν ευτυχής που υπήρξε μέρος των πρώτων ημερών της Γερμανικής ανάστασης από τις στάχτες του Α' Παγκοσμίου Πολέμου και την ταπείνωση της Συνθήκης των Βερσαλλιών.

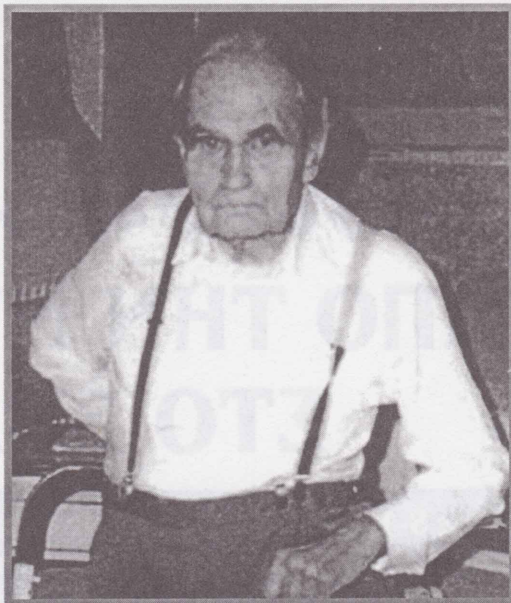
Η κληρονομιά του Ρούντολφ Ες

Η παρουσία του Ες είναι φανερό ότι ενοχλούσε τους κατακτητές της μεταπολεμικής Ευρώπης. Ο Ες ήταν το διαπραγματευτικό όπλο μεταξύ των μεγάλων δυνάμεων. Οι Βρετανοί δεν ήθελαν ν μαθευτεί ότι θα μπορούσαν να είχαν προδώσει τους Σοβιετικούς φίλους τους. Και οι Ρώσοι δεν ήθελαν να δημοσιοποιηθούν αποδείξεις για τις θηριωδίες που διέπραξαν, όπως αυτή στο Κατίν.

Ο Ες ήταν η ζωντανή απόδειξη ότι ήταν η Βρετανία και οι Η.Π.Α. και όχι η Γερμανία που επεδίωξαν έναν παγκόσμιο πόλεμο στην Ευρώπη και προκάλεσαν τις τραγικές ανθρώπινες απώλειες στρατιωτών και αμάχων. Και πως οι Γερμανοί Εθνικοσοσιαλιστές και όχι οι Αμερικανοί, Βρετανοί και Σοβιετικοί "Δημοκράτες" και οι σιωνιστές υποβολείς τους, ήσαν αυτοί που αναζητούσαν με κάθε τρόπο την ειρήνη στην Ευρώπη.

Το παγκόσμιο μεταπολεμικό status quo στηρίχθηκε στους μύθους που ξεπήδησαν από τις δίκες της Νυρεμβέργης. Η καταστροφή της Γερμανίας ως του κύριου αντίπαλου δέους στην Ευρώπη για τους Αγγλοσάξονες, αλλά και ως της μοναδικής δύναμης που τόλμησε να αντισταθεί στην κομμουνιστική γάγγραινα που σάρωσε την Ευρώπη τον 20ό αιώνα και εξακολουθεί να ταλανίζει ως πνευματικό Aids τους λαούς της, ήταν αποτέλεσμα του Β' Παγκοσμίου Πολέμου και της πρωτοφανούς εκδίκησης των νικητών έναντι των ηττημένων.

Τα μυστικά που γνώριζε ο Ες ήσαν αρκετά για να τον κρατήσουν κλεισμένο στη φυλακή, μόνο κρα-

τούμενο από το 1966 ως τη δολοφονία του το 1987, υπό συνθήκες που θα λύγιζαν και τον πλέον δυνατό άνδρα. Οι δεσμώτες του, του αρνήθηκαν το δικαίωμα στη μελέτη, στη γνώση της επικαιρότητας στην πατρίδα του, στην νοσοκομειακή περίθαλψη, ακόμη και στην ανθρώπινη επικοινωνία, επιτρέποντας του μόνο μια ή δυο επισκέπτες το χρόνο από τη σύζυγο και το γιο του.

Όλο αυτό το διάστημα των 46 ετών φυλάκισης, ο Ες παρέμεινε αξιοπρεπής, ήρεμος και στωικός απέναντι στις αντιξοότητες.

"Πίστεψέ με", γράφει στη σύζυγό του, "ούτε υπουργοί με ειδικές εξουσίες, ούτε αυθαίρετοι δικαστές, ούτε κανένα συμμαχικό δικαστήριο Ρώσων κομισάριων δεν μπορεί να πλάσει τη μοίρα μας. Αυτή ανήκει αποκλειστικά σε μας, για να την αποδεχθούμε όπως είναι και μέσω της αποδοχής να της δώσουμε σχήμα".

Αισιόδοξος και υψηλόφρων, πραγματικός Εθνικοσοσιαλιστής, με την ιδιαίτερη αίσθηση του χιούμορ που τον χαρακτήριζε, και την βαθιά πίστη στην αποστολή του, είχε μια ιδιαίτερη αντίληψη για την Ιστορία και το ρόλο του σε αυτήν, όπως φαίνεται και από την ακόλουθη επιστολή του με ημερομηνία 18 Ιουνίου 1945:

"Η Ιστορία", γράφει, "δεν τελείωσε. Αργά ή γρήγορα θα ξαναπιάσει τα νήματα που μοιάζουν να έχουν σπάσει για πάντα και θα τα πλέξει ξανά μαζί, σε ένα καινούριο σχέδιο".

της **Εβίτας Καλομοίρη**

Rudolf Hess

ΑΠΟ ΤΗΝ ΝΥΡΕΜΒΕΡΓΗ ΣΤΟ ΣΠΑΝΤΑΟΥ

Στις 8-10-1945 ο υπαρχηγός του Hitler, Rudolf Hess, μεταφέρθηκε αεροπορικώς από την Αγγλία στις φυλακές της Νυρεμβέργης, προκειμένου να δικαστεί μαζί με άλλους συμπατριώτες του για "εγκλήματα πολέμου". Από την 11-5-1945, δηλαδή από την επομένη της πτήσης του στην Σκωτία υπό την ιδιότητά του αναπληρωτή του Hitler και τυπικά του προέδρου του ναζιστικού κόμματος, προκειμένου να επιτύχει την ειρήνη μεταξύ Γερμανίας και Μ. Βρετανίας, εκρατείτο στην Σκωτία, Αγγλία και Ουαλία.

Οι Βρετανοί φυλάκισαν ως αιχμάλωτο πολέμου τον άνθρωπο που επεχείρησε, επιδεικνύοντας ακραία τόλμη, να φέρει την ειρήνη στην Ευρώπη, όταν ήταν ακόμη δυνατή και να αποτρέψει το ενδεχόμενο ενός γενικευμένου πολέμου. Στην Βρετανία αντιμετωπίστηκε εξ αρχής ως αιχμάλωτος πολέμου και αφελής ή ακόμη και παράφρων λόγω του σκοπού της πτήσεώς του παρά την πολύ σημαντική ιδιότητά του. Αυτή η "βιαστική" αντιμετώπιση αποκαλύπτει την ευθύνη των Βρετανών όχι μόνο για την συνέχιση του πολέμου αλλά και για την έξαρση και τις διαστάσεις που έλαβε αργότερα και πάντως όσο ο Hess ήταν κρατούμενος. Αυτός είναι και ο λόγος για τον οποίον οι Βρετανοί ήθελαν τον Hess κρατούμενο σε αυστηρή απομόνωση, προσπάθησαν να τον τρελάνουν ώστε οι όποιες αποκαλύψεις του σχετικά με το ταξίδι του στην Βρετανία, την ειρηνευτική αποστολή του αλλά και την παραμονή του στην Βρετανία, να μην θεωρούνται αξιόπιστες αλλά παραληρήματα ενός σχιζοφρενούς. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο επανειλημμένως κατάσχεσαν έγγραφα και σημειώσεις του από τον καιρό της κρατήσεώς του στην Βρετανία, γι' αυτό ήλπιζαν ότι οι δεινές συνθήκες κρατήσεως θα τον οδηγούσαν σε έναν γρήγορο θάνατο οπότε και θα απηλλάσσοντο από αυτόν και γι' αυτό όταν απελπίστηκαν να περιμένουν τον σκότωσαν, σε ηλικία 93 ετών. Ο Hess ήταν από την αρχή ένας πολύ επικίνδυνος κρατούμενος, ευφυέστατος και απρόβλεπτος.

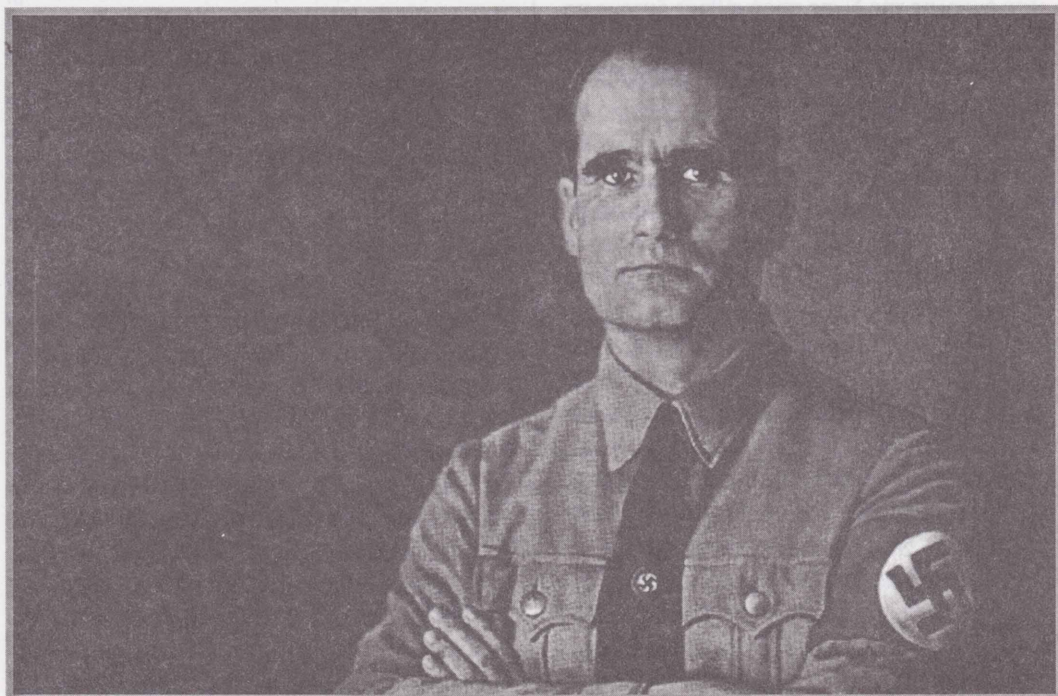
Προς την δίκη της Νυρεμβέργης

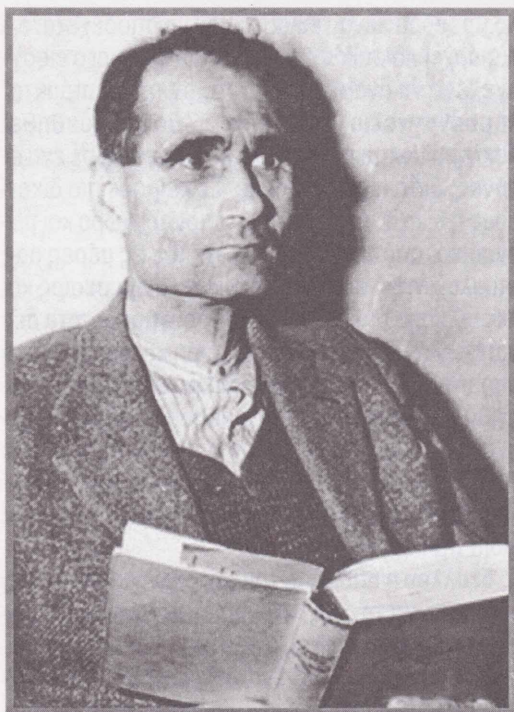
Το γεγονός ότι ο Hess από την 11η Μαΐου 1941 ήταν κρατούμενος και συνεπώς ανίκανος από εκείνη την ημερομηνία να συμμετάσχει καθ' οιονδήποτε τρόπο στον πόλεμο δεν εμπόδισε τους νικητές να τον καταστήσουν κατηγορούμενο. Ούτως ή άλλως η δίκη της Νυρεμβέργης ήταν μία πολύ άδικη δίκη, η οποία εξυπηρετούσε συγκεκριμένες σκοπιμότητες. Στην περίπτωση του Hess αποκα-

λύπτεται περισσότερο από ό,τι σε οποιονδήποτε άλλον η μικροπρέπεια, η εκδικητικότητα, η αυθαιρεσία των νικητών αλλά και η ιδεολογική αντίθεση ως κίνητρο και αιτία των διώξεων κάποιων ανθρώπων. Η νέα εποχή που ανέτελλε ήταν η εποχή όχι των ανθρώπινων και ατομικών δικαιωμάτων όπως παρουσιάστηκε, της ειρήνης, της δικαιοσύνης, αλλά της ύπουλης βίας, της αδικίας, της άκρατης εξουσιαστικότητας, της αυθαιρεσίας, της κτηνωδίας και της καταπάτησης κάθε έννοιας δικαίου. Μάλιστα, όπως αναφέρει ο D.Irving στο βιβλίο του "Η ΔΙΚΗ ΤΗΣ ΝΥΡΕΜΒΕΡΓΗΣ",ένας εκ των εισαγγελέων ο αμερικανός Jackson είχε ερωτηθεί - ανεπισήμως- κατά την διάρκεια της δίκης από τον πρόεδρο του δικαστηρίου Lawrence ποιος ήταν ο πολιτικός στόχος της δίκης και του απάντησε: "***Θέλουμε να αποδείξουμε στην Γερμανία και στον υπόλοιπο κόσμο, ότι το καθεστώς των ναζί ήταν τόσο διεφθαρμένο και εγκληματικό όσο πάντοτε υποστηρίζαμε... Θέλουμε να δηλώσουμε κατηγορηματικά στους Γερμανούς πως η πολιτική μας απέναντί τους, για πολλά χρόνια από σήμερα, θα είναι πολύ σκληρή, και θέλουμε επίσης να τους εξηγήσουμε το λόγο***".

Μετά από αυτά κάθε συζήτηση περί της νομιμότητας της δίκης και της ανεξαρτησίας των δικαστών είναι νομίζουμε ανώφελη. Είναι ανεπίτρεπτο ο πρόεδρος ενός δικαστηρίου να αποδέχεται ότι υπάρχει πολιτικός στόχος σε μία δίκη και ο εισαγγελέας να αναφέρει ως τέτοιον την "έμπρακτη" προαναγγελία - απόδειξη ότι θα ακολουθηθεί σκληρή πολιτική επί πολλά έτη απέναντι σε ένα έθνος, διότι αυτό ηττήθηκε. Σε καιρούς πιο δίκαιους η δίκη αυτή θα αποτελεί πρωτόγνωρο και μοναδικό, από την αρχαία εποχή ως τις μέρες μας τουλάχιστον, φαινόμενο αδικίας, αυθαιρεσίας και κατάλυσης του δικαίου. Στην πραγματικότητα δεν αποτελούσε παρά μία πρόχειρη και κακόγουστη προσπάθεια νομιμοφάνειας της εκδικητικής μανίας των νικητών και της πρόθεσής τους να εξοντώσουν και καταστρέψουν ό,τι και όποιον θύμιζε την Εθνικοσοσιαλιστική Γερμανία και τον Εθνικοσοσιαλισμό γενικότερα, αρχής γενομένης από την ίδια την Γερμανία.

Εξάλλου η απόφαση τουλάχιστον για την δίωξη και τιμωρία την ναζί ήταν προειλημμένη. Ο Roosevelt και Churchill είχαν ανακοινώσει ότι οι Γερμανοί θα θεωρούνταν ένοχοι για εγκλήματα πολέμου. Υπετίθετο ότι ένας βασικός σκοπός του πολέμου ήταν η τιμωρία των Γερμανών (αυτό δήλωσε ο Churchill στις 25-10-1941). Ο στόχος αυτός θυμίζει πολύ κατοπινούς πολέμους "κατά της τρομοκρατίας" αλλά και εισβολές από "ειρηνοποιούς"... Η δήλωση αυτή υιοθετήθηκε και από τις Η-

ΠΑ και την Σ. Ένωση. Επίσης οι Γερμανοί είχαν ήδη καταδικασθεί στις διακηρύξεις της Μόσχας και της Γιάλτας. Μετά από όλα αυτά είναι απορίας άξιον σε τι χρειαζόταν η δίκη αφού η απόφαση επί της ενοχής τους τουλάχιστον ήταν προειλημμένη;

Της έναρξης της δίκης προηγήθηκε έντονο παρασκήνιο σχετικά με την επιλογή των προσώπων των κατηγορουμένων αλλά και τον προσδιορισμό των κατάλληλων κατηγοριών. Αυτή χρονική περίοδος χαρακτηρίστηκε από "παζάρια", πολιτικές σκοπιμότητες και υπόγειες κόντρες εξουσίας μεταξύ των νικητών. Όλα αυτά πάνω στο πτώμα της Γερμανίας. Στις διαβουλεύσεις αυτές έλαβαν τελικά μέρος επιτροπές από τις ΗΠΑ, την Σοβιετική Ένωση, την Μεγάλη Βρετανία και την Γαλλία οι οποίες όμως εκπροσωπούσαν και τα Ηνωμένα Έθνη. Οι σχετικές συνεδριάσεις και συζητήσεις είχαν αρχίσει από τον Ιούνιο 1945 στο Λονδίνο. Στις 8-8-45 κατέληξαν στην συμφωνία του Λονδίνου η οποία προέβλεπε την σύσταση Διεθνούς Στρατιωτικού Δικαστηρίου για να δικάσει όσους θα κατηγορούνταν ως εγκληματίες πολέμου. Επίσης θεσπίστηκαν διάφοροι δικονομικοί κανόνες. Ενώ γενικά οι κανόνες αυτοί τίθενται και προς την διασφάλιση των δικαιωμάτων των κατηγορουμένων αλλά και την διασφάλιση νομιμότητας της δίκης, εδώ ετέθησαν για να περιορισθούν και ουσιαστικά καταργηθούν τα δικαιώματά τους και η ίδια η υπεράσπισή τους. Μεταξύ άλλων απαγορεύθηκε η υποβολή ενστάσεως αναρμοδιότητας του δικαστηρίου. Δηλαδή προ της ανάπτυξης τέτοιας ενστάσεως της οποίας οι λόγοι ίσως να ήταν βάσιμοι, αυτή απαγορευόταν! Κατ' αυτόν τον τρόπο οι νικητές απεκάλυπταν την αναρμοδιότητα του δικαστηρίου (αφού αν ένοιωθαν ασφαλείς ως προς την αρμοδιότητα, θα επέτρεπαν την υποβολή της ενστάσεως και θα την απέρριπταν με νομικά επιχειρήματα). Πάντως έτσι επλήγη και το δικαίωμα ακροάσεως των κατηγορουμένων. Ακόμη απαγορεύθηκε η άσκηση ενδίκου μέσου κατά της αποφάσεως που θα εκδιδόταν. Η απόφαση θα ήταν αμετάκλητη. Ο "ανθρωπισμός" των νικητών δεν επέτρεπε μία "δεύτερη ευκαιρία" για όποιον καταδικαζόταν. Ακόμη, το δικαστήριο που θα δίκαζε τους "εγκληματίες πολέμου" θα ήταν στρατοδικείο. Κατ' αυτόν τον τρόπο η όποια απόφαση δεν θα αποτελούσε προηγούμενο για πολιτικά δικαστήρια- έτσι οι νικητές - κριτές εξασφάλιζαν το μέλλον τους. Σοβαρές ενστάσεις έχουν προβληθεί και για το αν έπρεπε το δικαστήριο να είναι στρατιωτικό

Η σύνθεση του δικαστηρίου αποτελείτο από Βρετανούς, Γάλλους, Σοβιετικούς και Αμερικανούς. Τελικώς οι κατηγορούμενοι ήταν 24, οι: Goering, Hess, Ribbentrop, Ley, Keitel, Kaltenbrunner, Rosenberg, Frank, Frick, Streicher, Funk, Schacht, Krupp, Doenits, Raeder, Schirach, Sauckel, Jodl, Bormann, Papen,Seyss-Inquart, Speer, Neurath, Fritzsche. Ο Bormann ήταν απών και παρά τις φήμες που τον ήθελαν νεκρό περιελήφθη στον κατάλογο των κατηγορουμένων. Ο Ley αυτοκτόνησε προτού δικασθεί.

Προ της τελικής επιλογής των κατηγορουμένων έντονες συζητήσεις έγιναν μεταξύ των μελών των επιτροπών σχετικά με τον R. Hess. Ο τελευταίος όπως προαναφέρθηκε, είχε πετάξει στην Βρετανία πριν από την επίθεση της Γερμανίας στην Ρωσία και πριν αυτό που ψευδώς θεωρήθηκε ως εξόντωση εβραίων. Δεν μπορούσε να υπάρξει εναντίον του ούτε έστω μία νομιμοφανής κατηγορία (εξάλλου καμία κατηγορία και κατά των άλλων κατηγορουμένων δεν ευσταθούσε). Η σκοπιμότητα της δίωξης και παραπομπής του, τα ιδεολογικά κίνητρα αυτής της διώξεως, αποτυπώνονται εύγλωττα στην δήλωση του Eden προς το Υπουργικό

Συμβούλιο τον Ιούνιο 1944: ***"λόγω των αξιωμάτων που κατείχε προηγουμένως και λόγω των δραστηριοτήτων του, και επειδή η παράλειψή του θα μπορούσε να προκαλέσει δυσμενή σχόλια, κυρίως από την κυβέρνηση της Σ. Ένωσης"***. Είναι φανερή η απουσία νομιμότητας αλλά η ύπαρξη σκοπιμότητας στην δίκη.

Οι συνθήκες κράτησης στις φυλακές της Νυρεμβέργης ήταν πολύ κακές. Στόχος ήταν να καμφθεί το ηθικό των κρατουμένων, να καλλιεργηθεί ηττοπάθεια ώστε να οδηγηθούν σε δηλώσεις μετανοίας αλλά και να ωθηθούν οι πιο αδύναμοι χαρακτήρες σε ενοχοποίηση των υπολοίπων. Αυτό το τελευταίο βόλευε πολύ το δικαστήριο διότι οι κατηγορίες ήταν σαθρές, ανυπόστατες νομικά (περισσότερο ηθικής φύσεως) αόριστες και χωρίς αποδεικτικό υλικό. Έτσι οι αποκαλύψεις ή η ενοχοποίηση κατηγορουμένων από άλλους κατηγορούμενους θα μπορούσαν να αποδειχθούν πολύτιμες ανεξαρτήτως του απαράδεκτου νομικά να αποτελεί απόδειξη η κατηγορία από κατηγορούμενο (ο οποίος προφανώς θέλει να ελαφρύνει την θέση του) εναντίον άλλου κατηγορουμένου. Η αναξιοπιστία μίας τέτοιας κατάθεσης ή απολογίας είναι προφανής. Καθ' όλο το χρονικό διάστημα της κράτησής τους στην Νυρεμβέργη οι κατηγορούμενοι εξετάζονταν από ψυχίατρο τον Gilbert. Ο υποτιθέμενος σκοπός των εξετάσεων αυτών ήταν η παρακολούθηση της ψυχικής καταστάσεως των κρατουμένων ακόμη δήθεν και για να διακριβωθεί η ικανότητά τους να παραστούν στο δικαστήριο. Ο πραγματικός σκοπός όμως ήταν να εξαπατηθούν οι κρατούμενοι και λόγω της πολύ δύσκολης θέσης τους να αναπτύξουν σχέση εμπιστοσύνης με τον ψυχίατρο, να του αποκαλύψουν την θέση που θα τηρούσαν στην διάρκεια της δίκης, ίσως κάποια μυστικά και να χειραγωγηθούν από αυτόν, να κατευθυνθούν προς την κατεύθυνση που συνέφερε το δικαστήριο, ακόμη και να εκβιαστούν και φοβηθούν μέσω ψυχολογικών χειρισμών. Οι συναντήσεις αυτές με τον ψυχίατρο ήταν ουσιαστικά ανακρίσεις χωρίς όμως αυτό να γίνεται γνωστό στους ανακρινόμενους και χωρίς να τηρούνται στοιχειώδεις δικονομικοί κανόνες όπως της παρουσίας συνηγόρου. Σε πολλές περιπτώσεις πάντως οι κρατούμενοι δεν εξαπατήθηκαν αλλά εξαπάτησαν τον άθλιο ψυχίατρο. Είναι χαρακτηριστικό των συνθηκών κρατήσεως στην Νυρεμβέργη ότι έξω από κάθε κελί υπήρχε ένας φρουρός ο οποίος ήταν διαρκώς στραμμένος προς το εσωτερικό και παρακολουθούσε συνεχώς τον κρατούμενο που είχε αναλάβει. Ακόμη το κελί φωτιζόταν συνεχώς και κατά την διάρκεια όλης της νύχτας από έναν λαμπτήρα που βρισκόταν στην πόρτα. Κατ' αυτόν τον τρόπο οι κρατούμενοι δεν μπορούσαν πραγματικά να ησυχάσουν έστω και για ελάχιστη ώρα

Πάντως ο Hess ήταν μαθημένος από τέτοιες συνθήκες κράτησης. Ήδη όσο ήταν κρατούμενος στην Βρετανία τις είχε γνωρίσει πολύ καλά: εκεί εκρατείτο σε απομόνωση, τρεφόταν ελάχιστα, εξεταζόταν συνεχώς από ψυχίατρους, υπεβλήθη ακόμη και σε ορό αληθείας προκειμένου να αποκαλύψει ό,τι οι Βρετανοί πίστευαν ό,τι γνώριζε και ήθελαν να πληροφορηθούν. Υποψιαζόταν μάλιστα ότι επιχειρούσαν να τον δηλητηριάσουν μέσω της τροφής του. Στις αποσκευές του όταν μεταφέρθηκε στην Νυρεμβέργη είχε και πλήθος αποδείξεων περί της προσπάθειας των Βρετανών να τον δηλητηριάσουν, χορηγώντας του ακόμη και ναρκωτικά. Αυτά όμως του αφαιρέθηκαν παράνομα και αυθαίρετα, χωρίς την συναίνεσή του και παρά την αντίδρασή του. Ήταν ήδη ένας πολύ επικίνδυνος κρατούμενος. Γνώριζε επίσης ότι τα κελιά παρακολουθούνταν με μικρόφωνα και ότι οι επιστολές περνούσαν από λογοκρισία. Ακόμη, πολύ συχνά και κατά την διάρκεια της νύχτας ο φρουρός έκανε θόρυβο για να δει αν ο Hess κοιμόταν ή είχε πεθάνει και η σειρήνα στην οροφή χτυπούσε ξαφνικά αδικαιολόγητα. Το φαγητό δεν τρωγόταν. Έπρεπε να του δημιουργήσουν νευρική εξάντληση και ακόμη περισσότερο πραγματικά να τον τρελάνουν ώστε να επαληθευθεί η φήμη, η άθλια προπαγάνδα ότι ήταν παρανοϊκός και οι Βρετανοί να απαλλαγούν από αυτόν τον "ενοχλητικό" κρατούμενο ο οποίος κάποτε - υπό ευνοϊκότερες συνθήκες- θα μπορούσε να αποκαλύψει την ευθύνη τους για τον πόλεμο.

Κατά την διάρκεια της κράτησής του και έως λίγο μετά την έναρξη της δίκης ο Hess δήλωνε ότι δεν μπορούσε να θυμηθεί τίποτε και κανέναν. Ήδη από την περίοδο της κράτησής του στις βρετανικές φυλακές ισχυριζόταν ότι έπασχε από αμνησία, φέρνοντας σε δύσκολη θέση τους δεσμώτες τους. Την ίδια στάση κράτησε και στις φυλακές Νυρεμβέργης, προ της ενάρξεως της δίκης. Αυτό έκανε τους δεσμώτες να πιστέψουν ότι ίσως έπασχε από πνευματική διαταραχή. Από την άλλη υποψιάζονταν ότι αυτό αποτελούσε ένα τέχνασμα

για να κριθεί ανίκανος να παρακολουθήσει την δίκη. Όπως φάνηκε αργότερα τίποτε από τα δύο δεν ήταν αλήθεια. Ούτε έπασχε ποτέ από αμνησία. Κατ' αυτόν τον τρόπο καλύτερα από οποιονδήποτε άλλο εξουδετέρωσε τους ανακριτές του τους οποίους έφερνε σε πολύ δύσκολη θέση λόγω του ότι ανακρίνοντάς τον ένοιωθαν ότι προσκρούουν σε τείχος και έχαναν την ψυχραιμία τους. Επίσης κατ' αυτόν τον τρόπο εξουδετέρωσε τον ψυχίατρο Gilbert, αλλά καθιστούσε αναξιόπιστους και τους όποιους μάρτυρες κατηγορίας.

Η δίκη της Νυρεμβέργης

Στις 20-11-1945 άρχισε η δίκη, μια δίκη **σκόπιμη και όχι νόμιμη**. Ο Hess ήταν κατηγορούμενος και για τα 4 εγκλήματα που περιείχε το κατηγορητήριο, δηλαδή για: συνομωσία, εγκλήματα κατά της ειρήνης, εγκλήματα πολέμου και εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας.

Μέσα στην αίθουσα πήραν τις θέσεις τους οι δικαστές και οι κατήγοροι(εισαγγελείς), οι οποίοι προέρχονταν από την Μ. Βρετανία, Γαλλία, ΗΠΑ, Σ. Ένωση. Πρόεδρος του δικαστηρίου ήταν ο Άγγλος Λόρδος Lawrence.

Οι κατηγορούμενοι κάθισαν στις ειδικές θέσεις και μπροστά τους οι συνήγοροί τους. Πρώτος στο εδώλιο των κατηγορουμένων κάθισε ο Goering και δίπλα του ο Hess. Η αίθουσα ήταν γεμάτη από δημοσιογράφους (περί τους 300), μεταφραστές, δακτυλογράφους. Έξω από το δικαστήριο κινούνταν συνεχώς αμερικανικά άρματα μάχης σε επίδειξη χολλυγουντιανής αισθητικής. Ο πρόεδρος του δικαστηρίου ανέπτυξε την κατηγορία και ρώτησε έναν, έναν τους κατηγορούμενους αν τις αποδεχόταν. Ο Goering προσπάθησε να αναγνώσει δήλωσή του στην οποία αμφισβητούσε την αρμοδιότητά του δικαστηρίου, κάτι που το δικαστήριο ήθελε πάση θυσία να αποφύγει. Δεν του επετράπη και απάντησε ότι είναι αθώος. Όταν ήρθε η σειρά του Hess σηκώθηκε όρθιος και απάντησε περήφανα "όχι" στα γερμανικά(nein).Ακολούθως ξέρασε την περιφρόνησή του στο δικαστήριο δίνοντας την εντύπωση ότι αδιαφορούσε πλήρως για την διαδικασία (διάβαζε βιβλία, συζητούσε με τους συγκατηγορούμενούς του, κοιμόταν!). Όπως προαναφέρθηκε μέχρι τότε ισχυριζόταν ότι είχε αμνησία. Έτσι το δικαστήριο σε μία από τις επόμενες συνεδριάσεις του (την 30-11-1945) έπρεπε να αποφανθεί αν ο Hess ήταν ικανός ή όχι να παρακολουθήσει την διαδικασία. Οι απόψεις των ειδικών ψυχιάτρων ήταν ότι ο Hess έπασχε από αμνησία και πνευματικές διαταραχές και ήταν συνεπώς ανίκανος να παρακολουθήσει την διαδικασία. Ο Hess δεν ήθελε να είναι απών από την δίκη και για να μην διαφοροποιήσει την στάση του από τους συγκατηγορουμένους, συντρόφους του αποφάσισε να "ανακτήσει την μνήμη του" με δήλωση που γελοιοποιούσε και τους προηγούμενους δεσμώτες του (βρετανούς) και τους νικητές. Συγκεκριμένα ανέγνωσε δήλωση, απόσπασμα της οποίας ακολουθεί: "***... Από αυτήν την στιγμή η μνήμη μου είναι στην διάθεση του έξω κόσμου. Παρέστησα ότι έπασχα από αμνησία για λόγους τακτικής... Αναλαμβάνω πλήρως την ευθύνη για οτιδήποτε έχω κάνει, οτιδήποτε έχω υπογράψει και οτιδήποτε έχω συνυπογράψει. Η βαθιά εδραιωμένη πεποίθησή μου ότι αυτό το Δικαστήριο δεν έχει καμία αρμοδιότητα δεν αλλάζει με αυτήν την δήλωση. Προσποιήθηκα με επιτυχία ότι έπασχα από αμνησία ακόμη και στον συνήγορό μου, ο οποίος ενήργησε καλόπιστα***".

Ακολούθησε η αποδεικτική διαδικασία: ανάπτυξη της κατηγορίας από τους κατηγόρους, εξέταση μαρτύρων κατηγορίας, ανάγνωση εγγράφων, καταθέσεις μαρτύρων υπερασπίσεως, απολογίες. Συνοπτικά η όλη διαδικασία χαρακτηρίστηκε από μη τήρηση στοιχειωδών κανόνων δικαίου, άνιση μεταχείριση των μαρτύρων κατηγορίας και υπεράσπισης, χάλκευση, παραποίησης και διαστρέβλωση στοιχείων, μη τήρηση βασικών αρχών για την υπεράσπιση των κατηγορουμένων και παρεμπόδισης των συνηγόρων υπεράσπισης στην εκπλήρωση των καθηκόντων τους. Στις 31-8-1946 ήρθε η ώρα για τον Hess να απολογηθεί. Σε επόμενο τεύχος του περιοδικού μας θα αναφερθούμε διεξοδικά στην δίκη της Νυρεμβέργης και θα αναλύσουμε γιατί αδίκως και παρανόμως όλοι οι κατηγορούμενοι βρέθηκαν σε αυτήν την θέση. Περισσότερο όμως από όλους κατά την άποψή μας ο Hess(ίσως και ο Streicher). Παρ' όλα αυτά όμως και παρ' όλο που ήδη εκρατείτο υπό φρικτές συνθήκες για τέσσερα και μισό έτη, δεν προσπάθησε να δικαιολογηθεί, να υπερασπιστεί τον εαυτό του ή έστω να εξηγήσει τις θέσεις του αλλά προέβη σε "ομολογία" πίστης: " ***...Είχα την τιμή να εργαστώ για πολλά χρόνια της ζωής μου κάτω από τις διαταγές του σπουδαιότερου τέκνου που γέννησε η πατρίδα μου κατά την χιλιόχρονη ιστορία της. Δεν θα ή-***

θελα να διαγράψω αυτήν την εποχή από το παρελθόν μου ακόμη κι αν μπορούσα. Είμαι ευτυχής επειδή γνωρίζω ότι έχω εκτελέσει το καθήκον μου απέναντι στον λαό μου, ως Γερμανός, ως Εθνικοσοσιαλιστής και ως αληθινός οπαδός του Φύρερ.

Δεν μετανιώνω για τίποτε. Αν ήταν να ξαναζήσω τη ζωή μου θα έκανα ακριβώς ό,τι έκανα και τότε, έστω και αν γνώριζα πως στο τέλος θα με περιμένει η πυρά. Δεν με ενδιαφέρει τι πρόκειται να κάνουν οι θνητοί. Όταν θα έλθει η ώρα θα σταθώ μπροστά στον Υπέρτατο Κριτή, θα απαντήσω στις δικές Του ερωτήσεις και γνωρίζω ότι θα με θεωρήσει αθώο" .

Στις 31-9-1946 εξεδόθη η απόφαση του Δικαστηρίου ως προς την ενοχή των κατηγορουμένων. Ο Hess μετά από έντονο παρασκήνιο και με τους Σοβιετικούς να θέλουν να κριθεί ένοχος για όλες τις κατηγορίες, καταδικάστηκε για "συνομωσία και εγκλήματα κατά της ειρήνης"! Την 1-10-1946 ανακοινώθηκε η απόφαση του δικαστηρίου ως προς τις ποινές. Η ετυμηγορία για τον Hess ήταν ισόβια κάθειρξη. Ο άνθρωπος που τόλμησε να προσπαθήσει να φέρει την ειρήνη στην Ευρώπη και να αποτρέψει την επέκταση του πολέμου, αιχμαλωτίστηκε, κρατήθηκε υπό τις χειρότερες συνθήκες, δικάστηκε και τελικά καταδικάστηκε σε ισόβια κάθειρξη ως ένοχος για εγκλήματα κατά της ειρήνης!!! Αυτή ήταν η νομιμότητα, η δικαιοσύνη και η αλήθεια της δίκης της Νυρεμβέργης και των νικητών.

Ακολούθησαν οι απαγχονισμοί όσων είχαν καταδικασθεί σε θάνατο, πλην του Goering. Ο τελευταίος όπως και οι υπόλοιποι άλλωστε επεδίωκε να εκτελεστεί δια τυφεκισμού και όχι δι' απαγχονισμού που είναι ένας ατιμωτικός θάνατος. Ο "ανθρωπισμός" και η "μεγαλοψυχία" των νικητών δεν έκαναν ούτε αυτήν την χάρη στους μελλοθανάτους. Και αν είχαν λάβει αυστηρότατα μέτρα για να αποτρέψουν τις αυτοκτονίες ήταν ακριβώς διότι ήθελαν η εκτέλεση να είναι ατιμωτική. Παρ' όλα αυτά ο Goering είχε καταφέρει να ξεφύγει και αυτοκτόνησε με κυάνιο. Αυτό εμψύχωσε τους Γερμανούς οι οποίοι στέναζαν κάτω υπό την φρικτή κατοχή των νικητών και ξεσήκωσε αντιδράσεις ενθουσιασμού διότι θεωρήθηκε μία νίκη των ηττημένων επί των νικητών ή έστω μία δήλωση και απόδειξη αξιοπρέπειας. Πρέπει επίσης να αναφερθεί η πολύ περήφανη στάση του Streicher καθ' όλην την διάρκεια της δίκης με αποκορύφωμα την στιγμή του απαγχονισμού του, όταν πάνω στο ικρίωμα, φώναξε: "Heil Hitler! Μπολσεβίκοι, μια μέρα θα σας κρεμάσουν κι εσάς!"

Η απόφαση του δικαστηρίου της Νυρεμβέργης κρίθηκε έκτοτε παρά πολύ και πολύ αρνητικά από επιφανείς νομικούς. Όσοι δε προσπάθησαν να ισχυριστούν ότι ήταν ορθή εξέπεσαν ελλείψει νομικών επιχειρημάτων σε αφορισμούς και φτηνές η-

θικολογίες. Η ίδια η ιστορία των νικητών από την αρχή του Β΄ Π. Π. μέχρι σήμερα αποδεικνύει ότι, αν μη τι άλλο, θα έπρεπε αν η απόφαση ήταν ελάχιστα ορθή, να οδηγηθούν και αυτοί, και οι Βρετανοί και οι Γάλλοι και οι Σοβιετικοί και οι Αμερικανοί σε δίκες για εγκλήματα πολέμου, εγκλήματα κατά της ειρήνης, διεξαγωγή επιθετικού πολέμου, εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας και μάλιστα αυτοί πολύ πιο δικαιολογημένα και δίκαια απ' ό,τι οι κατηγορούμενοι της Νυρεμβέργης. Ο βασικότερος ίσως λόγος κατά της νομιμότητας της δίκης και της ορθότητας της απόφασης είναι ότι παραβιάστηκε βάναυσα η κυρίαρχη και ιερή αρχή **"nullum crimen nulla poena sine lege"** (κανένα έγκλημα και καμία ποινή χωρίς νόμο), που σημαίνει απλά ότι κανείς δεν καταδικάζεται και δεν του επιβάλλεται ποινή όταν κατά την τέλεση της πράξης που του αποδίδεται, δεν υπήρχε νόμος που να την τιμωρεί, δεν ήταν δηλαδή αξιόποινη. Το δίκαιον της αρχής αυτής είναι προφανές. Σύμφωνα με μία έκφανση της αρχής αυτής ακόμη και αν μία πράξη είναι αξιόποινη πρέπει να προβλέπεται και η ποινή της άλλως κανείς δεν μπορεί να καταδικασθεί. Στα "εγκλήματα" ειδικά για τα οποία καταδικάστηκε ο Hess (συνομωσία και κατά της ειρήνης λόγω της διεξαγωγής επιθετικών πολέμων) δεν υπήρχε καν νομική υπόσταση. Και κανείς ποτέ δεν εξήγησε γιατί ήταν αξιόποινη η εισβολή των Γερμανών στην Πολωνία και όχι των Σοβιετικών. Τα πάντα, κατηγορίες, δικονομικοί κανόνες, σύσταση δικαστηρίου δεν είχαν προβλεφθεί όταν ετελούντο τα υποτιθέμενα εγκλήματα των κατηγορουμένων και ορίστηκαν στην συμφωνία του Λονδίνου το καλοκαίρι του 1945, όταν δηλαδή η Γερμανία είχε χάσει τον πόλεμο και ήταν υπό κατοχή. Τότε απολύτως υποκριτικά οι νικητές κατασκεύασαν και κατηγορία περί διεξαγωγής επιθετικού πολέμου χωρίς να υπάρχει μέχρι τότε ορισμός και ποινικοποίηση. Και είναι εύλογο επίσης το ερώτημα κατά πόσο ένα φυσικό πρόσωπο, εν προκειμένω ο Hess, μπορεί να κατηγορηθεί για το ότι ένα κράτος διεξήγαγε επιθετικό πόλεμο;

Στο Σπαντάου

Στις 18-6-1947 ο Hess και οι υπόλοιποι έξι καταδικασθέντες σε κάθειρξη μεταφέρθηκαν στο Βερολίνο για να κρατηθούν στις φυλακές του Σπαντάου, στον αγγλικό τομέα της πόλης. Τα κελιά είχαν διαστάσεις 4x3 μ. και οι συνθήκες ήταν εξίσου δύσκολες με αυτές της Νυρεμβέργης. Μέχρι το 1966 όλοι πλην του Hess αποφυλακίστηκαν. Φωνές διαμαρτυρίας άρχισαν να ακούγονται. Τότε το 1966 με την αποφυλάκιση των Speer και Schirach υπήρχε η ελπίδα ότι θα αποφυλακιστεί και ο Hess. Κι όμως... Ο δίκαια χαρακτηρισθείς αιχμάλωτος ειρήνης πλήρωσε όσο λίγοι την μικροψυχία και εκδικητικότητα των νικητών, αλλά και την περήφανη στάση του και την ανυποχώρητη πίστη στα ιδανικά του. Κι εκεί που όλοι περίμεναν ότι θα αποφυλακιζόταν κι ο Hess, το 1966, αντιθέτως αυτός βρέθηκε σε απομόνωση σε ένα μικρό κελί για τα επόμενα 21 χρόνια της ζωής του και ενώ έπασχε, εξαιτίας της κακομεταχείρισης που είχε υποστεί από το 1941 και λόγω ηλικίας από πολλά σωματικά προβλήματα. Εφρουρείτο συνεχώς και αυστηρά από αξιωματικούς των 4 "εγγυητριών δυνάμεων". Σε πείσμα των προσδοκιών των νικητών, συνέχιζε να αντέχει, συνέχιζε να ζει. Ο γιος του Wolf Rudiger Hess - και όχι μόνο αυτός- είχε αφοσιωθεί στον αγώνα για την αποφυλάκιση του πατέρα του και στην έρευνα για το ταξίδι του στην Βρετανία. Επανειλημμένως κατασχέθηκαν σημειώσεις του από τις συζητήσεις που είχε με τον πατέρα του. Το 1984 μάλιστα εξέδωσε το βιβλίο "ο πατέρας μου ο Ρούντολφ Έςς" Ο Hess όμως γνώριζε ήδη από το 1941 ότι οι συζητήσεις του παρακολουθούντο και οι επιστολές του διαβάζονταν όχι μόνο από τους παραλήπτες του... Μόνον ελεύθερος θα μπορούσε να αποκαλύψει την πλήρη αλήθεια. Η υπόθεση της αποφυλάκισης του Hess αποκτούσε όλο και περισσότερη δημοσιότητα. Ήταν ζήτημα χρόνου να γίνει πολύ πιεστική. Και τότε, όταν θα απεκαλύπτετο η σύμπραξη της Βρετανίας στον πόλεμο αλλά και η επιδίωξη της ειρήνης από την Εθνικοσοσιαλιστική Γερμανία, όλο το οικοδόμημα στο οποίο στηρίχτηκαν μετά το τέλος του Β' Π. Π. οι νικητές θα κατέρρεε. Γι' αυτό δεν ήταν μόνο οι Βρετανοί που έτρεμαν το να ελευθερωθεί ο Hess αλλά και οι υπόλοιποι των νικητών. Παρ' όλα αυτά και ενώ οι συγκατηγορούμενοί του, οι παλιοί σύντροφοί του ακόμη και οι διώκτες, οι δεσμώτες και οι δικαστές του πέθαιναν αυτός ζούσε. Και ήταν επικίνδυνος. Ακόμη κι εκεί στο στενό κελί του στην αυστηρή απομόνωση, με ελάχιστες επισκέψεις, ήταν επικίνδυνος.

Την 17-8-1987, το βράδυ, ο πιο μοναχικός άνθρωπος στον κόσμο βρέθηκε στραγγαλισμένος μέσα στο κελί του, στα 93 του χρόνια. Δεν του επέτρεψαν ούτε έναν ήσυχο φυσικό θάνατο.

Αρχικά ο θάνατός του αποδόθηκε σε αυτοκτονία.

Η επίσημη νεκροψία είχε αυτό το πόρισμα: ότι ο Hess χρησιμοποιώντας το καλώδιο της λάμπας του κελιού του και δένοντας τη μία του άκρη στο παράθυρο και την άλλη κάνοντάς την θηλιά στο λαιμό του αυτοκτόνησε. Μάλιστα υπήρχε και ένα σημείωμα. Η οικογένειά του ζήτησε δεύτερη νεκροψία. Το πόρισμα αυτής ήταν ότι ο θάνατος δεν οφειλόταν σε αυτοκτονία αλλά σε στραγγαλισμό. Ο νοσοκόμος του Α. Malaouhi, ο οποίος τον βρήκε νεκρό το βράδυ της 17-8-1987 έχει δηλώσει ότι: μπαίνοντας στο κελί του Hess είδε στο πάτωμα το πτώμα του. Δίπλα όρθιοι ήταν ένας αμερικανός δεσμοφύλακας και δύο στρατιώτες με αμερικάνικη στολή τους οποίους δεν είχε ποτέ πιο πριν δει. Το κελί ήταν άνω κάτω. Και το σπουδαιότερο: **το καλώδιο το οποίο δήθεν ο Hess χρησιμοποίησε για να αυτοκτονήσει ήταν στην θέση του!** Ακόμη όπως ανέφερε ο ίδιος αλλά και άλλοι που είχαν γνώση της φυσικής κατάστασης του Hess, ήταν απολύτως αδύνατον να μπορέσει να εκτελέσει την αυτοκτονία που επισήμως παρουσιάστηκε ότι τέλεσε, λόγω της κακής φυσικής του κατάστασης. Όπως ειπώθηκε δεν μπορούσε να σηκώσει τα χέρια του πάνω από το κεφάλι του και ήταν σχεδόν τυφλός. Ως προς το σημείωμα του, ένα απλό σημείωμα χαιρετισμού των αγαπημένων του, ο γραφικός χαρακτήρας σύμφωνα με τους ισχυρισμούς του γιου του φαίνεται να είναι αυτός του Hess. Όμως είναι γεμάτο αναχρονισμούς και δεν αναφέρεται σε αυτοκτονία, ούτε έχει ημερομηνία ενώ ο Hess πάντοτε έβαζε ημερομηνία στις επιστολές του. Ούτε απηχεί τον τρόπο σκέψης και τις έννοιες του εκείνης της περιόδου του. Σύμφωνα με τον γιο του επρόκειτο για με τεχνικό μέσο αποτύπωση παλαιοτέρου σημειώματός του, προ του 1969, όταν πίστευε ότι δεν είχε πολύ χρόνο ζωής μπροστά του λόγω σοβαρής ασθένειας στο συκώτι. Μετά από έρευνες ο γιος του κατέληξε στο συμπέρασμα ότι οι δύο "αμερικανοί στρατιώτες" ανήκαν στην SAS και είχαν σταλεί από την MI-5 (βρετανική αντικατασκοπία) να τον δολοφονήσουν. Η Σκότλαντ Γιάρντ και η Αστυνομία του Βερολίνου ανέλαβαν να εξιχνιάσουν τα αίτια θανάτου του. Το βρετανικό Υπουργείο Εξωτερικών σταμάτησε την έρευνα..

Ο Ρούντολφ Έςς είναι νεκρός αλλά ακόμη επικίνδυνος.

Όταν έγινε γνωστός ο θάνατός του οι τοίχοι σε πολλές ευρωπαϊκές πόλεις γέμισαν με το σύνθημα: **"Ο ΡΟΥΝΤΟΛΦ ΕΣΣ ΕΙΝΑΙ ΝΕΚΡΟΣ. ΤΩΡΑ ΕΙΝΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ".**

Στο Wusiedal της Βαυαρίας βρίσκεται ο τάφος του. Σ' αυτόν είναι γραμμένο: "Ich hab's gewagt" (το τόλμησα). Κάθε χρόνο προγραμματίζονται στην επέτειο του θανάτου του συγκεντρώσεις στην περιοχή όπου είναι θαμμένος. Η γερμανική αστυνομία πολλές φορές τις απαγορεύει. Οποιαδήποτε θετική αναφορά στον Hess διατρέχει τον κίνδυνο να αποτελέσει έγκλημα. Ο Ρούντολφ Έςς πρέπει να ξεχαστεί. Αλλά δεν ξεχνιέται. Με την δύναμη, την πίστη, την αξιοπρέπεια και την αντοχή του έγινε το σύμβολο του ηττημένου που διώκεται, φυλακίζεται, βασανίζεται αλλά παραμένει πιστός. Πιστός και επικίνδυνος. Τόσο πιστός και τόσο επικίνδυνος που να μπορεί την ύστατη στιγμή να πει: **"ΤΟ ΤΟΛΜΗΣΑ"**

Πηγές

Ντ. Ιρβινγκ: Η δίκη της Νυρεμβέργης,
εκδ. Γκοβοστή
Α. Στεφανάδη: Η δίκη της Νυρεμβέργης,
εκδ. Πελασγός
W.R.Hess: Ο πατέρας μου ο Ρούντολφ Εςς
εκδ. Δοδώνη
www.rudolfhess.org

γράφει ο **Ιάσων Αναγνώστου**

ΜΕΓΑΛΗ ΒΡΕΤΑΝΙΑ

Ο ΚΟΝΤΟΦΘΑΛΜΟΣ ΝΕΚΡΟΘΑΦΤΗΣ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑΣ

ΠΩΣ ΟΙ ΑΓΓΛΟΙ ΕΝΤΑΦΙΑΣΑΝ ΤΟ ΟΡΑΜΑ ΤΗΣ ΙΣΧΥΡΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ, ΑΝΟΙΓΟΝΤΑΣ ΤΟΝ ΔΡΟΜΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΙΒΟΛΗ ΤΗΣ PAX AMERICANA

Αν κάτι χαρακτηρίζει την αγγλική εξωτερική πολιτική των τελευταίων εκατό τουλάχιστον χρόνων, είναι η εξωφρενική μονομανία της για πολιτική εκμηδένιση της Ευρώπης και για παράλληλη στήριξη της παγκόσμιας ηγεμονίας-κοσμοκρατορίας των ΗΠΑ. Αυτή η παλαιά βρετανική νησιωτική-αντιευρωπαϊκή αντίληψη είναι ένας από τους κυριότερους ανασταλτικούς παράγοντες της ανόρθωσης της Ευρωπαϊκής ηπείρου, όσο και αιτία υπονόμευσης της Ευρωπαϊκής Ανεξαρτησίας.

Διαχρονικά, οι εκάστοτε πολιτικές ηγεσίες της Αλβιώνος έχουν κρατήσει μία στάση απαξιωτική του Ευρωπαϊκού Οράματος, ενώ δεν είναι λίγες οι φορές που έχουν καταστήσει την Μεγάλη Βρετανία άθυρμα, κυριολεκτικά, των υπερατλαντικών ορέξεων -παρέχοντάς μας έτσι την πεποίθηση ότι πρόκειται για την... 51η Πολιτεία των ΗΠΑ! Γεγονότα θεμελιωτικά αυτής της απόψεως είναι οι συνεχείς, όσο και απροκάλυπτες βρετανικές πολεμικές ενισχύσεις σε κάθε ιμπεριαλιστικό πόλεμο που διεξάγουν οι ΗΠΑ όπου γης, καθώς και η ακραιφνής υιοθέτηση των αμερικανικών και καταφανώς αντιευρωπαϊκών θέσεων, σε βασικά ζητήματα που άπτονται της Ευρωπαϊκής κυριαρχίας, όπως επί παραδείγματι το "Ευρωσύνταγμα" ή η είσοδος της Τουρκίας στην Ε.Ε.

Αυτή η αυτό-ευνουχιστική αντίληψη, ωστόσο, της Μεγάλης Βρετανίας, δεν είναι καινοφανής. Παρότι ως αντίληψη υπήρχε από την εποχή του αγγλοπροτεσταντικού εποικισμού του "Νέου Κόσμου", έλαβε σάρκα και οστά κατά τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο. Με την στάση που κράτησε, τόσο πριν, όσο και κατά την διάρκεια του μεγάλου αυτού αδελφοκτόνου πολέμου, η Μ. Βρετανία ενταφίασε διά παντός το Όραμα της Ευρωπαϊκής ενοποίησης και Ισχύος, ανοίγοντας διάπλατα τις πύλες για την Αμερικανοσιωνιστική Ηγεμονία της Ευρώπης -και κατ' επέκτασιν ολόκληρου του κόσμου. **Η στάση, όμως, αυτή, της Γηραιάς Αλβιώνος, υπήρξε πρωτίστως καταστροφική για την ίδια, αφού σήμαινε την βύθιση της παγκόσμιας θαλασσοκρατίας της και την οριστική απώλεια των αποικιών της.**

Από τον Τσάμπερλαιν στον Τσώρτσιλ...

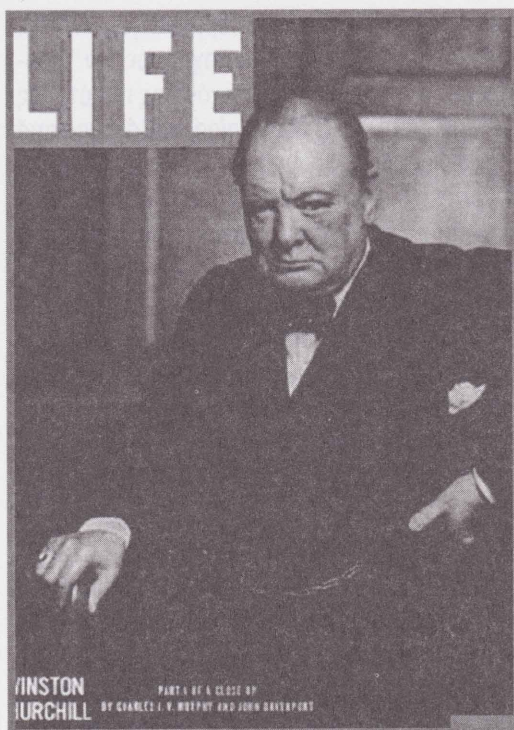
Οι δύο αντίπαλες παρατάξεις που κυριαρχούσαν στην αγγλική πολιτική σκηνή την εποχή της κήρυξης του πολέμου στο Γ΄ Ράιχ, ήσαν οι εξής: α) η ειρηνόφιλη με κύριο εκφραστή τον **Τσάμπερλαιν** και β) η φιλοπόλεμη, με βασικό εκπρόσωπο

τον Τσώρτσιλ. Ο **Τσάμπερλαιν**, ο οποίος διετέλεσε πρωθυπουργός μέχρι το 1940, ήδη από πολύ νωρίς, είτε επειδή αντιλήφθηκε το παιχνίδι του Ρούζβελτ, είτε ανεξαρτήτως αυτού, σχεδίασε μια νέα στρατηγική: Αντί να αντιπαρατεθεί στον αναγεννώμενο γερμανικό δυναμισμό, να τον ενθαρρύνει, και ταυτοχρόνως να τον διοχετεύσει προς ανατολάς. Γι' αυτό, η Αγγλία πρέπει να εξωθήσει την Γερμανία και την ΕΣΣΔ σε μεταξύ τους ρήξη.

Η νέα στρατηγική μπήκε σ' εφαρμογή τον Οκτώβριο του 1937. Τότε, οι Μπάλντουιν-Ήντεν, οπαδοί της συγκρατήσεως της Γερμανίας, αντικαθίστανται από τους Τσάμπερλαιν-Χάλιφαξ, οι οποίοι εκφράζουν αυτήν την νέα φιλογερμανική στρατηγική: Δηλώνουν στον Χίτλερ ότι δεν αντιτίθενται στην γερμανική επέκταση προς ανατολάς.

Το 1938, οι ειρηνόφιλες δυνάμεις της Βρετανίας, με επικεφαλής τον Νέβιν Τσάμπερλαιν, αναλαμβάνουν σοβαρή προσπάθεια για διευθέτηση των διαφορών με την Γερμανία. **Ο Ρούζβελτ ανησυχεί, διότι αν ο Τσάμπερλαιν πετύχει, ο ενδοευρωπαϊκός πόλεμος θ' αποσοβηθεί και ο ίδιος θα μείνει στο περιθώριο.** Τον Ιανουάριο του 1938 στέλνει τηλεγράφημα στον Άγγλο πρωθυπουργό, αναπτύσσοντας την πρότασή του για "διεθνή διάσκεψη, με σκοπό την εξεύρεση των βάσεων για πραγματική κατανόηση με την Γερμανία τόσο στα Ευρωπαϊκά θέματα, όσο και στις αποικίες της". (Βάζοντας και τις αποικίες, ο Ρούζβελτ ανοίγει νέα πληγή στις σχέσεις Αγγλογάλλων-Γερμανίας). Ο Βρετανός πολιτικός απορρίπτει την πρόταση αμέσως, διαβλέποντας προφανώς την πρόθεση του Ρούζβελτ να αποσπάσει αποφασιστικό ρόλο στις διεθνείς υποθέσεις, σε βάρος των παραδοσιακών (ευρωπαϊκών) Μεγάλων Δυνάμεων.

Αξίζει να σημειωθεί ότι ο Ρούζβελτ επιχείρησε πολλάκις στην περίοδο 1937-38 να έχει διμερή συνάντηση με τον Τσάμπερλαιν, για να συζητήσουν "την αντιμετώπιση της διαφαινόμενης διεθνούς απειλής". Ο Βρετανός πρωθυπουργός αρνήθηκε επιμόνως, βλέποντας στην συνάντηση μία παγίδα, η οποία αφενός θα αναβάθμιζε υπέρμετρα τον ρόλο των ΗΠΑ, αφετέρου θα έδινε την εντύπωση συμπήξεως Αγγλοαμερικανικού διευθυντηρίου, για να κατευθύνει τις παγκόσμιες υποθέσεις, πράγμα που θα προκαλούσε την αντίθεση όλων των άλλων (Γαλλίας, Γερμανίας, Ιταλίας, Ιαπωνίας, Ρωσίας).

Ουίνστων Τσώρτσιλ. Για την επίσημη ιστοριογραφία, ο "Πατέρας της Νίκης". Στην πραγματικότητα, μία άβουλη μαριονέτα του Ρούζβελτ και ενταφιαστής της Ευρωπαϊκής Ανεξαρτησίας.

Ο Τσάμπερλαιν εξέφραζε τους κύκλους, οι οποίοι καταλάβαιναν ότι:

Η παλαιά διεθνής ισορροπία δεν άντεχε πλέον, αφού δεν ανταποκρινόταν στους νέους συσχετισμούς δυνάμεων.

Έπρεπε ν' αναζητηθεί νέα ισορροπία, η οποία θα διασφάλιζε την παγκόσμια τάξη.

Η νέα ισορροπία θα ήταν **αγγλογερμανική**. Η Γερμανία θα ηγεμόνευε στην Ευρώπη και η Βρετανία στον υπόλοιπο κόσμο. Και οι δύο χώρες θα συμμαχούσαν και θα συνεργάζονταν.

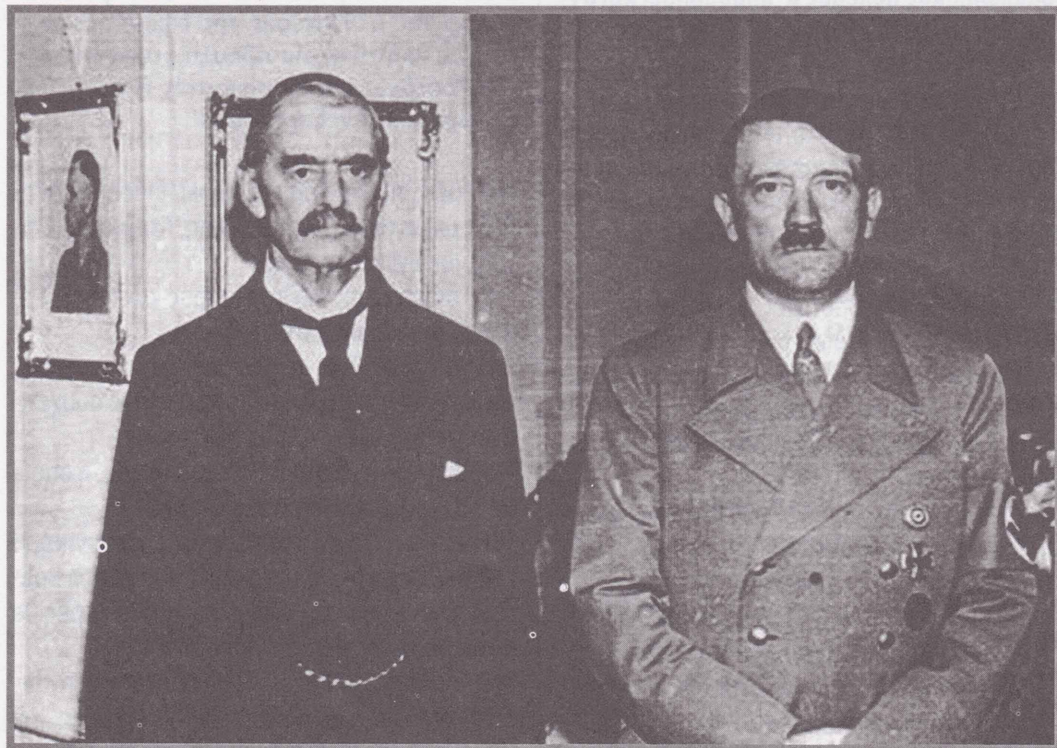
Ο Ρούζβελτ αντιλαμβάνεται από νωρίς την τακτική της ειρηνόφιλης μερίδας της Αγγλίας. Και με κάθε τρόπο καλλιεργεί ψευδαισθήσεις στον Χίτλερ για αμερικανική συμπαράσταση, κατανόηση ή, έστω, ουδετερότητα. Με κάθε τρόπο καλ-

λιεργεί αντιθέσεις μεταξύ Γερμανίας και Αγγλογάλλων, υποσκάπτοντας ταυτοχρόνως την "φιλογερμανική" πολιτική της ειρηνόφιλης παράταξης του Τσάμπερλαιν. Ο τελευταίος, πιεζόμενος από τους φιλοπόλεμους, αναγκάζεται να δηλώσει ότι θα αντιταχθεί "σε κάθε επιθετική ενέργεια στην Ευρώπη". **Έτσι, φθάνουμε στην κήρυξη πολέμου εκ μέρους των Αγγλογάλλων εναντίον της Γερμανίας, με αφορμή την είσοδο των γερμανικών στρατευμάτων στα εδάφη της Πολωνίας. Ο πόλεμος αυτός θα επιφέρει την πτώση του Τσάμπερλαιν και την άνοδο στην εξουσία του υστερικού αντιγερμανού Τσώρτσιλ...**

Η παγίδευση των Άγγλων

1η Σεπτεμβρίου 1939. Η εθνικοσοσιαλιστική Γερμανία εισέρχεται στην Πολωνία προκειμένου να απελευθερώσει τις περιοχές όπου ζούσαν γερμανικοί πληθυσμοί (και οι οποίες είχαν αποκοπεί από το Β΄ Ράιχ μετά την υπογραφή της συνθήκης των Βερσαλλιών), αλλά και για να εξασφαλίσει τον απαραίτητο για το γερμανικό έθνος "ζωτικό χώρο". Δύο ημέρες αργότερα, Βρετανία και Γαλλία κηρύττουν από κοινού τον πόλεμο στο Γ΄ Ράιχ, με την αιτιολογία της "προστασίας της πολωνικής ανεξαρτησίας". Αυτή, βεβαίως, ήταν η αφορμή για τους Δυτικούς "συμμάχους" προκειμένου να εξουδετερωθεί η νέα, ανερχόμενη Ευρωπαϊκή Δύναμη, υπό τα λάβαρα της οποίας θα ενώνονταν όλοι οι ευρωπαϊκοί λαοί και θα καθιστούσαν την Ευρώπη, Παγκόσμια Δύναμη.

Η σύγχρονη συμβατική ιστοριογραφία θεωρεί ως αιτία ξεσπάσματος του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου την "επιθετικότητα του Χίτλερ" και την "αδικαιολόγητη (!) επέκταση του Γ΄ Ράιχ" (ασχέτως αν οι καταλαμβανόμενες από την Βέρμαχτ περιοχές είχαν αποκοπεί δύο δεκαετίες πριν από την γερμανική επικράτεια). Όμως: Η Βρετανία και η Γαλλία δεν ήσαν δύο απλές δημοκρατικές χώρες, οι οποίες... ενδιαφέρονταν για την ελευθερία και την ανεξαρτησία των Πολωνών! Ήσαν δύο εκτε-

Ο Άρθουρ Ν. Τσάμπερλαιν με τον Αδόλφο Χίτλερ. Ο πρώτος είχε σαφή αντίληψη των γεωπολιτικών δεδομένων και προάσπιζε το όραμα της ενιαίας Ευρώπης.

ταμένες αποικιακές αυτοκρατορίες, οι οποίες διατηρούσαν σε καθεστώς υποτέλειας ή οικονομικής εκμετάλλευσης πολυάριθμους λαούς και εκατομμύρια ανθρώπους. Η αυτοκρατορία της Βρετανίας δεν ήταν ένα περιορισμένο νησί, αλλά μια εκτεταμένη θαλάσσια αποικιακή αυτοκρατορία έκτασης 40.000.000 τ.χ., η Γαλλική Δημοκρατία ήλεγχε τεράστιες εκτάσεις στην Αφρική και στην Ινδοκίνα, ενώ ο αντίπαλός τους, η Γερμανία, στη μέγιστη προπολεμική επέκτασή της, τον Μάρτιο του 1939, άγγιξε τις 650.000 τ.χ., χωρίς αποικιακές ή άλλες εξωευρωπαϊκές κτήσεις.

Το ότι η τύχη της Πολωνίας ελάχιστα απασχολούσε τους Αγγλογάλλους, φάνηκε μετά την λήξη του πολέμου, όταν σε συνεργασία με τον -κοσμοκράτορα, πλέον- Ρούζβελτ, την παρέδωσαν για τα επόμενα 45 χρόνια στο σκοτάδι της σοβιετικής βαρβαρότητας...

Ο μακιαβελλικός Ρούζβελτ γνωρίζει πολύ καλά ότι η πραγμάτωση της Pax Americana εξαρτάται από έναν όρο: Η Βρετανία πρέπει να αρνηθεί κάθε πρόταση ειρήνης του Χίτλερ, να αποκλείσει κάθε συνδιαλλαγή μαζί του και να επιμείνει στον μονόδρομο ενός πολέμου, ο οποίος θα παραταθεί μέχρι τελικής πτώσεως -φαινομενικά του ενός, στην πραγματικότητα όμως και των δύο εχθρών. Διότι, μόνον έτσι, η παγκόσμια σκηνή θα απομείνει κενή για την εμφάνιση της αμερικανικής Pax. Γι' αυτό, στην περίοδο 1939-41, ο εβραιόδουλος Ρούζβελτ έχει έναν κύριο, σχεδόν μοναδικό στόχο: **Να πείσει με κάθε τρόπο τους Βρετανούς να συνεχίσουν να μάχονται με τους Γερμανούς.**

Οι ειρηνευτικές προτάσεις του Γ΄ Ράιχ προς την Μ. Βρετανία

"Η συνείδησή μου, με υποχρεώνει να κάνω ακόμη μία φορά έκκληση στην λογική και στην ευθυκρισία. Δεν βλέπω κανένα λόγο, για να συνεχισθεί αυτός ο πόλεμος".

(Α. Χίτλερ, Ομιλία στο Ράιχσταγκ, 19/7/1940)

Ο Χίτλερ ήταν Ευρωπαίος -με την κυριολεκτική σημασία της λέξεως: χερσαίος, ηπειρωτικός. Δεν διέθετε την οικουμενική αντίληψη των Ρούζβελτ-Τσώρτσιλ. Στόχος του δεν ήταν η παγκόσμια θεμελίωση της Γερμανικής ηγεμονίας, αλλά η επέκτασή του στις εκτάσεις της Ανατολικής Ευρώπης και η συνένωση της ηπείρου κάτω από την γερμανική ηγεσία. Τους ωκεανούς, τις θάλασσες και τον υπόλοιπο κόσμο, τα άφηνε στους Βρετανούς και ως ένα σημείο και στους Γάλλους. Ουδέποτε απείλησε ότι θα θίξει τις αχανείς αυτοκρατορίες τους -συνεπώς γιατί αυτοί να πολεμήσουν εναντίον του;

Με βάση αυτές τις σκέψεις, ο Χίτλερ αιφνιδιάστηκε όταν οι Αγγλογάλλοι τού κήρυξαν τον πόλεμο για χάρη της Πολωνίας. Αρχικά ήλπισε ότι το έκαναν για να σώσουν τα προσχήματα και ότι γρήγορα θα συμφωνούσαν για την ειρήνη. Διαψεύστηκε. Τότε, επιτέθηκε στο δυτικό μέτωπο, όχι για να εκμηδενίσει τους Αγγλογάλλους, αλλά για να τους εξαναγκάσει να "λογικευθούν", να υπογράψουν την ειρήνη και να τον αφήσουν επιτέλους να στραφεί προς τα ανατολικά. Η ενέργειά του, όμως, είχε ως αποτέλεσμα την πτώση του ήδη υπονομευμένου Τσάμπερλαιν και την ανάληψη της εξουσίας στην Βρετανία, από τον φιλοπόλεμο Τσώρτσιλ.

Η εθνικοσοσιαλιστική Γερμανία, από την πρώτη μέρα της εναντίον της κήρυξης πολέμου μέχρι την τελευταία, κατέβαλε απειράριθμες προσπάθειες κατάπαυσης του πυρός και ειρήνευσης με τους Άγγλους. Ο Χίτλερ, σε βαθμό ιδεαλιστικής αφέλειας, πίστευε στην αγγλογερμανική προσέγγιση, κι αυτός είναι ο λόγος που ουδέποτε πέτυχε καθοριστικό πλήγμα στις Αγγλικές δυνάμεις. Και τούτο σε μια εποχή που το Γ΄ Ράιχ δέσποζε στην Ευρωπαϊκή ήπειρο, έχοντας μόνο να αντιμετωπίσει την υστερική πολεμική μονομανία των Άγγλων.

Παρά την περίλαμπρη νίκη του στο δυτικό μέτωπο και την ανάληψη της εξουσίας από τον Τσώρτσιλ, ο Χίτλερ εμμένει στο σχέδιό του. Στις 24 Μαΐου 1940, την στιγμή που οι στρατιές του προήλαυναν νικηφόρα, ο Χίτλερ έλεγε στον Ρούστεντ και σε άλλους στρατηγούς ότι ο πόλεμος θα τελείωνε μέσα σε έξι εβδομάδες. Μόλις νικούσε, είπε, θα έκλεινε "λογική ειρήνη" με την Γαλλία και μετά, "ο δρόμος θα ήταν ελεύθερος για μια συμφωνία με την Βρετανία".

Τα ίδια αναφέρει και ο Τσιάνο, ο οποίος ένα μή-

να αργότερα, κατεπλάγη, ακούγοντας τον Χίτλερ να μιλάει συνεχώς για την... ανάγκη να διατηρηθεί η Βρετανική Αυτοκρατορία ως "παράγοντας της παγκόσμιας ισορροπίας"! Επιδιώκοντας την ειρήνη με τους Δυτικούς, ο Χίτλερ υπήρξε γενναιόφρων και προς την Γαλλία, όταν αυτή, ηττημένη και εγκαταλελειμμένη από τους Βρετανούς, ζήτησε στις 17/6/1940, ανακωχή. Τότε ο Χίτλερ επιτρέπει σιωπηρώς την αποχώρηση των Βρετανών από την Γαλλία, αντί να επιδιώξει την εξόντωσή τους.

Σε έναν λόγο του στο Ράιχσταγκ, στις 19/7/1940, ο Αδόλφος Χίτλερ προσφέρει ειρήνη στην Μ. Βρετανία. Είναι μετριοπαθής και προλέγει ότι, αν η προσφορά του δεν γίνει δεκτή, η Βρετανική Αυτοκρατορία θα καταστραφεί: "Ο κ. Τσώρτσιλ", είπε, "θα έπρεπε, ίσως, για μία φορά να με πιστέψει, όταν προφητεύω ότι μία μεγάλη αυτοκρατορία θα καταστραφεί -μία αυτοκρατορία, την οποία ποτέ δεν είχα πρόθεση, όχι να καταστρέψω αλλά ούτε καν να βλάψω". Διεκήρυξε: "Δεν βλέπω καμμία λογική στην συνέχιση αυτού του πολέμου". Και απηύθυνε: "ύστατη έκκληση προς την λογική και τον κοινό νου στην Μ. Βρετανία, όπως και παντού αλλού" για την σύναψη ειρήνης.

Η ειρήνη, την οποία πρότεινε ο Χίτλερ, βασιζόταν σε τέσσερα σημεία:

α) Η Γερμανία αναγνωρίζει την ανάγκη διατηρήσεως της Βρετανικής Αυτοκρατορίας.

β) Η Βρετανία αναγνωρίζει τον πρωταρχικό ρόλο της Γερμανίας στην Ευρώπη.

γ) Αποδίδονται στην Γερμανία μερικές από τις αποικίες, τις οποίες έχασε το 1918.

δ) Βρετανία και Γερμανία συνάπτουν συμμαχία.

Η απάντηση της Αγγλίας δόθηκε από το BBC, μόλις τελείωσε η ομιλία του Χίτλερ και ήταν απορριπτική. Ακόμη και τότε ο Χίτλερ δεν πείσθηκε. Πίστευε ότι οι προτάσεις του ήσαν τόσο λογικές, ώστε ήταν αδύνατο να απορριφθούν. Και περίμενε ανατροπή του Τσώρτσιλ, αν αυτός επέμενε στην συνέχιση ενός πολέμου χωρίς λόγο και χωρίς σκοπό -χωρίς να ξέρει ότι αυτός κυνηγούσε το απατηλό όραμα της κυριαρχίας των αγγλοφώνων.

Το ότι ο Χίτλερ ουδέποτε θέλησε πραγματικά να εισβάλει στην Αγγλία πιστοποιείται και από το γεγονός ότι η πρώτη αεροπορική επιδρομή κατά της Αγγλίας πραγματοποιήθηκε μόνον στις 15 Αυγούστου 1940, δηλ. δύο ολόκληρους μήνες μετά την συνθηκολόγηση της Γαλλίας και σχεδόν ένα μήνα μετά την κατηγορηματική απόρριψη της "υστάτης εκκλήσεως" του Χίτλερ προς την Αγγλία για ειρήνη. Αυτή την δυσοίωνη προοπτική εξυπηρετούσε και η "ρομαντική" πτήση του Ρούντολφ Εςς, στις 10 Μαΐου 1941, πάνω από την Μ. Βρετανία. Τότε, χωρίς να ενημερώσει επίσημα κανέναν, πέταξε προς τη Σκωτία οδηγώντας ένα δικινητήριο καταδιωκτικό τύπου Messerschmitt 110, με σκοπό την προετοιμασία έναρξης συνομιλιών προς επίτευξη ειρήνης μεταξύ της Μεγάλης Βρετανίας και της Γερμανίας. Αλλά εις μάτην! Η ύστατη αυτή πράξη απελπισίας στέρησε μια για πάντα απ' τον γενναίο Εςς την Ελευθερία του και την αξιοπρέπειά του, μέχρι τα βαθειά του γεράματα...

Η αγγλική θεμελίωση της Pax Americana

Τον Απρίλιο του 1945, ο Ευρωπαϊκός πολιτισμός κείται σε σωρούς βομβαρδισμένων χαλασμάτων. Στα μπαρουτοκαπνισμένα ερείπια του Βερολίνου δεν ενταφιάζεται μόνο το 12ετές Γ' Ράιχ, αλλά η ίδια η Ευρωπαϊκή Ιδέα, για την οποία έδωσαν μέχρι τέλους την μάχη οι τελευταίοι υπερασπιστές της. Η Γηραιά Ήπειρος χωρίζεται αρχικά σε δύο ζώνες κατοχής: την σοβιετική και την αγγλοαμερικανική. Η Pax Americana, για τα επόμενα 60 χρόνια δείχνει να θριαμβεύει, κι αυτό με την αρωγή και την αφοσίωση της μυωπικής βρετανικής πολιτικής -που διαρκεί μέχρι σήμερα.

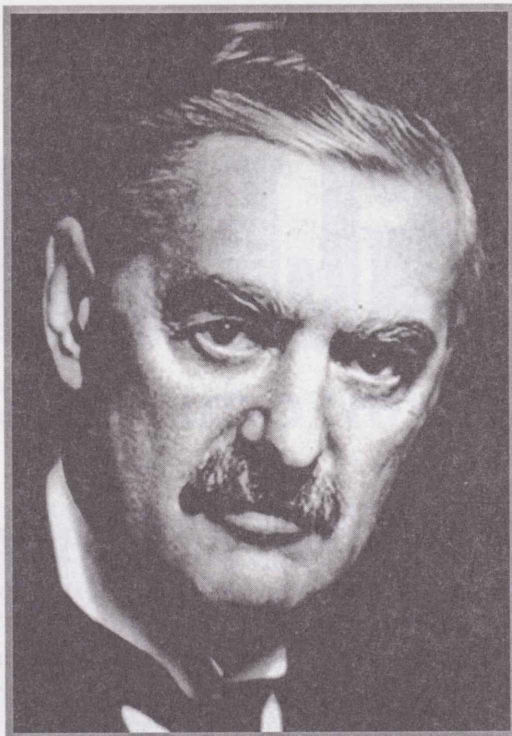
Λίγες εβδομάδες πριν την λήξη του αδελφοκτόνου πολέμου, ο Αδόλφος Χίτλερ θα σημειώσει στην "Πολιτική Διαθήκη" του: "Κατά την έναρξη αυτού του πολέμου έπραξα ό,τι ήταν εφικτό προκειμένου να ενεργήσω σαν να πίστευα ότι ο Τσώρτσιλ μπορούσε να κατανοήσει την σημασία αυτής της μεγάλης πολιτικής. Στις στιγμές των εκλάμψεών του ήταν πραγματικά σε θέση να την αντιληφθεί. Όμως από πολλά χρόνια τώρα είναι δέσμιος χειροπόδαρα στο εβραϊκό άρμα. Όταν επιχείρησα να έλθω σε μία συνεννόηση με την Αγ-

γλία, απώτερος σκοπός μου ήταν να αποφύγω την πρόκληση μιας καταστάσεως με ανεπανόρθωτες συνέπειες στην Δύση".

Ο καταπονημένος Ευρωπαίος Ηγέτης, έστω και αργά, θα διαπιστώσει ότι: "Εάν η Θεία Πρόνοια είχε εξασφαλίσει στην γηραιά και εξασθενημένη Βρετανία έναν νέο Πιτ αντί για τον εβραιόδουλο μέθυσο Τσώρτσιλ, ο νέος Πιτ θα αντιλαμβανόταν αμέσως το γεγονός ότι η παραδοσιακή βρετανική πολιτική που βασίζεται στην διασφάλιση της ισορροπίας των δυνάμεων, θα έπρεπε να εφαρμοστεί σε παγκόσμια πλέον κλίμακα. Αντί να υποθάλπτει τις ευρωπαϊκές αντιθέσεις και συγκρούσεις, η Βρετανία θα έπρεπε να μεθοδεύσει την ένωση της Ευρώπης. Εάν κατόρθωνε να καταστεί σύμμαχος μίας Ευρώπης Ενωμένης, θα εξασφάλιζε τότε την δυνατότητα να επιβληθεί στο προσκήνιο ως δύναμη ικανή, ασκώντας έναν διαιτητικό ρόλο στις παγκόσμιες υποθέσεις".

Ενώ κάπου αλλού παραδέχεται ότι: "Εάν το επιθυμούσε, η Βρετανία θα μπορούσε να θέσει ένα τέλος στον πόλεμο στις αρχές του 1941. Στους ουρανούς του Λονδίνου είχε αποδείξει σ' όλον τον κόσμο την θέληση ν' αντισταθεί και στο ενεργητικό της διέθετε τις ταπεινωτικές ήττες που είχε επιβάλει στους Ιταλούς στη Βόρεια Αφρική. Η πατροπαράδοτη Βρετανία θα είχε συνάψει ειρήνη. Οι εβραίοι όμως δεν την επιθυμούσαν με κανένα τρόπο. Και τα οργανέτα τους, ο Τσώρτσιλ και ο Ρούζβελτ, ήταν παρόντες στο πολιτικό προσκήνιο με αντικειμενικό σκοπό να την εμποδίσουν".

Η πορεία του κόσμου θα ήταν ολότελα διαφορετική σήμερα, αν στην Μ. Βρετανία δεν είχε επικρατήσει η φιλοπόλεμη παράταξη του Τσώρτσιλ και συνέχιζαν να κυριαρχούν οι απομονωτιστές του Τσάμπερλαιν. Σήμερα, η συμβατική ιστορία καταδικάζει τον Τσάμπερλαιν ως ανεδαφικό ειρηνιστή, που με την υποχωρητικότητά του ενθάρρυνε τη γερμανική επιθετικότητα και έτσι συνετέλεσε τα μέγιστα στην έκρηξη του πολέμου. Η πραγματικότητα όμως είναι άλλη. Ο Τσάμπερλαιν τελικά ήταν εκείνος που πράγματι προέβλεψε ότι ο πόλεμος, ασχέτως προς την έκβασή του, θα επέφερε το τέλος της Βρετανικής Αυτοκρατορίας και της Ευρωπαϊκής κυριαρχίας στον πλανήτη. Επιχειρώντας μία σύγκριση μεταξύ των δύο Βρετανών ηγετών, μπορούμε να πούμε ότι ο Τσώρτσιλ κατήντησε άβουλο άθυρμα του Ρούσβελτ, ενώ ο Τσάμπερλαιν ενήργησε ως Ευρωπαίος.

Ο Τσάμπερλαιν προέβλεψε ότι ο πόλεμος, ασχέτως προς την έκβασή του, θα επέφερε το τέλος της Βρετανικής Αυτοκρατορίας και της Ευρωπαϊκής κυριαρχίας στον πλανήτη.

Η προσχεδιασμένη και διαιωνιζόμενη υποταγή της Ευρώπης -αρχικά της Δυτικής και μετέπειτα ολόκληρης- στις ΗΠΑ, με τη σύμπραξη της αγγλοσαξονικής Βρετανίας, απετέλεσε μια εξέλιξη που εξυπηρετούσε και τους δύο εταίρους της υπερατλαντικής αυτής συμμαχίας, που ως ιδέα ανήκει στις αγγλοσαξονικές οικονομικές ελίτ των δύο πλευρών του Ατλαντικού. Η αναγκαιότητα, ωστόσο, ισχυροποίησης μιας Νέας, Πανευρωπαϊκής Αντίληψης, που θα ορθώσει ανάστημα απέναντι στον αγγλοαμερικανικό-σιωνιστικό ιμπεριαλισμό παραμένει επιτακτική. Και η αποδέσμευση των Ευρωπαϊκών δυνάμεων από το άρμα της κοντόφθαλμης, φιλοαμερικανικής Αγγλίας, απαραίτητη προϋπόθεση για την πολυπόθητη Ευρωπαϊκή Ανεξαρτησία.

γράφει ο **Γιώργος Δημητρούλιας**

GLORIA VICTIS

Εικόνες από το Βερολίνο του 2006

Βερολίνο 30 Απριλίου 1945

Τα ρωσικά στρατεύματα συνεχώς διαβαίνουν τον ποταμό Σπρέε. Μερικά μόλις μέτρα μακριά από το Ράιχσταγκ συνωστίζονται τρία τάγματα της 150ης Μεραρχίας. Όταν παύσει ο πυκνός βομβαρδισμός του πυροβολικού τους θα επιτεθούν. Πίσω από τους τοίχους του Ράιχσταγκ οι άνδρες του 15ου τάγματος τυφεκιοφόρων περιμένουν με το δάχτυλο στην σκανδάλη.

Η επίθεση ξεκινά και το γερμανικό πυροβολικό που σταθμεύει στο Τιργκάρντεν αρχίζει να βάλλει. Οι Ρώσοι περνούν την αντιαρματική τάφρο ανεμίζοντας την υπ' αριθμό 5 πολεμική σημαία, αλλά οι απώλειές τους είναι τρομακτικές. Οι υπερασπιστές του Ράιχσταγκ αμύνονται απεγνωσμένα μπροστά στα σκαλιά του. Η πολεμική σημαία από χέρι σε χέρι παίρνει τον δρόμο της επιστροφής. Η πρώτη ρωσική επίθεση έχει αποτύχει.

Ανάμεσα στα ερείπια του Βερολίνου οι μάχες συνεχίζονται:

Στην Λεϊπζινγκερστρασσε πολεμούν οι Γάλλοι. Στην Πύλη του Βρανδεμβούργου αμύνονται οι Λετονοί. Στην Κύρφυστερνταμ οι Γερμανοί. Στον ζωολογικό κήπο η αντίσταση αναζωπυρώνεται διότι αποδεκατισμένα τμήματα Ολλανδών, Βέλγων, Δανών συνενώνονται με την αποδεκατισμένη Μεραρχία Μύνχενμπεργκ. Στη Δύση η Χιτλερική Νεολαία εξακολουθεί να υπερασπίζεται την γέφυρα του Πίκελσντορφ. Οι στρατιώτες της Ευρωπαϊκής Ιδέας αγωνίζονται ενάντια στην καταστροφική βαρβαρότητα του Μπολσεβικισμού.

Στο καταφύγιο η ατμόσφαιρα είναι καταθλιπτική. Ο Χίτλερ εμφανίζεται στις 11. Αποχαιρετά τους συνεργάτες του και παρουσία όλων βγάζει από το σακάκι του το χρυσό σύμβολο του Εθνικοσοσιαλιστικού Κόμματος και το καρφιτσώνει μέσα σε γενική σιωπή πάνω στο φόρεμα της Μάγδας Γκαίμπελς. Ύστατη αναγνώριση για το δράμα που ζει μια μητέρα του Ράιχ. Ο αυτόπτης μάρτυρας, υπασπιστής του Χίτλερ, Λίνκε περιγράφει τις τελευταίες στιγμές του Αρχηγού του:

"Η ώρα ήταν 3:45... Όταν φθάσαμε μπροστά από την πόρτα του δωματίου του, του είπα ότι και εγώ ήθελα να τον αποχαιρετήσω. Ο Χίτλερ μου είπε:

-Λίνκε, διέταξα, όλος αυτός ο Κόσμος να βγει από το Βερολίνο σε μικρές ομάδες. Ενωθείτε με μια από αυτές και προσπαθήστε να φθάσετε στην Δύση.

-Φύρερ μου, τον ρώτησα, και τώρα για ποιόν θα πρέπει να πολεμήσουμε;

Ο Χίτλερ μου έσφιξε το χέρι και μου είπε:

-Für den Kommenden Mann -(Για τον άνδρα που πρόκειται να έλθει).

Σταμάτησα ακίνητος σε Εθνικοσοσιαλιστικό χαι-

ρετισμό και έπειτα κατευθύνθηκα προς την έξοδο του καταφυγίου. Δεν ήθελα πλέον ούτε να βλέπω, ούτε να ακούσω τίποτε.".

Την ώρα που οι υπερασπιστές του Ράιχσταγκ δέχονταν την τελική επίθεση των Ρώσων, στον κήπο της καγκελαρίας μεταφέρονται μέσα σε κουβέρτες τα νεκρά κορμιά του Φύρερ και της συζύγου του, και περιχύνονται με βενζίνη. Αυτή την ώρα η τελευταία πράξη του δράματος σφραγίζει μαζί με μια εποχή και το τέλος του Ευρωπαϊκού Πολιτισμού. Ο Μπόρμαν θα ανάψει την φωτιά, ενώ λίγα μέτρα παρακάτω οι μεγαλύτεροι αξιωματούχοι του καθεστώτος με επικεφαλής τον Γκαίμπελς, στέκουν ακίνητοι και αποδίδουν τον τελευταίο χαιρετισμό στον Αρχηγό τους.

Βερολίνο 30 Απριλίου 2006

Ένα πράσινο μικρό πούλμαν ξεκινά από το ανατολικό τμήμα του Βερολίνου κατευθυνόμενο προς το κέντρο διασχίζοντας το καταπράσινο δάσος των προαστίων του Κέπενικ. Μέσα βρίσκονται Γερμανοί, Ισπανοί και Έλληνες για μια περιήγηση τελείως διαφορετική από τις συνηθισμένες.

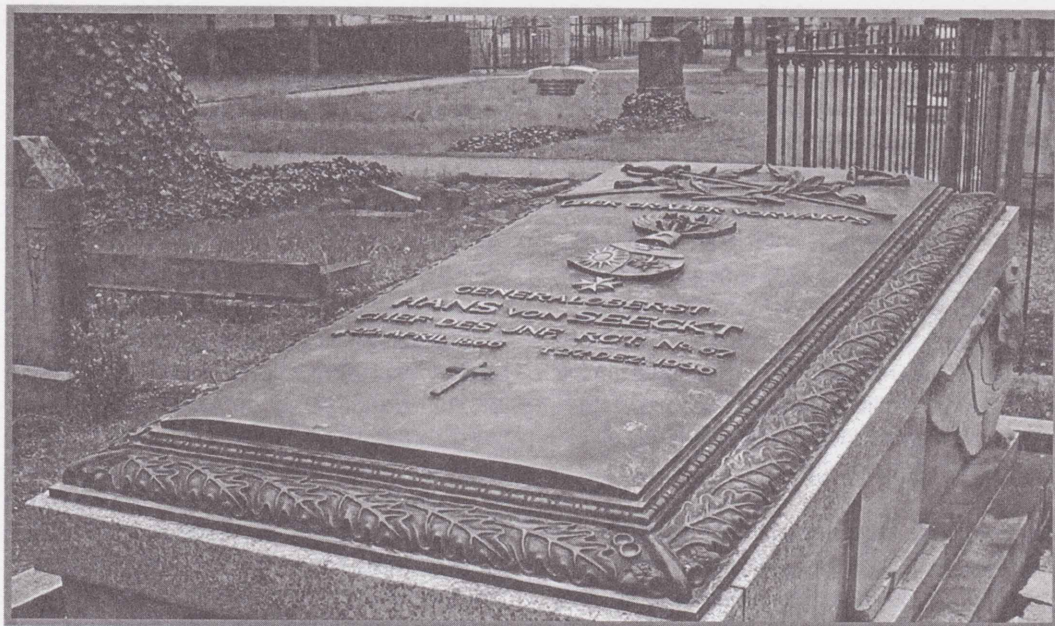
Πρώτη στάση το στρατιωτικό νεκροταφείο που βρίσκεται στο κέντρο της πόλης. Το μέρος αποπνέει ένα περίεργο μυστικισμό. Οι Γερμανοί σταματούν λίγα μέτρα μετά την είσοδο κάτω από ένα ψηλό δένδρο.

"Εδώ βρισκόταν ο τάφος του Ράινχαρντ Χάιντριχ στρατηγού των SS", μας λεει ένας Γερμανός Συναγωνιστής. Εκείνου που όπως γράφει ο ιστορικός Joachim Fest "έπαιζε βιολί και μπορούσε να συγκινηθεί βαθύτατα στο άκουσμα μιας σονάτας του Σούμπερτ".

Σήμερα δεν υπάρχει ίχνος, οι Μπολσεβίκοι κατέσκαψαν τα πάντα. Περιέργως λίγο πιο κάτω βρίσκονται άθικτοι δυο τάφοι πιλότων της λεγεώνας Κόνδωρ. Εκεί οι Ισπανοί Φαλαγγίτες αποτίνουν Τιμές για την καθοριστική βοήθεια που τους παρείχαν στον εμφύλιο οι Γερμανοί εθελοντές. Εντυπωσιακός και ο τάφος του Hans Von Seekt ιδρυτή και αρχηγού των Χαλυβδόκρανων. Είναι διακοσμημένος με γερμανικούς ανάγλυφους αετούς καθώς και τον σιδηρούν σταυρό. Στο πάνω τμήμα βρίσκονται δυο ξίφη σταυρωτά περιτριγυρισμένα από ανάγλυφο στεφάνι από φύλλα δρυός. Δεκάδες εντυπωσιακά ταφικά μνημεία ολοκληρώνουν την επιβλητική εικόνα του νεκροταφείου που δημιουργεί δέος στον επισκέπτη. Ολόκληρη η γερμανική ιστορία από τα πεδία των μαχών βρίσκεται εδώ. Στην δυτική πλευρά του νεκροταφείου υπήρχε το τείχος που χώριζε το Βερολίνο. Εκεί υπάρχουν

Η κεντρική είσοδος του στρατιωτικού νεκροταφείου στο κέντρο του Βερολίνου. Κάτω ακριβώς από το δένδρο υπήρχε ο τάφος του στρατηγού των SS Ράινχαρντ Χάιντριχ

Ο εντυπωσιακός τάφος του Χάνς φον Σέεκτ,
δημιουργού και αρχηγού των Χαλυβδόκρανων

Ισπανοί Φαλαγγίτες αποτίνουν φόρο Τιμής σε δυο γερμανούς πιλότους
οι οποίοι πολέμησαν στον ισπανικό εμφύλιο με την λεγεώνα Κόνδωρ.

πλάκες από τους δολοφονημένους Γερμανούς που προσπάθησαν να περάσουν στη Δύση προκειμένου να γλιτώσουν από την ασιατική βαρβαρότητα.

Αφήνουμε τον χώρο του κεντρικού νεκροταφείου για να συνεχίσουμε την περιήγησή μας. Κατηφορίζοντας την κεντρική οδό Unter den Linden λίγα είναι αυτά που έχουν απομείνει από την εποχή του Γ΄ Ράιχ. Στροφή στη Wilhelm strasse και φθάνουμε στο χώρο που βρισκόταν η νέα καγκελαρία. Σήμερα δεν υπάρχει ίχνος από τα εντυπωσιακά οικοδομήματα αρχαιοελληνικού ρυθμού που βρίσκονταν στο χώρο. Σταματούμε κάπου κοντά στη Vob strasse και ανεβαίνουμε ένα μικρό ύψωμα που χρησιμοποιείται σήμερα σαν χώρος στάθμευσης οχημάτων.

"Εδώ κάτω βρίσκεται μέρος του καταφυγίου του Χίτλερ", μας ενημερώνει ένας Συναγωνιστής. Περπατώντας στο χώρο διαπιστώνουμε ότι η περιοχή που καταλάμβανε το καταφύγιο ήταν τεράστια. Το καταφύγιο κάτω από τη Νέα Καγκελαρία περιλάμβανε τα ενδιαιτήματα της ακολουθίας του Χίτλερ: του Μπόρμαν, του επιτελάρχη στρατηγού Χάνς Κρέμπς, του στρατηγού Μούργκτορφ, του επικεφαλής των πιλότων Χάνς Μπάουρ, του αντιπροσώπου του Χίμμλερ, υποστράτηγου των SS Χέρμαν Φέγκελαϊν και τέλος αναρίθμητων αξιωματικών,

Μνημείο εντός του στρατιωτικού νεκροταφείου για τους πεσόντες ιατρούς αλλά και σημαιοφόρους.

Ακριβώς κάτω από το σημείο που βρίσκεται οι Ισπανοί και Γερμανοί Συναγωνιστές υπάρχει κλειστό το καταφύγιο του Αδόλφου Χίτλερ. Σήμερα το έχουν μετατρέψει σε χώρο στάθμευσης οχημάτων.

Εδώ έκαψαν τα άψυχα σώματα του Αδόλφου Χίτλερ και της Εύας Μπράουν.
Σήμερα έχουν κτίσει παιδική χαρά

Πίσω από τους θάμνους διακρίνεται η κεντρική είσοδος του καταφύγιου
στο πρώην προαύλιο χώρο της Νέας Καγκελαρίας η οποία δεν υπάρχει πλέον.

γραμματέων, φρουρών, προσωπικών βοηθών, ασυρματιστών, χαρτογράφων και άλλων μελών του στρατιωτικού προσωπικού. Πολλά από τα δωμάτια ήταν εξοπλισμένα ως χώροι για επείγοντα περιστατικά υγείας.

Το οχυρό καταφύγιο του Φύρερ αποτελείτο από είκοσι μικρά και λιτά εξοπλισμένα δωμάτια, όπως μας πληροφορεί ο ιστορικός Joachim Fest. Ακόμη αναφέρει ότι ο προθάλαμος έξω από το ιδιαίτερο διαμέρισμα του Χίτλερ είχε ένα πάγκο ντυμένο με ταπετσαρία και μερικές παλιές πολυθρόνες.

Στους τοίχους κρέμονταν διάφοροι πίνακες. Δίπλα στον προθάλαμο βρισκόταν η αίθουσα συμβουλίων η οποία δίνει μια εικόνα της γενικότερης έλλειψης χώρου, αφού μέσα σε δεκατέσσερα μέτρα συνωθούνταν ως και είκοσι άτομα, γύρω από το τραπέζι με τον επιχειρησιακό χάρτη.

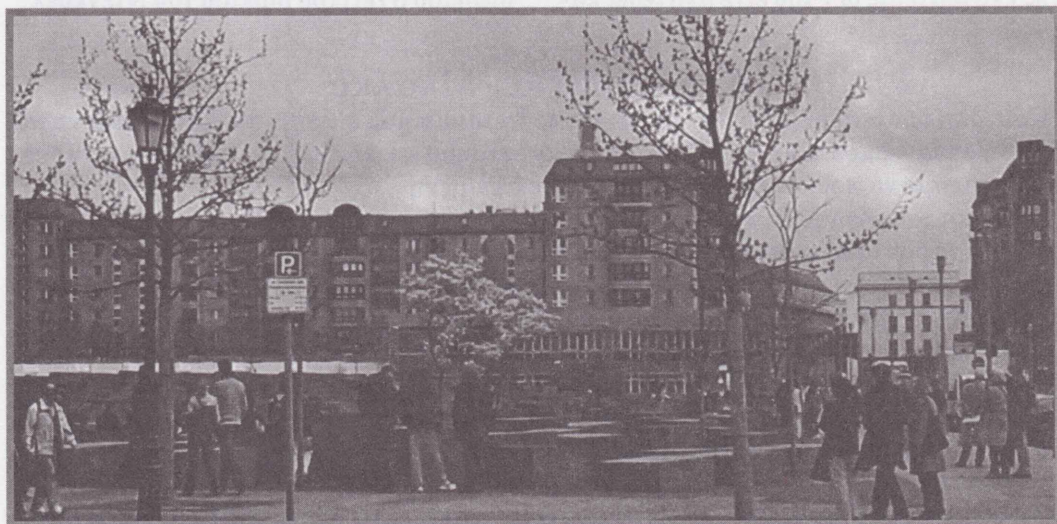
Αλλά και τα δυο ιδιαίτερα δωμάτια του Χίτλερ, το γραφείο και το υπνοδωμάτιο, ήταν επίσης πολύ λιτά επιπλωμένα. Μια νεκρή φύση ολλανδικής προέλευσης κρεμόταν πάνω από τον καναπέ και πάνω από το γραφείο σε μια οβάλ κορνίζα, υπήρχε ένα πορτρέτο του Φρειδερίκου του Μεγάλου, έργο του Άντον Γκράφ.

Σήμερα στο επάνω μέρος του καταφυγίου έχουν κτιστεί πολυκατοικίες σοβιετικού τύπου οι οποίες καταλαμβάνουν ένα μέρος του. Γύρω από ένα ακάλυπτο χώρο, ανάμεσα σε θάμνους διακρίναμε μια σιδερένια επιδαπέδια κατασκευή. Εδώ είναι η είσοδος του καταφυγίου, που είναι κλειστή δεκαετίες για να μην γίνει προσκύνημα Εθνικοσοσιαλιστών.

Προχωρώντας σιωπηλά φθάνουμε σε μια παιδική χαρά που βρίσκεται ανάμεσα στο σύμπλεγμα των πολυκατοικιών που μοιάζουν περισσότερο με τσιμεντένια κουτιά. Στην αυλή δίπλα από μια παιδική κατασκευή ο Γερμανός Συναγωνιστής σταματά.

"Εδώ αποτεφρώθηκε το σώμα του Αδόλφου Χίτλερ και της συζύγου του", μας πληροφορεί και συνεχίζει, ***"Προσοχή ο χώρος είναι γεμάτος από αστυνομικούς με πολιτικά καθότι σήμερα 30 Απριλίου πολλοί είναι αυτοί που θα έλθουν να βάλουν λίγα λουλούδια στο σημείο αυτό"***.

Κάπου εδώ τελειώνει και η περιήγηση μας στο χώρο της Καγκελαρίας και του καταφυγίου του Αδόλφου Χίτλερ. Αναχωρώντας γυρίζω και κοιτώ τον χώρο από μακριά. Ξαφνικά αντίκρισα ένα πλήθος από ασύμμετρους τσιμεντένιους όγκους διάσπαρτα τοποθετημένους. Διακρίνοντας τον εντυπωσιασμό μου με πληροφορούν ότι είναι το εβραϊκό μνημείο για το ολοκαύτωμα. Μπροστά μου βρίσκεται η Πύλη του Βρανδεμβούργου και αστραπιαία δημιουργείται στο μυαλό μου η σύγκριση των δυο διαφορετικών πολιτιστικών στοιχείων: του Ευρωπαϊκού Κάλους και του εβραϊκού μηδενισμού.

Μεταξύ Ράιχσταγκ, Πύλης του Βρανδεμβούργου και της Καγκελαρίας έχουν δημιουργηθεί από τους εβραίους παραλληλόγραμμοι όγκοι μπετό που υποτίθεται ότι συμβολίζουν το ολοκαύτωμα. Μια εβραϊκή προκλητική ενέργεια στην καρδιά της Γερμανίας.

μετάφραση **Κώστας Χ.**

Leon Degrelle

Η ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ ΠΡΟΣ ΑΝΑΤΟΛΑΣ

Μετά τη γερμανική επίθεση κατά της Ε.Σ.Σ.Δ. τον Ιούνιο του 1941, ο ηγέτης του βελγικού Ρεξιστικού κινήματος, ο Λεόν Ντεγκρέλ, κατετάγη εθελοντής στην αντιμπολσεβικική "Βαλλονική Λεγεώνα", αρνούμενος το βαθμό του υπολοχαγού και επιλέγοντας το βαρύ ρόλο του υπαξιωματικού - πολυβολητού. Η επίσημη ονομασία της μονάδος ήταν 373ο Τάγμα Πεζικού της Wehrmacht και κατά τους πρώτους μήνες της εκστρατείας δεν του είχε ανατεθεί κάποιος σημαντικός ρόλος, προς μεγάλη απογοήτευση των ανυπομονούντων ν' αποδείξουν την πολεμική τους αξία Βαλλόνων. Η μεγάλη σοβιετική αντεπίθεση του Χειμώνος του 1941-42 θα τους προσέφερε με τον πιο σκληρό και αδιαμφισβήτητο τρόπο την ευκαιρία αυτή. Το κατωτέρω απόσπασμα αναφέρεται στην πρώτη αυτή σημαντική μάχη τους και αποτελεί προδημοσίευση της ελληνικής εκδόσεως του περίφημου σχετικού βιβλίου του Ντεγκρέλ

Γκρομόβαγια - Μπάλκα

Καθ' όλη την διάρκεια της νύκτας εκείνης το τάγμα μας είχε βρισκόταν σε μια κατάσταση συναγερμού. Οι περίπολοί μας είχαν επισημάνει σημαντικές εχθρικές κινήσεις. Μπορούσαμε να πούμε πως η επίθεση ήταν επικείμενη.

Η πτώση του χωριού που κατεχόταν από τα SS μας είχε απομονώσει στη μέση ενός ανοικτού χώρου δεκαπέντε τετραγωνικών χιλιομέτρων. Οι Κόκκινοι ανυπομονούσαν για εκδίκηση και λαχταρούσαν να ξεχυθούν κάτω στην κοιλάδα του Σαμάρα, από όπου οι δυνάμεις μας τους είχαν καταδιώξει δύο εβδομάδες πριν.

Δε λυπήθηκαν καμιά προσπάθεια προκειμένου να κάνουν αποφασιστική την επιτυχία τους. Το πυροβολικό τους, συγκεντρωμένο στα υψώματα, επικρεμόταν απειλητικά από πάνω μας, και οι παρατηρητές τους αναμετέδιδαν την κάθε μας κίνηση μέσα στο χωριό, το ήδη περιορισμένο σε ένα σωρό ερειπίων.

Οι στρατιώτες μας έμοιαζαν με φαντάσματα.

Τα μεσάνυκτα ένας πρώτος συναγερμός είχε ηχήσει. Στις έξι το πρωί ένας νέος συναγερμός έστειλε τους λόχους μας σε θέση μάχης. Σχεδόν αμέσως ένας καταιγισμός από πυρά πολυβόλων άρχισε να πέφτει απ' όλες τις πλευρές.

* * *

Ήμουν ξαπλωμένος πάνω σε δυο σανίδια στην ίσμπα μας, σαράντα μέτρα πίσω από τις από πάγο οχυρώσεις μας που έβλεπαν στα ανατολικά. Άκουσα με ανησυχία την φασαρία της μάχης. Ξαφνικά η στέγη τριζοβόλησε από φλόγες : τα καλάμια είχαν πάρει φωτιά.

Χοροπηδώντας στο ένα πόδι έφθασα στο παράθυρο : μια τεράστια μάζα πεζικού προχωρούσε σε κλειστή τάξη.

Νόμισα στην αρχή πως ήταν οι Κροάτες εθελοντές : φορούσαν σχεδόν τους ίδιους πορφυρο-γάλαζους μανδύες. Οβίδες έπεφταν ολόγυρά τους* το γερμανικό πυροβολικό, το οποίο μας ενίσχυε, έβαλλε σχεδόν εξ επαφής κατά εκείνων των χιλιάδων ανδρών.

Είχαν ξεπροβάλλει από μια ρεματιά και προήλαυναν προς την κατεύθυνση του κέντρου του χωριού, προσβάλλοντας τις θέσεις των λόχων μας από τα νώτα. Θα μπορούσε να νομίσει κάποιος πως έπαιρναν μέρος σε μια εκπαιδευτική άσκηση, τόσο αδιάφοροι ήταν. Αραίωσαν μόνον όταν είχαν προχωρήσει στα εκατό περίπου μέτρα από την ίσμπα μου, την πρώτη στα βορειοανατολικά. Ύστερα έπιασα τη θέα των δεκατεσσάρων σοβιετικών αρμάτων, τα οποία όρμησαν μουγκρίζοντας ίσια μπροστά.

Ο λόχος μου, ανατραπείς, έπεσε προς τα πίσω στη δεύτερη ίσμπα.

Δεν μπορούσα να κρατηθώ πίσω άλλο πια. Τα μετατάρσιό μου χρειαζόταν άλλες δύο εβδομάδες για να φτιάξει. Κλωτσώντας πέρα το νάρθηκα που περιέβαλλε το πόδι μου, κινήθηκα κουτσαίνοντας μπροστά, με το τουφέκι μου σα δεκανίκι, διασχίζοντας το ακάλυπτο έδαφος για να ενωθώ με την ομάδα μου.

*
* *

Με τον πόνο μου λησμονημένο, ανέλαβα τη θέση μου στο πολυβόλο μου και πάλι. Υπήρχαν δώδεκα από εμάς, καθηλωμένοι είκοσι μέτρα μπροστά από το δεύτερο σπίτι. Στρίμωξα τον εαυτό μου ανάμεσα σε δυο μεγάλα, νεκρά άλογα, σκληρά σα βράχους, πάνω στα οποία οι σφαίρες κτυπούσαν μ' έναν παράξενο ήχο.

Ο εχθρός είχε απλωθεί από τα ανατολικά ως τα βορειοανατολικά, αντικριστά στις δύο γραμμές από ίσμπες του χωριού. Την ίδια ώρα που επιτίθονταν σε μας, έπεφταν επάνω στους συντρόφους μας του 2ου Λόχου οι οποίοι υπερασπίζονταν τις καλύβες στην άλλη μεριά της μικρής λίμνης.

Οι άνδρες του 2ου έπραξαν απίστευτα κατορθώματα γενναιότητος κατά την άμυνά τους, αλλά το προωθημένο τους φυλάκιο έπεσε μπροστά στη βίαιη επίθεση. Έπεσαν σχεδόν μέχρις ενός μαζί με τους έξοχους υπαξιωματικούς τους, αμβλύνοντας την ορμή της Κόκκινης αγέλης με την αντίστασή τους.

Στα βορειοανατολικά, Σοβιετικοί στρατιώτες, Ρώσσοι και Ασιάτες, διείσδυσαν πέρα από τις πρώτες ίσμπες. Οι γενναίοι στρατιώτες μας και οι άγριοι Κόκκινοι αλληλοσφάχθηκαν σε μια κτηνώδη σώμα με σώμα μάχη.

Ένα από τα παλαιά Ρεξιστικά τραγούδια μας έπνευσε ανάλαφρα πάνω από τη μάχη. Εκείνον τον καιρό, στις αρχές του πολέμου, οι στρατιώτες μας διατηρούσαν κάποιες συνήθειες από μια περασμένη εποχή : τραγουδούσαν καθώς ορμούσαν στην επίθεση. Οι επιζώντες του 2ου Λόχου αντεπετέθησαν, εισχωρώντας μέσα στους Κόκκινους. Ο διοικητής τους, υπολοχαγός Μπουϊντς, ένας βιομήχανος από τις Βρυξέλλες, όρμησε μπροστά μ' ένα πολυβόλο στα χέρια του. Ο ανασυγκροτημένος λόχος του πίσω του, στις γωνιές των σπιτιών, ανακατέλαβε τις πρώτες θέσεις του στα χιόνια.

Αλλά ο κάθε ένας από τους άνδρες μας είχε να τα βάλει με μια συμμορία από Κόκκινους. Τα σοβιετικά άρματα μάχης ισοπέδωσαν όλα τα σημεία των εστιών του σκληρού αγώνα. Ο υπολοχαγός Μπουϊντς συνέχισε να ρίχνει με το πολυβόλο του, μέχρι που οι Ρώσσοι ήταν λίγα βήματα κοντά, ύστερα δέχθηκε μια σφαίρα στο στήθος και πέθανε, το κεφάλι του έπεσε πάνω στο όπλο του.

Οι Κόκκινοι ξαναπήραν τις πρώτες καλαμωτές αγροικίες στα βορειοδυτικά. Είδαμε τα

άρματά τους να βρυχώνται κυνηγώντας τους τραυματίες μας, να τους φθάνουν, μετά να τους συντρίβουν κάτω από τα σιδερένια τους πέλματα.

Η δική μας κατάσταση δεν ήταν και πολύ καλύτερη. Οι Μπολσεβίκοι κατείχαν τώρα τα καπνίζοντα χαλάσματα της πρώτης ίσμπας και είχαν κατακλύσει αρκετά γειτονικά, εξωτερικά κτίσματα. Από τα βορειοανατολικά, αρκετά από τα Μαξίμ πολυβόλα τους μας θέριζαν με τα πυρά τους. Ένα ανοικτό υπόστεγο που βρισκόταν ανάμεσα σε μας και στον εχθρό είχε τα κεραμίδια της σκέπης του σαρωμένα μακριά από τα πυρά. Σκορπίζονταν σαν ένα σπίτι από τραπουλόχαρτα που διαλυόταν.

Οι άνδρες μας έπεσαν, κτυπημένοι από εκρηκτικές σφαίρες που τους άνοιγαν τεράστιες τρύπες. Ένας από τους συντρόφους μου έπεσε μπροστά μου, το κεφάλι του τίποτα περισσότερο από μια αποκρουστική μάζα σχήματος λουκουμά* τα μάτια του, η μύτη του, τα μάγουλά του, το στόμα του είχαν εξαφανισθεί* τιναγμένα μακριά από το πλήγμα.

Οι Κόκκινοι δεν ήταν πια μόνο μπροστά μας. Οι ίσμπες στο αριστερό πλευρό μας είχαν πέσει ήδη* οι Σοβιετικοί κρατούσαν τώρα τις πρώην θέσεις μας στην ανατολική ράχη. Από εκεί ξεχύνονταν στην καρδιά του χωριού.

Οι στρατιώτες μας περικυκλώνονταν από μικρές, άγριες, συμπαγείς ομάδες Κόκκινων που πολεμούσαν σφοδρά, αρνούμενες να παραχωρήσουν έδαφος.

Πολεμούσαμε κυρίως με τα τουφέκια μας, χρησιμοποιώντας προσεκτικά τα πυρομαχικά μας, σωριάζοντας κι από έναν Μπολσεβίκο με κάθε βολή. Ο εχθρός προχωρούσε με μουλαρίσια αδιαφορία. Ένας ωραίος, χρυσός ήλιος είχε υψωθεί πάνω από το χιόνι, πίσω από τους επιτιθέμενους. Οι Ρώσσοι που κατείχαν τις θέσεις μας στον πάγο προσέφεραν, σε περίγραμμα, τέλειους μαύρους στόχους. Κάθε κεφάλι που τολμούσε να σηκωθεί για μια στιγμή πάνω από τα πρώην παγοφυλάκιά μας, άρπαζε μια σφαίρα.

Αλλά κι εμείς, επίσης, υποφέραμε βαριές απώλειες.

Μια ώρα μετά ήμουν ο μόνος που απέμενε από τη μικρή μου ομάδα, στριμωγμένος μεταξύ των κουφαριών των δυο κατεψυγμένων αλόγων, πραγματικών βράχων προστασίας. Σφαίρες εξοστρακίζονταν παντού. Μια από εκείνες είχε χαράξει, κοντά στο μάγουλό μου, μια αυλακιά δεκαπέντε εκατοστών στο κοντάκι του όπλου μου. Κάμποσοι Ρώσσοι με είχαν πλαγιοκοπήσει από αριστερά και υπήρχαν τουλάχιστον τριάντα από αυτούς δέκα μέτρα μπροστά μου. Τότε ήταν που ένιωσα να με τραβούν από το καλό μου πόδι από πίσω. Ένας νεαρός δεκανέας από το απόσπασμά μου, ονομαζόμενος Ανρί Μπερκμάνς, βλέποντας με για χαμένο, είχε συρθεί ως εμένα έρποντας κι έτσι με έσυρε μακριά πρηνηδόν, σα να τραβούσε έλκηθρο.

Μετά είκοσι μέτρα από εκείνη την απρόσμενη άσκηση έφθασα στο κατώφλι ενός καλαμοσκεπούς αγροτόσπιτου, όπου το υπόλοιπο του λόχου μας υπεράσπιζε τον εαυτό του. Ο ηρωικός σωτήρας μου είχε λιγότερη τύχη από εμένα : μια ομοβροντία θραυσμάτων χειροβομβίδος έσκισε βαθιά τα πέλματα των ποδιών του* πέθανε αφού υπέφερε φρικτά.

Ήταν ίσως εννέα η ώρα το πρωί. Τα σοβιετικά άρματα μάχης που είχαν εισβάλλει στο βορειοδυτικό τομέα βρέθηκαν τώρα αρκετές εκατοντάδες μέτρα πίσω μας. Έπραξαν ένα τερατώδες ανθρωποκυνηγητό, διασκεδάζοντας τους εαυτούς τους με το να συνθλίβουν τους συντρόφους μας, έναν προς έναν, είτε ήταν αλάβωτοι, είτε τραυματίες ή νεκροί. Αντιλαμβανόμασταν απολύτως πως επρόκειτο να περικυκλωθούμε και κονιορτοποιηθούμε με τη σειρά μας από εκείνα τα μαστόδοντα, ακόμη περισσότερο τώρα που ο νοτιοανατολικός τομέας ήταν εκείνος που έφερε το βάρος των σοβιετικών στρατιωτών, που συνέρεαν από το χωριό όπου είχαν εξολοθρεύσει τους τελευταίους θυλάκους των αμυνομένων SS.

Ήμασταν ο στόχος φρενιασμένων πυρών. Ο πάγος γύρω μας ξεφλουδιζόταν σε εκατοντάδες μικρών τριμμάτων που χόρευαν. Ο καθένας από εμάς καλυπτόταν όπως μπορούσε, πίσω από κάποια χωριάτικα έλκηθρα, ή έπεφτα προς τα έξω μαζί με τα κιγκλιδώματα των παραθύρων.

Ένας παλαιός στρατιώτης από τον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο, ονόματι Στέενμπρυγκεν, ήταν ιδιαίτερα πρόθυμος για μάχη. Κτυπημένος από μια σφαίρα στο σβέρκο κατέρρευσε, αλλά, με το δεξί του χέρι υψωμένο, κραύγασε : "Αντίο, σύντροφοι, το Ρεξ θα νικήσει!". Νομίσαμε πως είχε πεθάνει. Δεκαπέντε λεπτά αργότερα, ένα πτώμα ανακάθισε πάλι : "Αλλά, για όνομα του Θεού, δεν είμαι νεκρός!". Ήταν ο γερο-στρατιώτης μας που επανερχόταν στη ζωή! Ήταν ζωντανός, παρά τη σφαίρα στο κεφάλι του! Κατάφερε να σύρει τον εαυτό του στο χώρο των πρώτων βοηθειών* έχοντας γεννηθεί με έναν ασυνήθιστα συμπαγή αυχένα, ανέρρωσε από τον τραυματισμό του.

Η τύχη μας ήταν λιγόζωη, ωστόσο. Ένα σοβιετικό άρμα μάχης, αποφασισμένο να σφραγίσει τη μοίρα μας, κινήθηκε βαριά και με θόρυβο, περνώντας την παγωμένη επιφάνεια της μικρής λίμνης, κατευθυνόμενο γραμμή στην ίσμπα μας.

*
* *

Το άρμα σημάδεψε με το κανόνι του. Μόλις που είχαμε το χρόνο να ριχθούμε στο πάτωμα της ίσμπας. Τρεις οβίδες, τέλεια σκοπευμένες, κατέστρεψαν τελείως τον μπροστινό τοίχο. Θαφτήκαμε από τα συντρίμμια των σοβατισμένων τοίχων. Η καλαμένια σκεπή καιόταν. Κάποιοι από τους άνδρες έπλεαν στο αίμα* ένας τους είχε τον αριστερό του βραχίονα τελείως κομμένο.

Για καλή μας τύχη, η μια από τις τρεις οβίδες είχε ανοίξει ένα ρήγμα στο πίσω μέρος ης οικίας, ύψους ενός μέτρου. Μπορέσαμε να τραβήξουμε τους τραυματίες μας δια μέσου της τρύπας και μετά να συρθούμε έξω και οι ίδιοι, ο ένας μετά τον άλλο.

Προκειμένου να φθάσουμε στο επόμενο σπίτι έπρεπε να διασχίσουμε μια απόσταση τριάντα περίπου μέτρων. Οι άνδρες που το διέτρεξαν με μιας ολόκληρο, θερίσθηκαν ανελέητα. Για να μπερδέψουμε τον εχθρό που προσπαθούσε να σημαδέψει, ήταν απαραίτητο να διατρέξεις το πολύ πέντε μέτρα, κατόπιν να ριχθείς στο έδαφος, ύστερα τρέξε για τέσσερα ή πέντε ακόμα μέτρα και πέσε στο έδαφος άλλη μια φορά. Οι σκοπευτές του εχθρού, συγχυσμένοι κάθε φορά από τέτοιου είδους τακτικές, έψαχναν μετά για κάποιον λιγότερο κινούμενο στόχο.

Ένας από τους νεαρούς στρατιώτες μας είχε καλυφθεί δίπλα σε ένα πτώμα. Πανικοβλημένος, δεν κοίταξε. Ξάφνου, είδε ακριβώς δίπλα του τα σκουρογάλανα μάτια του πτώματος, να ατενίζουν στο κενό. Ο νεκρός άνδρας ήταν ο πατέρας του, ένας γενναίος ράφτης από τις Βρυξέλλες.

*
* *

Βρήκαμε καταφύγιο σε μια γειτονική ίσμπα, με τη σειρά της, η στέγη της ανεφλέγη πάνω από τα κεφάλια μας. Στήσαμε τις πλάτες μας κολλητά στο κατώφλι του σπιτιού, πίσω μας ένα ανάχωμα από πάγο, πολύ κίτρινου από παγωμένα ούρα.

Τα άρματα μάχης μας υπερφαλάγγιζαν. Εκατοντάδες Ρώσσων μας πολυβολούσαν σχεδόν εξ επαφής. Ακριβώς πίσω μας η καλαμοσκεπή γκρεμίσθηκε σαν ένας τεράστιος, φλεγόμενος πυρσός.

Τα άρματα είχαν σχεδόν τελειώσει το σάρωμά τους πίσω μας. Δεν πυροβολούσαμε πια με τα τουφέκια μας, καθώς γνωρίζαμε την αξία του κάθε φυσιγγίου. Το τέλος πλησίαζε. Ο διοικητής του λόχου μας έβαλε το χέρι του στο δικό μου : "Εάν πεθάνεις", μου είπε απλά, "κι εγώ δε θα επιζήσω μετά...".

Κανένας από τους δυο μας δεν ήταν να πεθάνει, ωστόσο. Εντελώς ξαφνικά ακούσαμε το μουγκρητό μηχανών πάνω από τα κεφάλια μας. Τα Κόκκινα άρματα ανατινάσσονταν! Ίσμπες εκρηγνύονταν! Ολόκληρες συμμορίες από Κόκκινους πετάγονταν στον αέρα σαν κούκλες από κουρέλια!

Τα Στούκας είχαν φθάσει!

Με εκπληκτική ακρίβεια έπλητταν τα σοβιετικά άρματα μάχης ακριβώς στο κέντρο και

ισοπέδωναν τους επιτιθέμενους, που βλακωδώς συνωστίζονταν μαζί σε πυκνές ομάδες, ως συνήθως. Τα εχθρικά άρματα υποχώρησαν πολύ βιαστικά για να ξεφύγουν από τα πυρά των πυροβόλων των εφορμούντων αεροσκαφών. Το πεζικό το έβαλε στα πόδια ακριβώς από πίσω τους.

Ο διοικητής του τάγματός μας έριξε αμέσως τις τελευταίες δυνάμεις που διέθετε σε μια αντεπίθεση. Το κύμα τους όρμησε, προσπερνώντας μας. Με το μεσημέρι, η Βαλλονική Λεγεών είχε ανακαταλάβει πλήρως τη Γκρομόβαγια-Μπάλκα, επανακτώντας μέχρι και τις πρώτες ίσμπες επί των δύο πλευρών της μικρής λίμνης. Ρωσσικά πτώματα κείτονταν παντού. Πήραμε ένα μεγάλο αριθμό αιχμαλώτων, Μογγόλοι, άσχημοι σα μαϊμούδες, Κιργίσιοι, Σιβηριανοί, όλοι τους εμβρόντητοι που είχαν κατανικηθεί με τόσο σθένος. Συνεχώς επαναλάμβαναν : "Μπελτζίσκι, καρότς! Μπελτζίσκι καρότς!" ("Οι Βέλγοι, περίφημοι!"), ενώ μισόκλειναν τα μικρά, κίτρινα μάτια τους.

Δυστυχώς, όλοι οι τραυματίες μας ήταν νεκροί, με πρόθεση τσακισμένοι από τα σοβιετικά άρματα ή δολοφονημένοι με κτυπήματα ξιφολόγχης.

Αφού είχαν διεκπεραιώσει την από θεία πρόνοια επίθεσή τους, τα γερμανικά Στούκας είχαν φύγει. Οι Ρώσσοι ανασυντάχθηκαν και τα άρματά τους άρχισαν πάλι να κινούνται. Επρόκειτο όλα ν' αρχίσουν ξανά.

Ήμασταν ανίσχυροι μπροστά στα άρματα μάχης τους. Την εποχή εκείνη το πάντσερφάουστ δεν υπήρχε ακόμα, ούτε και διαθέταμε αντιαρματικά πυροβόλα. Μας έλειπαν ως και οι νάρκες.

Από της ενάρξεως εκείνου του πέραν του δυνατού αγώνος, η γερμανική 100η Μεραρχία, από την οποία εξαρτώμεθα τακτικώς, είχε υποσχεθεί να βοηθήσει. Μια φάλαγγα πάντσερ είχε αποσταλεί προς την κατεύθυνση του χωριού μας, αλλά ανεκόπη από ένα συγκρότημα Κόκκινων αρμάτων μάχης. Η επακολουθήσασα μάχη στην στέππα, η οποία διήρκεσε αρκετές ώρες, απέκλεισε τις ενισχύσεις της 100ης από το να έλθουν να βοηθήσουν.

Οι άνδρες μας ήταν άλλη μια φορά αναγκασμένοι να πολεμήσουν σε μια αμυντική μάχη, ίσμπα με ίσμπα, αχυρώνα με αχυρώνα, πλαγιά με πλαγιά. Στις τρεις το απόγευμα αμύνονταν, με τις ράχες τους στους τοίχους των τελευταίων σπιτιών, πριν από το άλσος με τις κερασιές στα νοτιοδυτικά του χωριού. Εάν εξαναγκάζονταν να εγκαταλείψουν εκείνους τους τελευταίους προμαχώνες, θα αποβάλλονταν έξω στις στέππες, τις επίπεδες, τις δίχως ένα θάμνο, όπου το βαθύ χιόνι εκτεινόταν για πολλά χιλιόμετρα.

Έπρεπε ν' αντιδράσουμε έτσι ώστε να μην απωθηθούμε σε εκείνο το μοιραίο άκρο. Ο διοικητής μας, Λοχαγός Παουλί, συγκέντρωσε μαζί τα απομεινάρια όλων των λόχων και, με τη χειροβομβίδα στο χέρι, ήταν ο πρώτος που όρμησε στην αντεπίθεση, κραυγάζοντας την παλαιά μας ιαχή : "Το Ρεξ θα Νικήσει!". Όλοι του τάγματος που ήταν ικανοί ακόμα για υπηρεσία τον ακολούθησαν, περιλαμβανομένων των οπλουργών, των μαγείρων, των αγγελιαφόρων, των οδηγών των φορτηγών. Ήταν μια φρενιασμένη συμπλοκή. Κόκκινοι και Βαλλόνοι σκότωναν ο ένας τον άλλον, ακόμα και μέσα στα καλύβια όπου, πυροβολώντας με πιστόλια μέσα από χαραμάδες στις πόρτες, τσάκιζαν οι μεν τα κρανία των δε εξ επαφής.

Τα Ρωσσικά άρματα, με τις οβίδες τους να σώνονται, τριγύριζαν με υπόκωφο θόρυβο προσπαθώντας να συντρίψουν τους στρατιώτες μας, που πετάγονταν από ίσμπα σε ίσμπα. Οι σοβιετικοί πεζικάριοι, πανικόβλητοι και εξουθενωμένοι, αρχικώς δίστασαν και κατόπιν άρχισαν να παραχωρούν έδαφος. Στην αποκορύφωση της εκ του σύνεγγυς μάχης, κάποιες ενισχύσεις γερμανικού πεζικού εμφανίσθηκαν μέσα από τα χιόνια στα δυτικά. Η εχθρική φυγή ήταν τότε ολοκληρωτική. Για μια τρίτη φορά το χωριό ανακατελήφθη.

Τα Κόκκινα άρματα μάχης αφοσιώθηκαν πάλι, για κάμποση ώρα, στο να καταδιώκουν τους άνδρες μας. Αλλά τα άρματά μας, νικητές στη μάχη της στέππας, εμφανίσθηκαν με τη σειρά τους επάνω στη λοφοπλαγιά. Μισή ώρα αργότερα τα σοβιετικά τεθωρακισμέ-

να και το πεζικό είχαν εξαφανισθεί στο γαλάζιο χιόνι στα βορειοανατολικά.

Το σούρουπο ήταν κοντά. Τα πτώματα επτακοσίων Κόκκινων κείτονταν επάνω στο χιόνι, επάνω στον πάγο των μικρών λιμνών, κοντά στα ερείπια των σπιτιών. Αλλά διακόσιοι πενήντα από τους συντρόφους μας είχαν πέσει, νεκροί ή τραυματισμένοι, στη διάρκεια εκείνων των δώδεκα ωρών μανιασμένου αγώνα.

Τα γερμανικά άρματα έφυγαν πάλι, μια ώρα αργότερα, για έναν άλλον τομέα που απειλούνταν. Από τις ίσμπες της Γκρομόβαγια-Μπάλκα δεν έμεναν παρά στάχτες, η ετοιμοθάνατη λάμψη τους να σιγοσβήνει στην παγερή βραδιά.

Μέτωπο του Πάγου

Το σούρουπο της 28ης Φεβρουαρίου του 1942, τα καπνίζοντα απομεινάρια της Γκρομόβαγια-Μπάλκα βρίσκονταν στα χέρια μας. Ήταν αναγκαίο. Ωστόσο, να αντιμετωπίσουμε τα γεγονότα : η κατάσταση ήταν αιωρούμενη. Το χωριό είχε κατεδαφισθεί. Πάνω απ' όλα, βρισκόταν στον πάτο ενός κοιλώματος. Από την πλαγιά στα ανατολικά ο εχθρός μπορούσε να παρακολουθεί όλες τις κινήσεις μας.

Για δέκα ημέρες είχαμε διατηρήσει τις αντοχές μας και είχαμε δουλέψει σκληρά. Είχαμε κρατηθεί στο χωριό, σε πείσμα τεσσάρων χιλιάδων Σοβιετικών στρατιωτών και δεκατεσσάρων αρμάτων μάχης, μόνον διότι η τιμή του λαού μας διακυβευόταν. Όλοι μας προτιμούσαμε το θάνατο από το να παραχωρήσουμε έδαφος.

Ένας φλογερός πατριωτισμός διέπνεε τους στρατιώτες μας : αντιπροσώπευαν τη χώρα τους* γι' αυτό, το ήμισυ των ανδρών μας είχε πέσει, παγωμένοι στο θάνατο, λουσμένοι στο αίμα. Μόνον η εθνική υπερηφάνεια είχε κάνει δυνατό το θαύμα των τριών αντεπιθέσεων και της ανακαταλήψεως.

Θα ήταν άχρηστο το να επαναλάβουμε έναν παρόμοιο σκληρό αγώνα την επόμενη ημέρα. Η φρόνηση απαιτούσε όπως εγκαταλείψουμε το λεκανοπέδιο και στήσουμε την άμυνά μας επί της δυτικής λοφοπλαγιάς, η οποία δέσποζε της Γκρομόβαγια-Μπάλκα. Εκεί δε θα ήμασταν πια εύκολοι στόχοι για τους Κόκκινους πυροβολητές.

Ο διοικητής της 100ης Μεραρχίας, Στρατηγός Γιάννε, διέταξε όπως το τάγμα μας λάβει θέση επί της κορυφογραμμής, με την κάλυψη της νύκτας. Τα προκεχωρημένα μας φυλάκια παρέμειναν μέχρι το τελευταίο λεπτό. Οι Ρώσσοι δεν αντελήφθησαν το παραμικρό. Την αυγή, συνέτριψαν τα ερείπια της Γκρομόβαγια-Μπάλκα κάτω από έναν κολασμένο φραγμό πυροβολικού, κατόπιν επετέθησαν στον άδειο χώρο.

Ήταν η σειρά του πυροβολικού μας τώρα να τους κάνει τη ζωή αδύνατη στο κοίλωμα του χωριού. Δε στάθηκαν περισσότερο ικανοί απ' όσο εμείς να κρατήσουν εκεί τις δυνάμεις τους. Καταβεβλημένοι, τραβήχθηκαν λίγες εκατοντάδες μέτρα πίσω, επάνω στο λόφο στα ανατολικά.

Από κει και πέρα, αγριοκοιτάζαμε ο ένας τον άλλον και πολυβολούσαμε ο ένας τον άλλον, από κορυφογραμμή σε κορυφογραμμή. Το χωριό έγινε ουδέτερη ζώνη, όπου λίγες μαυρισμένες καμινάδες μόνον υψώνονταν από τα χαλάσματα των ισμπών και τη λευκότητα του χειμώνα.

Οι νέες θέσεις μας, φτιαγμένες πρόχειρα στη μέση της στέππας ενώ η θερμοκρασία έμενε στους 30 βαθμούς υπό το μηδέν, ήταν βαθιά σκαμμένες μέσα στο χιόνι και στον πάγο.

Αρκετά βαρέα γερμανικά άρματα μάχης επέστρεψαν, ξεφυσώντας, πυροβολώντας. Κοντόχοντρα, σα μεσαιωνικοί προμαχώνες, έγειραν απαιτήσεις επί της κορυφής, καθώς στο μεταξύ οι πυροβολαρχίες του γερμανικού πυροβολικού εγκαταστάθηκαν σε μια κοιλάδα στα δυτικά.

Δεν είχαμε ούτε ένα καλύβι στη διάθεσή μας, ούτε την πιο αδύναμη φωτιά : τίποτα, εκτός από λευκές τρύπες στο χιόνι, όπου οι διακόσιοι επιζώντες μας, με την έλλειψη και του ελαχίστου χειμερινού εξοπλισμού, είχαν να αντιμετωπίσουν τις σοβιετικές δυνάμεις.

Οβίδες έσκαζαν σε όλες τις κατευθύνσεις. Μια αποθήκη πυρομαχικών ανατινάχθηκε. Τα δόντια των ανδρών μας κροτάλιζαν σαν καστανιέτες, τόσο βαθιά τους είχε αρπάξει το ψύχος. Τα πρόσωπα κάποιων εξ αυτών ήταν σχεδόν πράσινα. Από την προηγούμενη νύκτα ο πάγος είχε μουδιάσει εκείνους τους διακόσιους απροστάτευτους άνδρες. Άλλη μια νύκτα ακολούθησε, ακόμα σκληρότερη. Η κατάστασή μας έμοιαζε εντελώς απελπιστική. Μετά βίας ήταν διανοητό πως στο μέσον της στέππας, σε τέτοιον παγερό καιρό, άνδρες εξηντλημένοι από ένα μήνα μάχης ζούσαν ακόμη, ακίνητοι για δωδεκάδες ωρών, βασανισμένοι, αποκαμωμένοι από το τρομερό ψύχος.

Το τάγμα μας, διαμορφωμένο σε τετράγωνο, είχε ορκισθεί να κρατήσει μέχρι το τέλος. Μόνον οι νεκροί απομακρύνονταν. Την επόμενη μέρα, την αυγή, η Βαλλονική Λεγεών βρισκόταν ακόμα στη θέση της. Ούτε οι Ρώσσοι, ούτε ο πάγος μπορούσαν να αμβλύνουν το ηθικό της.

* * *

Για να μειώσουμε την ταλαιπωρία μας την ίδια, συγκρίναμε τα προβλήματά μας με εκείνα των εκατόν πενήντα τραυματιών, τους οποίους δωδεκάδες ελκήθρων είχαν πάρει μακριά επάνω στη στέππα,

Στη Γκρομόβαγια-Μπάλκα είχε γίνει υποχρεωτικό το να περιμένουμε το σούρουπο για να εκκενώσουμε τους περισσότερους των συντρόφων μας, διότι κατά τη διάρκεια της ημέρας πολλοί από τους τραυματίες μας είχαν κτυπηθεί για δεύτερη φορά από τους σοβιετικούς πολυβολητές που έριχναν στις νοσοκομειακές φάλαγγες, μαύρες και καθαρές επάνω στο λαμπρό χιόνι.

Τα έλκηθρά μας μόλις που μπορούσαν να ταξιδέψουν τα επτά χιλιόμετρα από τις θέσεις μας ως το χωριό της Νόβο-Αντριέβσκα. Εναπόθεταν τα αιματηρά τους φορτώματα εκεί και επέστρεφαν γοργά.

Είχαμε χρησιμοποιήσει, για τις πρώτες μεταφορές, τέτοια σπανίζοντα σκεπάσματα που είχαν ξεφύγει από το να καούν μέσα στις ίσμπες. Αργότερα, ήταν αναπόφευκτο να τα βγάζουμε πέρα με ξηρά ζωοτροφή ή με τις ψάθες από τα τελευταία σπίτια της πολίχνης. Κατά τη διάρκεια της εξαντλητικής νύκτας οι άτυχοι τραυματίες τρεμούλιαζαν στα χιόνια, προστατευόμενοι μόνο από κουρελιασμένα ρούχα, λίγη ψάθα ή λίγο άχυρο. Το μαρτύριό τους ήταν απερίγραπτο.

Στη Νόβο-Αντριέβσκα, οι γιατροί του σταθμού των πρώτων βοηθειών δεν ήξεραν που να τους στεγάσουν. Κείτονταν παντού γύρω σε δωδεκάδες, επάνω στο γυμνό έδαφος των καλυβών. Το χωριό ήταν μόνο ένας ενδιάμεσος σταθμός. Ήταν αναγκαίο να εκκενώσουν τους δύστυχους, διασχίζοντας σαράντα χιλιόμετρα από εκεί στο Γκρισίνο. Η θύελλα είχε επιστρέψει, ξεσηκώνοντας τη λευκή στέππα σε ένα ξέσπασμα εκτυφλωτικού χιονιού.

Τα έλκηθρα έκαναν δύο ή τρεις ημέρες να φθάσουν στο Γκρισίνο και στο νοσοκομείο εκστρατείας. Οι τραυματίες, οι πληγές τους δεμένες βιαστικά, τα σπασμένα τους κόκκαλα βαλμένα βιαστικά σε νάρθηκες, πεθαίνοντας από το κρύο, με θραύσματα χειροβομβίδων και σφαίρες στα κορμιά τους, υπέφεραν ένα φρικτό μαρτύριο.

Η συσσώρευση των τραυματιών στο Γκρισίνο ήταν πέρα από κάθε φαντασία. Δώδεκα χιλιάδες μεταφέρθηκαν εκεί μέσα σε πέντε εβδομάδες. Κάποιοι από τους σοβαρά τραυματισθέντες άνδρες μας έπρεπε να περιμένουν πέντε ημέρες προτού κάποιος βγάλει τους πρόχειρους επιδέσμους τους, που είχαν γίνει μαύροι και σκληροί σα σίδερο. Δυσκολεύονταν στο να εξηγήσουν τις ανάγκες τους, καθώς οι περισσότεροί τους δε μιλούσαν στο ελάχιστο γερμανικά. Στην άσχημη κατάστασή τους δε μπορούσαν να λάβουν μια λέξη παρηγοριάς από κάποιον. Έφθασαν στα βάθη του φυσικού και πνευματικού τους μαρτυρίου.

Πολλοί δεν επιβίωσαν των νοσοκομείων εκστρατείας* τερμάτισαν την ταλαιπωρία τους στα μακρά στρατιωτικά νεκροταφεία όπου, κάτω από τα ατσάλινα κράνη τους, ήταν οι-

κοσημασμένα με το μαύρο, κίτρινο και κόκκινο, τα χρώματα της χώρας για την οποία εκείνοι τόσο γενναία αγωνίσθηκαν και υπέφεραν.

*
* *

Με το πρωινό της 2ας Μαρτίου του 1942, η Βαλλονική Λεγεών είχε μειωθεί σε λιγότερο από το ένα τρίτο της αρχικής της δυνάμεως. Από τους είκοσι έξι αξιωματικούς έμεναν εκεί δύο, ένας εκ των οποίων, υποφέροντας από νευρικό κλονισμό, απομακρύνθηκε λίγο καιρό αργότερα.

Κάμποσα γερμανικά στρατεύματα βρίσκονταν καθ' οδόν και επρόκειτο να μας αντικαταστήσουν. Οι ανιχνευτές μας τους έσκαψαν κάποια υπόγεια καταφύγια που θα τους επέτρεπαν να επιβιώσουν, με κάπως λιγότερη δυσκολία, επάνω σ' εκείνη τη σαρωμένη από τη θύελλα κορυφογραμμή. Ωστόσο, παρά την κατασκευή εκείνων των καταφυγίων, το τάγμα που διαδέχθηκε το δικό μας στο υψίπεδο, έχασε περισσότερους του τριάντα τοις εκατό των ανδρών του από τον παγερό καιρό κατά τη διάρκεια του Μαρτίου μόνον.

Αντικατασταθήκαμε το μεσημέρι.

Τα αγόρια μας, κάτισχνα, αξύριστα, επέστρεψαν από τα φυλάκιά τους με υπερήφανες εκφράσεις στα πρόσωπά τους. Ο ηρωισμός που είχαν επιδείξει στη μάχη ήταν ήδη ένα λαμπρό επίτευγμα κατά μήκος όλου του μετώπου του Ντονιέτς. Ο διοικητής της 100ης Μεραρχίας είχε μόλις απονείμει σε αυτούς τριάντα τρεις Σιδηρούς Σταυρούς. Τον καιρό εκείνον ήταν, για ένα τάγμα, ένας ασυνήθιστος αριθμός. Μια ακόμα πιο ξεχωριστή τιμή ήλθε καθώς εμείς μνημονευθήκαμε στην Ημερησία Διαταγή της Wehrmacht, στο ανακοινωθέν της Ανωτάτης Διοικήσεως.

Εγκατασταθήκαμε σε μια περιοχή πίσω από τις γραμμές του μετώπου, στο Μπλαγκοντάτς.

Οι χιονισμένες πεδιάδες είχαν εκκαθαρισθεί από τις εκατοντάδες των πτωμάτων, γαλαζοντυμένων Κοζάκων, Μογγόλων με λευκά παλτά, από τις οποίες είχαμε περάσει ένα μήνα πριν, τον καιρό της επιθέσεως.

Βρήκαμε μερικά σπίτια, σίγουρα φτωχικά, σίγουρα άθλια, αλλά σπίτια! Δεν είχαμε πια μπροστά μας ορδές Ασιατών με μικρούλικα, αστραφτερά μάτια, ν' αναπηδούν σα γάτες για άγρια σώμα με σώμα μάχη.

Κοιτούσαμε ο ένας τον άλλον, αναζητούσαμε ο ένας τον άλλον. Οι καημένοι, νεκροί σύντροφοί μας, αδέλφια που είχαν μοιρασθεί τα όνειρά μας, έμοιαζαν να περιφέρονται γύρω μας, κυριαρχώντας στις σκέψεις μας. Κάθε ένας από εμάς είχε χάσει πολυαγαπημένους φίλους. Η λεγεών μας ήταν σα μια ομάδα από αδέλφια: ήμασταν ενωμένοι σε όλα τα πράγματα.

Οι καρδιές μας υπέφεραν και η γεύση της δόξας μας ήταν σαν ένα παγωμένο, πικρό φρούτο στα στόματά μας

ΝΕΑ ΑΠ΄ ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΓΕΡΜΑΝΙΑ

ΜΙΑ ΑΚΟΜΗ ΑΠΑΓΟΡΕΥΣΗ: JENA - ΓΙΟΡΤΗ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ

● **Το "Φεστιβάλ των Λαών"** (Fest der Voelker) το οποίο διοργανώθηκε με αρκετή επιτυχία πέρυσι των Ιούνιο στην Jena της ανατολικής Γερμανίας, παρά τις λυσσώδεις αντιδράσεις των "αντιφασιστών" με θερμό συμπαραστάτη τις τοπικές αρχές, αυτή την χρονιά απαγορεύτηκε... Το "Γερμανικό" κράτος επικαλέστηκε το Μουντιάλ και το ότι δήθεν "δεν διαθέτει αρκετή αστυνομική δύναμη για να περιφρουρήσει την συγκέντρωση", λόγω της συγκεκριμένης διοργάνωσης. Χαρακτηριστικά αναφέρουμε ότι στην περινή αντίστοιχη εκδήλωση είχαν διατεθεί 1700 αστυνομικοί προκειμένου να αποκλείσουν την περιοχή γύρω από το φεστιβάλ! Φυσικά και πρόκειται για φτηνή δικαιολογία που χρησιμοποίησαν προκειμένου να απαγορεύσουν το κατ' όλα νόμιμο Πανευρωπαϊκό Φεστιβάλ των Εθνικιστών και που δυστυχώς έπιασε. Το NPD θα μπορούσε να αποταθεί στο ανώτερο δικαστήριο (αφού είχε ήδη περάσει απ' όλα τα υπόλοιπα) αλλά κάτι τέτοιο θα απαιτούσε περισσότερα δικαστικά έξοδα και τελικά αυτή η τελευταία λύση απορρίφθηκε. Επίσης, ενώ η αστυνομία είχε ανακοινώσει αρχικά ότι θα απαγορεύσει και την προγραμματισμένη αντι-συγκέντρωση των αριστερών, τελικά κάτι τέτοιο φυσικά και δεν έγινε και έτσι οι "επαναστάτες" υποστηρικτές του Ισραήλ και της Αμερικής αλώνιζαν στο κέντρο της Jena γιορτάζοντας την "αντι-φασιστική νίκη"!

Στη θέση του απαγορευμένου πλέον φεστιβάλ, το NPD διοργάνωσε κλειστή συγκέντρωση σε αίθουσα ξενοδοχείου στη πανέμορφη μικρή πόλη Oberhof, στην οποία μίλησε ο Patrick Wieschke και ο αρχηγός του NPD Udo Voigt. Επίσης η βραδιά περιελάμβανε συναυλία με εθνικιστικές μπαλάντες και folk τραγούδια, με τον βιολιστή και κιθαρίστα Maximilian Lemke, το Σουηδικό συγκρότημα Asynija και τον κιθαρίστα των Kraftschlag. Ο Udo Voigt στην χειμαρρώδη ομιλία του μεταξύ άλλων επισήμανε την παράνοια που έχει καταβάλει το "Γερμανικό" κράτος στην προσπάθεια του να μην υπάρχει κανένας αριθμός που να παραπέμπει στα γνωστά 88, 18 κτλ. (ούτε καν αθροιστικά!) κατά την διάρκεια του Μουντιάλ. Ακόμα ανέφερε ότι κατά την διάρκεια συνέντευξης του για την ελληνική ΝΕΤ, η αστυνομία εισέβαλε στα γραφεία του κόμματος για να κατασχέσει υλικό που είχε τυπώσει το NPD για το μουντιάλ. Στην συγκέντρωση παρευρέθηκε και 5μελή αντιπροσωπεία Ελλήνων συναγωνιστών που συνομίλησε με τον Udo Voigt.

Φυσικά το κράτος κατά την πάγια τακτική του όταν πρόκειται για συγκεντρώσεις εθνικιστών, δεν θα άφηνε να κυλήσουν όλα ομαλά. Ενώ η βραδιά συνεχιζόταν σε πνεύμα συντροφικότητας και ο κόσμος διασκέδαζε με τις ακουστικές μπαλάντες του κιθαρίστα των Kraftschlag, ειδικές δυνάμεις της αστυνομίας (η οποία είχε κυκλώσει από νωρίς τον χώρο) εισέβαλε με κραυγές στην αίθουσα προσπαθώντας να τρομοκρατήσουν τους εθνικιστές, οι οποίοι απάντησαν τραγουδώντας τον Γερμανικό Εθνικό Ύμνο και φωνάζοντας συνθήματα όπως "Εμείς είμαστε η Εθνική Αντίσταση"! Η αίθουσα εκκενώθηκε και όλοι οι παρευρισκόμενοι βιντεοσκοπήθηκαν και ελέγχθηκαν από την αστυνομία. Μετά τον έλεγχο, ζητήθηκε από όλους να

εγκαταλείψουν την πόλη αλλιώς θα ακολουθούσαν συλλήψεις...
Αυτό είναι το καθεστώς μέσα στο οποίο διεξάγουν τον αγώνα τους οι Γερμανοί εθνικιστές και εμείς δηλώνουμε ότι του χρόνου θα είμαστε και πάλι στο πλευρό τους στο Fest der Voelker 2007 για να δείξουμε ότι οι απαγορεύσεις δεν λυγίζουν τους Εθνικιστές στον αγώνα τους για μια Ευρώπη των Λαών!

ΗΠΑ

ΥΠΟΘΕΣΗ SHAUN WALKER - ΥΠΟ ΚΡΑΤΗΣΗ Ο ΑΡΧΗΓΟΣ ΤΗΣ NATIONAL ALLIANCE

Ο 38χρονος Shaun A. Walker, ηγέτης της National Alliance μετά το θάνατο του ιδρυτή της William Pierce το 2002, συνελήφθη μαζί με δύο ακόμα άτομα, τους Travis D. Massey, και Eric G. Egbert, 29 και 21 ετών αντίστοιχα, για δυο επεισόδια που συνέβησαν το 2002 και το 2003. Πλέον, με τις κατηγορίες που τους απαγγέλθηκαν, κινδυνεύουν με ποινή κάθειρξης μέχρι και 20 χρόνια. Συγκεκριμένα, οι τρεις τους κατηγορούνται ότι επετέθησαν και χτύπησαν έναν Μεξικανό λαθρομετανάστη, σε ένα μπαρ στις 31 Δεκεμβρίου του 2002, ενώ στις 15 Μαρτίου του 2003 επιτέθηκαν σε Ινδιάνο έξω από ένα άλλο μπαρ. Στο εύλογο ερώτημα των συνηγόρων των τριών ανδρών γιατί οι αμερικανικές αρχές, που τέτοιο "αγώνα" έχουν κάνει τόσα χρόνια κατά της "τρομοκρατίας", θυμήθηκαν τώρα, τρεισήμισι σχεδόν χρόνια μετά, να συλλάβουν τους τρεις Αμερικανούς, για ένα πιθανολογούμενο αδίκημα, το οποίο υπό "κανονικές" προϋποθέσεις θα αποτελούσε μια απλή συμπλοκή σε μπαρ, ειδικά όταν η πρώτη "επίθεση" καταγράφεται την 31η Δεκεμβρίου, η απάντηση μόνο ανεπαρκής μπορεί να χαρακτηριστεί: "τόσο μας πήρε για να προχωρήσει η υπόθεση και να συνταχθεί το κατηγορητήριο", είπε η εκπρόσωπος της Εισαγγελίας που έχει αναλάβει την υπόθεση. Την πραγματική διάσταση βέβαια, τη δίνουν η κοινή λογική και η δήλωση της ιδεολογικά συναφούς, αλλά σε πολλά σημεία αντίθετης, National Vanguard, μέσω της ιστοσελίδας τους: "Πρόκειται για μια πολιτική δίωξη, ενός συστήματος σε προχωρημένη σήψη και παραπαίοντος, που στρέφεται ενάντια σε όποιον αμφισβητεί εμπράκτως την ισχύ του. Ο Walker και τα υπόλοιπα θύματα αυτού του πολιτικού κυνηγιού μαγισσών πρέπει να απελευθερωθούν".
Από πρόσφατη ενημέρωση που είχαμε επισήμως από την NATIONAL ALLIANCE, την υπόθεση φένεται να οδήγησε στις αρχές ένα πρώην μέλος της οργάνωσης - πιθανότατα πράκτορας - ενώ τα 2 στελέχη έχουν αφεθεί ελεύθερα μέχρι την διεξαγωγή της δίκης.
Ο Συναγωνιστής Shaun Walker, που είχε παρεβρεθεί και στην Εθνικιστική Κατασκήνωση του 2004 στην Ελλάδα, τελεί ακόμη υπό κράτηση και η δίκη του έχει οριστεί για τις 21 Αυγούστου. Διώκεται για τις Ιδέες του στην χώρα της "ελευθερίας". Σε ολόκληρο τον κόσμο, επώνυμοι Αγωνιστές οδηγούνται στις φυλακές με γελοίες κατηγορίες και στημένες δίκες απλά και μόνο γιατί αρνούνται να υποκείψουν στην Παγκόσμια Τυρρανία. ΟΧΙ ΦΥΛΑΚΕΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΕΘΝΙΚΙΣΤΕΣ.

Shaun Walker
NATIONAL ALLIANCE

ΡΟΥΜΑΝΙΑ

ΟΛΟΚΛΗΡΩΘΗΚΑΝ ΟΙ ΣΥΝΕΔΡΙΕΣ ΤΟΥ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΜΕΤΩΠΟΥ.

Η Ρουμανική Noua Dreapta φιλοξένισε τις εργασίες του 2ου συνεδρίου του European National Front στις 17 Ιουνίου. Εκτός από τους οικοδεσπότες συμμετείχαν τα τακτικά κόμματα / μέλη της La Falange από Ισπανία και NPD από Γερμανία. Η Ελληνική συμμετοχή που είχε διοργανώσει την πρώτη επίσημη συνάντηση στην Αθήνα τον Ιανουάριο απουσίαζε λόγω των (παρα)κρατικών μεθοδεύσεων στη Θεσσαλονίκη.
Στον τομέα των κοινών δραστηριοτήτων ααναφορικά αποφασίστηκαν τα εξής:
1) Υπεράσπιση της Αξιοπρέπειας της Ευρώπης και της Ανεξαρτησίας των Λαών της. Ευρώπη των Εθνών και όχι των τραπεζών και της οικονομικής παγκοσμιοποίησης.
2) Προώθηση των κοινών μας Παραδόσεων και του χριστιανισμού ως φράγμα στην παγκοσμιοποίηση και την ανεξέλεγχτη εισροή μουσουλμάνων στην Ήπειρο. Ειδική αναφορά κατά της ένταξης της Τουρκίας.
3) Δημιουργία ενός νέου οικονομικού συστήματος βα-

σισμένο στην Κοινωνική Δικαιοσύνη και σε πλήρη ρήξη με τα καπιταλιστικά και μαρξιστικά δόγματα του σήμερα.

4) Προάσπιση της Ευρώπης μας από τον αμερικανικό ιμπεριαλισμό.

5) Ανάπτυξη των Αξιών της Οικογένοιας και έντονη προπαγάνδα κατά των εκτρώσεων και των γάμων μεταξύ κιναίδων ή την υιοθεσία παιδιών από αυτούς.

Η επόμενη συνάντηση των μελών του ENF θα γίνει τον Νοέμβριο στη Μαδρίτη και θα είναι η τρίτη μέσα στο 2006, δείχνοντας την σωστή κατεύθυνση, προσεχτική οργάνωση και πολιτικό συντονισμό των Ευρωπαίων Εθνικιστικών Κινημάτων που μάχονται ενωμένοι για την κοινή μας Πατρίδα.

ΣΟΥΗΔΙΑ

ΕΝΤΥΠΩΣΙΑΚΗ Η "ΛΑΪΚΗ ΠΟΡΕΙΑ" ΤΩΝ ΣΟΥΗΔΩΝ

Σχεδόν 1000 Εθνικιστές συμμετείχαν στην "Λαϊκή Πορεία" που διοργάνωσαν από κοινού Πατριωτικές και Εθνικοσοσιαλιστικές οργανώσεις της Σουηδίας. Από την αναγγελία της εκδήλωσης είχαν εκφραστεί απειλές από παρακρατικούς για την μη διεξαγωγή της, αλλά για ακόμα μια φορά έμειναν στις απειλές... Οι κεντρικοί ομιλιτές ήταν ο Por Oberg του Σουηδικού Κινήματος Αντίστασης, ο Bjorn Bjorkqvist του NSF (Εθνικοσοσιαλιστικό Μέτωπο), ο Dan Eriksson του δικτύου Info 14, και ο Jonas Skogsoter για λογαριασμό της Nordic Alliance. Η πειθαρχημένη και άρτια οργανωμένη συγκέντρωση είχε έντονα ενωτικό χαρακτήρα με τα μπλοκ των οργανώσεων να πορεύονται μαζί για τον κοινό σκοπό. Αμέσως μετά την λήξη, συνελήφθει ο Bjorn Bjorkqvist του NSF με αφορμή κάποιο απόσπασμα της ομιλίας του και κατηγορήθηκε για "διάδοση μίσους". Πολλοί Συναγωνιστές ανεξαρτήτως κομματικής ταυτότητας έσπευσαν στο αστυνομικό τμήμα για συμπαράσταση, ενώ και για τη δίκη που θα οριστεί αναμένεται συγκέντρωση αλληλεγγύης και μαζική υποστήριξη μιας και που έχει έντονο πολιτικό χαρακτήρα. Όπως βλέπετε και στις φωτογραφίες που δημοσίευσε το Info 14, οι Σουηδοί μπορούν να είναι υπερήφανοι για μια από τις καλύτερα οργανωμένες εκδηλώσεις παγκοσμίως.

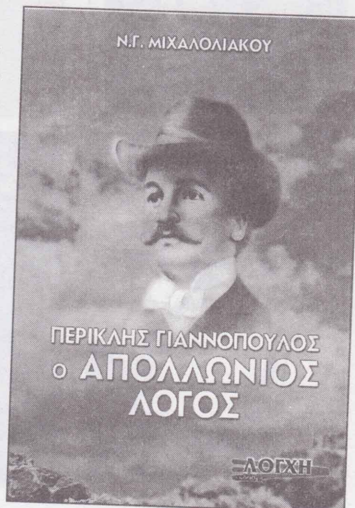

Το επόμενο τεύχος
του περιοδικού μας
θα κυκλοφορήσει
τον Σεπτέμβριο

Ν. Γ. Μιχαλολιάκου

ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ Ο ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ ΛΟΓΟΣ

Κυκλοφορεί η β' έκδοσις του βιβλίου του Ν.Γ. Μιχαλολιάκου "ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ Ο ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ ΛΟΓΟΣ". Στην πραγματικότητα πρόκειται περί της τρίτης εκδόσεως, αφού η πρώτη έκδοση έχει εξαντληθεί εδώ και δέκα περίπου χρόνια και από τότε μέχρι σήμερα έχουν κυκλοφορήσει με την μέθοδο των φωτοτυπημένων αντιγράφων αρκετές εκατοντάδες αντίτυπα του βιβλίου. Το εν λόγω βιβλίο αποτελεί μία προσπάθεια (επιτυχημένη ή αποτυχημένη θα κρίνει ο αναγνώστης) εμβαθύνσεως στο πνευματικό έργο ενός μεγάλου διανοουμένου του 20ου αιώνος, για τον οποίο έγραψαν κολακευτικά λόγια και συγκλονίστηκαν από τον θάνατό του μεγάλες μορφές του πνεύματος όπως ο Ίων Δραγούμης (πνευματικός του αδελφός), ο Κωστής Παλαμάς και ο Άγγελος Σικελιανός.

Το έργο του Περικλή Γιαννόπουλου, ο οποίος υπήρξε ένα ξεχωριστό και μοναδικό πνεύμα, σήμερα είναι για τους περισσότερους λησμονημένο και πώς να μη είναι, όταν αυτά που πίστευε και εκήρυσσε ο Περικλής Γιαννόπουλος είναι εντελώς αντίθετα από τον ζόφο και την απαξία που κυριαρχεί στις ημέρες μας!

Το βιβλίο εκδόθηκε πρώτη φορά στα 1982 πριν από 23 ολόκληρα χρόνια και πολλοί ήσαν αυτοί που ισχυρίστηκαν ότι δεν αφορά ακριβώς τον Περικλή Γιαννόπουλο... Πράγματι έτσι είναι. Δεν πρόκειται περί μίας αποστεωμένης φιλολογικής επισκοπήσεως των γραπτών του μεγάλου αυτού Έλληνα, αλλά περί μίας προσπαθείας να δοθεί διάσταση μέσα στην σύγχρονη εποχή στον πύρινο Απόλυτα Ελληνικό Λόγο του. Πολλοί είναι αυτοί που επιθυμούν(γιατί έτσι τους βολεύει...) τα όσα έγραψαν ή είπαν όχι πριν από 23 χρόνια, αλλά και πολλές φορές και πριν από 3 μόλις χρόνια να λησμονούνται. Ο συγγραφεύς, όμως, του συγκεκριμένου βιβλίου δεν έχει κανέναν λόγο να απαρνείται το παρελθόν του και τα όσα έχει υπογράψει. Έτσι, λοιπόν, αποτελεί συνειδητή επιλογή του η επανέκδοση του βιβλίου αυτού, το οποίο μπορεί σε κάποια σημεία ίσως να έχει ξεπεραστεί, αλλά στην ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΗ ουσία του παραμένει ζωντανό.

Ο Περικλής Γιαννόπουλος ήθελε προπαντός να είναι ένα παράδειγμα και η ύστατη πράξη του ήταν μία πράξη περιφρονήσεως προς τους μικρούς που εχειρίζοντο και δυστυχώς συνεχίζουν και σήμερα να χειρίζονται τα πράγματα του Μεγάλου μας Έθνους. Κατά τούτο λοιπόν, η απαίτησή του, απαίτηση για έναν νέο Ελληνισμό αντάξιο του αρχαίου ενδόξου, για μια Αληθινή Ελλάδα παραμένει επιτακτική.

Από το βιβλίο Περικλής Γιαννόπουλος και το παρακάτω χαρακτηριστικό απόσπασμα:

Ευθύνες δι' ό,τι κακό μας συμβαίνει, είτε εις προσωπικόν, είτε εις Εθνικόν επίπεδον και πρέπει να ζητούμε από τους άλλους, αλλά πρώτα απ' όλα από αυτόν τον ίδιον τον εαυτό μας.

"Ελληνική φυλή ο μεγαλύτερος εχθρός Σου είναι:
Ο ΕΑΥΤΟΣ ΣΟΥ".
(Έκκλησις προς το Πανελλήνιον Κοινόν, σελίς 167)

Τα παράπονα δεν αρμόζουν εις τους Δυνατούς Ανθρώπους ούτε εις τας Ισχυράς Φυλάς, είναι δε ανήθικος διέξοδος η διαμαρτυρία και Ηθικόν Καθήκον η Πράξις, η Δράσις, η Κίνησις, η Ενέργεια.

"Ελληνική Φυλή τι φωνάζεις;
Μπήκαν κλέφτες στο μανδρί;
Εάν σου βαστά έμπα διώχτους"
(Έκκλησις προς το Πανελλήνιον Κοινόν, σελίς 168)

Η πορεία του ανθρώπου πρέπει να είναι πάντοτε Δυναμική, να πορεύεται δε προς πραγματικότητας ζώσας και όχι να προσκολλάται εις πτώματα.

"Πτωματομανείς, ξεκολλήστε από τα Πτώματα. Παύσατε την Πτωματοφαγίαν. Δια να υπάρξη Αήρ Αναπνεύσιμος προς Ζωήν: ΘΑΨΤΕ ΟΛΑ ΤΑ ΠΤΩΜΑΤΑ".
(Νέον Πνεύμα, παράγραφος 15)

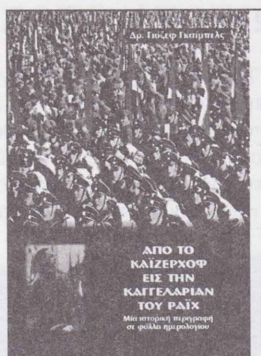
Ο άνθρωπος ως κανόνα του βίου του πρέπει να έχη την Δύναμιν, το Σπαθί, διότι η Ζωή είναι προπαντός Κίνησις. Και ο άνθρωπος εάν θέλει να είναι Ζωντανός πρέπει να είναι Δυνατός και εάν θέλει να είναι Υπερήφανος, και όχι μέλος της αγέλης των ταπεινών, δεν πρέπει να καταδέχεται τίποτα το οποίον δεν έχει κατακτήσει με το Σπαθί του.

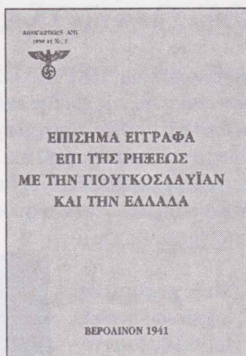
"Η ΜΟΝΗ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΣΠΑΘΙ. Και είνε ανήθικον και άσκοπον και το να Σας δώσουν και το να δεχθείτε τι. Και να Σας δώσουν, αν είσθε Σάπιοι, ο πρώτος Δυνατός θα Σας το πάρη. Το Ηθικόν είνε αν είσθε Σάπιοι, να Σας ξεπατώσουν και καθαρίσουν τη Γη. Φυλάτε τη Γη Σας και την Τιμή της, μόνο με Σπαθί. Πάψετε Σαπιοδιδάσκαλοι και Σαπιορήτορες -ΑΝΑΔΟΡΑΤΖΗΔΕΣ- να εξευτελίζετε τη Φυλή. Πάψετε Παλιόγρηες τις κλάψες, τα σάλια, τα μελάνια και πιάστε το ΣΠΑΘΙ. Τα πάντα στη Ζωή -Η ΦΥΣΙΣ ΤΟ ΛΕΕΙ- κατακτώνται με το ΣΠΑΘΙ. Και έτσι είνε και μόνο έτσι πρέπει να είνε".
(Έκκλησις προς το Πανελλήνιον Κοινόν, σελίς 165)

106 σελίδες 8 ευρώ

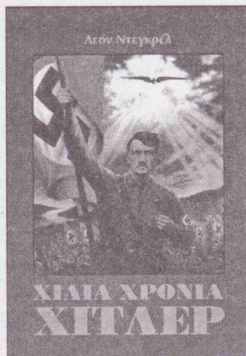
ΛΟΓΧΗ εκδόσεις

Ο ΧΩΡΟΣ ΤΩΝ ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΛΟΓΧΗ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

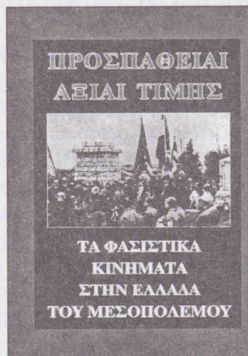

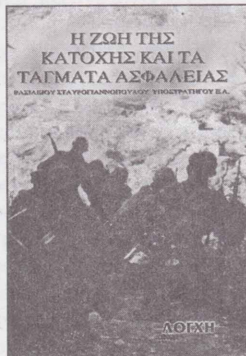

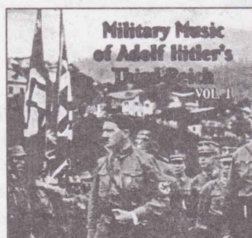

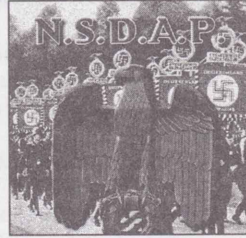

www.logxi.com τηλ: 2103611590 6945173680

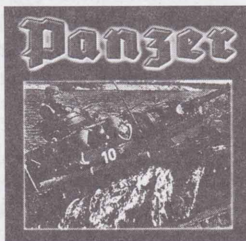

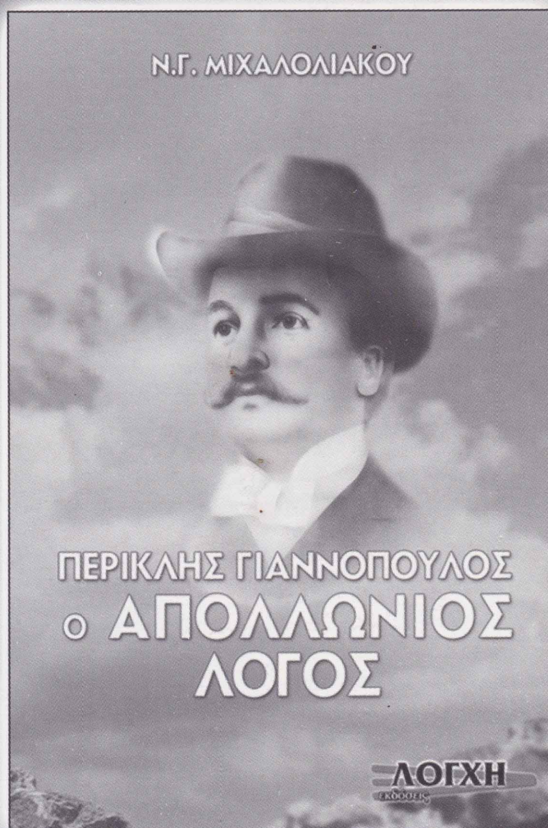

ΖΑΛΟΚΩΣΤΑ 5 (παράλληλος Ακαδημίας) 2ος όροφος ΑΘΗΝΑ
ωράριο λειτουργίας: Τρίτη 10.00 -14.30, Τετάρτη 10.00 -14.30
Πέμπτη 10.00 -20.00, Παρασκευή 10.00 -20.00 Σάββατο 10.00 -14.30

ΤΟ ΝΕΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ Ν.Γ. ΜΙΧΑΛΟΛΙΑΚΟΥ

“ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ Ο ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ ΛΟΓΟΣ”

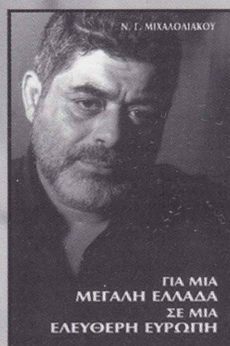

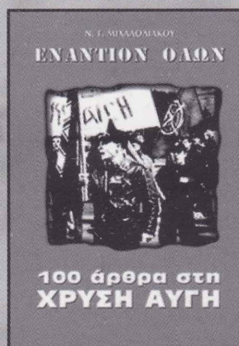
ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ

ΛΟΓΧΗ

εκδόσεις

ΚΥΚΛΟΦΟΡΟΥΝ ΑΚΟΜΗ

Ζαλοκώστα 5, 2ος όροφος Αθήνα

τηλ: 2103611590 www.logxi.com

9 771108 056008 07